

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bibby_James-Barbar_Ronan_2-Ronanova_zachrana.pdb

PDB Name: Bibby-R2-Ronanova zachrana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2008
Modification Date: 3.4.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ronanova Záchrana
JAMES BIBBY

POLARIS

MAPA STŘEDOSVĚTA
ZÁPADNÍ OCEÁN

Čtenáři, kteří už mají osobní zkušenost s předchozí částí Ronanových kronik, se možná diví chvalozpěvům, jimiž vydavatel avizuje druhý díl. Pro méně důvěřivé uvádím několik citátů z přebalu a reklam spolu s jejich překladem podle Rangvaldovy obecné angličtiny - slovník knižního trhu (k dostání u Tarltrad Press Ltd., Welbug, cena 8 tablonů).

"Epické..."
"Pečlivě propracované..."
"Konfrontační..."
"...agresivní..."
"... spisovatel se nebojí posunout hranice jazyka..."
"...poučné..."
"Stále k mání ve všech dobrých knihkupectvích."
"Voblasti knižního vydavatelství je to smělý krok vpřed..."
"Knize se dostalo pozornosti celé řady kritiků..."
"...dychtivě očekávaná druhá kniha..."

"Nebudete zklamaní..."

Takže jste byli varováni.

Sedm set stran pompézních žvástů. Psané velice pomalu, těžkou rukou. Obsahuje spoustu nadávek.

Když se autor napíše, má sklon se rvát.

Nezná pravopis a pokud jde o interpunkci, no...

Nudné k uzoufání. Nikdo to nekupuje.

Pěkně jsme si s tou knihou naběhli.

Takže vánoční prémie jsou v tahu.

...naší smlouvy na dvě knihy. Vážně jsme se už nemohli dočkat, až budeme mít toho břídila bez kouska talentu z krku a budeme se zase moci věnovat literatuře.

...tedy pokud si tu knihu nekoupíte - pak nejspíš ano.

ODLOUČENÍ

Obyvatelé města Atra jsou ostří. Velice ostří. A stejná je i jejich kuchyně. Atro se proslavilo pokrmy, jako je mulampos, silně kořeněný a částečně smrtící masový guláš známý po celém Středosvětě. Jeho nešťastné vedlejší účinky zavadaly podklad k mnoha vtípům, například: Jaký je rozdíl mezi první lžící mulamposu a celým talířem tohoto jídla v žaludku? To první ve vás vzbudí silný dojem, kdežto to druhé silný průjem.

Avšak pozor. Některé aterské restaurace servírují jídla, která jsou ještě nebezpečnější. Guajillo, kavárna s barem v Ulici nožů, je proslavena caherou, kořeněnou omáčkou s tak silnými leptovými účinky, že ji zbrojníci používají jako leštidlo. V několika vteřinách spolehlivě rozpustí a odstraní ze starých brnění špínu, rez, měděnku, a dokonce i mrtvá těla. Satanův gril v Inn-Cubus na Nábřeží je zase známý ostrým matsikasem, o kterém se traduje, že dokáže způsobit vážné popáleniny v hrdle a tlamě dospělého draka. Také se říká, že velký požár vAtru vypukl, když se zapomenutý talíř s matsikasem nešťastnou náhodou dostal do kontaktu se záclonou...

- Nezpracované zápisky... Iduin

Nuddo Mnohomluvný zabodl špičku svého meče hluboko do rozžhaveného písku. Koženým potním řemínkem, který měl omotaný kolem svalnatého zápěstí, si otřel pot z čela, opřel se o meč a prohlížel si lidský dav, který plnil obrovský stadion Kopulacea. Slunce do něj bušilo svými žhavými paprsky silou kovářského kladiva a bílé mramorové zdi tribun obklopujících arénu se tetelily horkým vzduchem.

"Dneska máme slušnou návštěvnost," prohodil konverzačním tónem. "Na to, že je úterý," dodal.

Smrtelně raněný gladiátor, který mu ležel u nohou, tiše zasténal, pak sebral poslední zbytky svých rychle ubývajících sil a začal se plazit k vzdálené mřížované bráně, která tvořila jediný východ z arény. Krev, jež se mu řinula z rány, za ním vytvářela rudou stopu rychle se vypařující v krutém slunečním žáru. Palec po palci se plazil dál a bolestivě přitom lapal po dechu.

Nuddo ho chvíli nevzrušeně pozoroval, pak vytáhl z písku svůj meč a prohlédl si jeho krví potřísněnou špičku. Sehnul se, vzal hrst písku a otřel jím čepel dočista, načež se pomalu vydal za svou obětí.

"Jen si je poslechni," pokračoval a hlavou kývl k vyjícímu davu. "Zabij, zabij, zabij! To je to jediné, na co myslí.

Jemnější stránky boje je vůbec nezajímají. To jediné, co chtějí vidět, je krev. Někdy si říkám, proč se vůbec snažíme.

Myslím všechen ten trénink, pilování šermířských fint a tak. Za co? Dvacet tablonů denně plus pojistka. Z toho se přece skoro nedá vyžít, nemám pravdu? No, tebe se to vlastně netýká. Nebo brzy nebude."

Zastavil se a znepokojeně pohlédl na chroptícího muže. "Jsi pojištěný, že? Mrzelo by mě, kdyby tvou ženu a mňata prodali na trhu s otroky jen proto, že jsi včas nezaplatil splátku. Já osobně jsem pojištěný u Armádní. To jako u Pojišťovací agentury královské armády. Líbí se mi ten jejich slogan, tobě ne? Jsme PÁKA a jsme na to hrdí. Člověk by z toho umřel smíchy. Fakt psínězní."

Zraněný gladiátor, který už se nedokázal vléct dál, teď ležel nehybně na písku a sténal. Náhle si jednou rukou sáhl do měšce, který měl u opasku, a vytáhl malý keramický přívěsek s portrétem ženy a tří dětí. Ležel tam, jeho dech byl stále plytší a přerývanější, pohasínající zrak upřený na portrét, zatímco křik davu kolem sílil a byl čím dál zuřivější.

Nuddo vzhlédl k tribuně, kde Myad Dýchavičný, předseda rady a první obětní beránek města Atra, právě vstal ze svého sedátka a krátkozrace se rozhlížel kolem ve snaze odhadnout vůli davu.

"Jen se na něho podívej, na toho nabubřelého starého parchanta. Teď tady nejspíš budeme trčet celé odpoledne, než se rozmyslí. Tedy, já tady budu trčet. Má to i svoje výhody, co říkáš? Alespoň už nebudeš muset poslouchat ty jeho nekonečné projevy. Vždycky je třeba dívat se na věc z té lepší stránky, že?" Nuddo se usmál na umírajícího gladiátora a poškrábal se v podpaždí.

"No tak se na to podívej!" pokračoval, když Myad k radosti davu ukázal palcem dolů. "Ostudné, jiný výraz pro to nemám. Podle mě by sis zasloužil lepší konec. Jo, mimochodem - omlouvám se za ten malý trik s falešnou rukou, ale můj tat'ka vždycky říkal, že v boji a v lásce je všechno dovoleno. Sukničkář jeden. No, uvidíme se na onom světě."

Sehnul se, zvedl ležícímu muži hlavu za vlasy a jediným šmíknutím mu podřízl hrdlo. Pak, s uřezanou hlavou v ruce, se vydal na triumfální pochod kolem arény, kvituje bouřlivé ovace davu důstojným pokyvováním.

Myad Dýchavičný se s ulehčením rozhlížel po jásajících divácích. Příští týden byl Týden zúčtování a on si zoufale potřeboval vylepsit skóre u veřejnosti. Jinak by se také mohlo docela dobře stát, že on i zbytek úřadující městské rady sami skončí v aréně tváří v tvář Nuddovi.

Atro, jedno ze čtyř velkých měst Iduinu, má zastupitelský systém, který mu závidí většina jiných měst. Jednoduše řečeno, všichni zvolení zástupci jsou ze zákona povinni dodržovat přísné morální zásady. Politik, kterému byla prokázána lež, je potrestán vyříznutím jazyka. Byl-li usvědčen, že přijal úplatek nebo službičku na oplátku, je mu uřata ruka. (Což má mimo jiné za následek, že aterští politici zpravidla vedou až úzkostlivě bezúhonný sexuální život.) A nedodržení předvolebních slibů je považováno za zločin trestaný smrtí.

Tento systém funguje už od Adriana Prostopášného, za jehož morálně pochybného panování bylo vystavěno Kopulaceum. Nařídil ho vystavět jako imitaci Terrordromu* ve Velosu v naději, že pravidelné sportovní události a závody budou mít pacifikační účinky na populaci zmítanou bouřemi odporu. Krátce poté však úplně přestal ovládat svoje zvrácené choutky, takže závody atletů a koňských spřežení brzy nahradily souboje mezi gladiátory, zápasy s divokou zvěří a veřejné popravy.

Lidem se toto krveprolévání pochopitelně líbilo, ale nijak jim to nezabránilo povstat ve Velké vzpouře v roce '71, kterou završili tím, že Adriana a jeho rádce předhodili jeho vlastní divoké zvěři. Podívaná na to, jak je nenáviděný tyran trhan na kusy vyhladovělými lenkaty, lidi tak nadchla, že když byl o rok později sesazen první revoluční výbor, shledali jeho členové ke své hrůze, že je lid dychtící si vzrušující zážitek zopakovat odsoudil ke stejnému trestu.

Byl zvolen druhý revoluční výbor, který poněkud nervózně vládl Arru další rok a pak i on skončil v písku Kopulacea.

Lidé už zjistili, že s jídlem roste chuť. Třetí revoluční výbor musel být po volbách do budovy městské rady doslova přivlečen a do úřadu byl dosazen násilím. Po celý následující rok se jeho nešťastní členové schovávali pod stoly a vydávali zákony typu 'Mladou otrokyni zdarma při každém zaplacení daní' nebo 'Bezplatné sexuální služby bez omezení pro všechny mužské voliče' v zoufalé snaze zavděčit se voličstvu. Mezi voliči (hlavně muži) byli velice populární, ale po povstání žen v roce '74 byli stejně předhozeni divoké zvěři spolu s několika starými a tlustými komiky, záletnými manžely a obrovským množstvím svobodných mužů, kteří se po tom neobtěžovali znovu ozvat, přestože to výslovně slíbili.

Rada žen pak řídila město několik let, během nichž se do zákoníku dostalo několik poměrně nezvyklých zákonů. Mezi zločiny trestané vězením se počítalo i 'Použití latríny bez náležité péče a opatrnosti' a 'Trousení bláta po čerstvě umyté podlaze', 'Svévolné zanechání umyvadla ucpaného vousy po holení', 'Opuštění latríny s prkýnkem ve zvednuté poloze, přestože jsem ho nejméně stokrát žádala, aby ho po sobě sklopil'.

Nakonec se to všechno nějak utřepalo a vznikl skutečně integrovaný a demokratický správní systém. Členové městské rady Atra však zůstali i nadále vázání přísným morálním kodexem zákonů, protože vládli tak benevolentně, jak je to ještě

bez intimního tělesného kontaktu možné.

V Kopulaceu spěly události toho dne pomalu k závěru. Myad Dýchavičný klesl zpátky na sedátko a s viditelnou úlevou pozoroval smějící se a jásající dav. Nuddo dole v aréně dokončil svoje kolečko vítězů a nyní stál u otevřené brány, kde podepisoval programy a házel je svým obdivovatelům. Za jeho zády hnal krotitel zvěře do arény stádečko zmatených a velice vyděšených ovcí, koz a oslů k závěrečnému vystoupení. Z jam pod úrovní země se ozývalo vzrušené vrčení a řev lenkatů. Hladové šelmy cítily, že čas krmení se blíží.

Nuddo znechuceně potřásl hlavou. Fakt, že civilizovaný dav nechtěl uzavřít den plný her ničím jiným než podívanou na malé, vyděšené a bezbranné tvory trhané na kusy zuřivými predátory, mu působil starosti. Připadalo mu, že to nějak umenšuje a degraduje velikost celého představení. Gladiátorské hry skutečně miloval; všechen ten machismus zbraní a kožených zbrojí, obdiv davu, žhavé slunce v zádech, když se blížil ke svému protivníkovi, pach čerstvě prolité krve v odpoledním...

Znechuceně nakrčil nos. Pach skutečně cítil, ale ne krve. Někdo by měl ty klaté kozly alespoň ostříkat hadicí. Smrděli hůř než ubikace otroků pod Kopulaceem. Rozhlédl se a uviděl dva malé oslíky, kteří hýkali strachy a přitom se vyprazdňovali.

"No skvělé!" zamumlal. "To je úroveň! Opravdu vkusný způsob jak zakončit hry."

Jeden z oslů stál kousek stranou a nevzrušeně pozoroval zmatené pobíhání ostatních zvířat. Byl malý, hnědý a zjevně prašivý. Ted' si smutně povzdechl.

"Jen hádám," řekl, "ale mám za to, že kdyby tě každou chvíli měla smečka vyhladovělých lenkatů roztrhat na kusy, také bys dospěl k názoru, že je na místě ulevit svým útrobám." Nuddo vytřeštil oči a oslík pokračoval. "Ale z hlediska vás lidí je nejspíš všechno v dokonalém pořádku. No jistě. Vy máte meč a protivníky k vám pouštětí postupně, po jednom. Zkus si někdy jaké to je, když na svou obranu máš jenom zuby a kopyta. Nedovedeš si představit, co bychom my kopytníci při podobných příležitostech dali za protistojné palce."

"Ty umíš mluvit!" zalapal Nuddo po dechu.

Oslík zvedl hlavu a zadíval se mu do očí. "Ne že by mi to teď k něčemu bylo, že?" opáčil. "Co mám dělat? Pokusit se lenkаты rozptýlit přehrší zábavných anekdot? Nebo je mám unudit k smrti? Smlouvat s nimi? Myslíš, že bych je mohl přesvědčit, aby se stali vegetariány?"

Naklonil hlavu na stranu a zadíval se na něj, jako se někdo, kdo má přísnou dietu, dívá na táč kremrolí. Nuddo pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Mimovolně o krok ucouvl.

"Mimochodem," pokračoval oslík, "být tebou, další chytrácké poznámky tady o mých přátelích bych si odpustil. Mohl bych ti názorně předvést, jak těžko se zachází s mečem, když ti nezbude ani jeden prst. Comprenhez?"

Pak se otočil a hbitě odcválal do arény. Nuddo Mnohomluvný otevřel ústa, aby odpověděl, ale nic z nich nevyšlo.

Poprvé v životě nedokázal přijít na nic, co by řekl.

Když se velká kovová brána za vyděšenými zvířaty zavřela a z padacích dveří ukrytých v písku na druhé straně arény začaly pomalu, ale hladce vyjíždět masivní klece, nabyt nahoře na tribuně vzrušený šum kvality crescenda. Uvnitř klecí se vrhlo proti mřížím šest velkých lenkatů běsnících vzrušením, hladce olejovitá srst se jim divoce ježila a hladové cenili zuby ostré jako břitvy. Každý z nich měl na krku úzký obojek odlišné barvy.

Nahoře na tribuně bušili diváci v očekávání krveprolití do opěradel. Minulý týden udělali lenkati nový rekord, když roztrhali a pozřeli všechna krmná zvířata za méně než tři minuty. Dnes se uzavíraly vysoké sázky na to, zda se rekord udrží nebo bude překonán.

"Padesát tablonů!" vykřikl někdo. "Padesát na toho se zeleným obojkem, že zabije jako první!"

"Sto!" zvolal někdo jiný. "Sto na červeného, že zabije nejmiň tři!"

"Mých osmdesát tablonů říká, že dnes padne rekord!" ječela křehká stařenka v první řadě. V obličeji byla brunátná vzrušením a zuřivě mávala svazečkem pětitalonových bankovek.

"Dvě stě!" ozval se čtvrtý hlas, a přestože byl maličko rozbředlý alkoholem a o nic silnější než okolní šum, donesl se vlhkým vzduchem spolehlivě k uším všech. "Dvě stě, že tamhleten osel zabije lenkata!"

Na okamžik zavládlo ohromené ticho a všechny hlavy se otočily k malému, zpustlému chlápčovi, který nabídl tu absurdní sázku. Seděl v první řadě a bylo na něm vidět, že udělal, co bylo v jeho silách, aby se opil namol, ale v dlani svíral silný štůček bankovek. Delikátně si říhl a po tváři se mu rozlil přátelský opilecký úsměv. "Tak vsadíš se se mnou někdo?" zeptal se.

Dvě klaté stovky? pomyslel si dav jako jeden muž. Na osla?? Že zabije LENKATA??? Jasně, sem s tím!

Během několika vteřin byl chlápek obklopen hustou masou lidí mávajících penězi, vykřikujících nabídky a soupeřících mezi sebou jako hejno včel snažících se vysát nektar z jediné květiny. V tom vzrušení z představy na rychlý zisk si žádný z nich nevšiml, jak podezřele obratně ten opilý skrček počítá kurzy.

Malý hnědý oslík dole v aréně to vše pozoroval se vcelku spokojeným výrazem. Nenápadně obešel klece s lenkаты zezadu, zatímco zbytek ovcí, koz a oslů se v hrůze mačkal na opačné straně arény, co nejdál od strašlivých predátorů. Pak, když se ozvalo víření bubnů, znehybněl a prakticky splynul s pískem, na kterém stál.

Dav se naklonil kupředu a ztichl očekáváním, pak víření bubnů dosáhlo crescenda a utichlo, dveře klecí se otevřely. Lenkati vyskočili ven a řítili se pískem arény ke svým obětem jako aerodynamická hnědá vlna zkázy. V jednom okamžiku byl opačný konec arény plný vyděšených zvířat, v příštím poletovaly vzduchem krvavé kusy masa a pět navýsost spokojených lenkatů se cpalo.

Ovšem šestý a nejmenší z nich vyrazil příliš pomalu, než aby se stihl do zabíjení zapojit. Plížil se kolem, vrčel a prskal na ostatní, hnaný potřebou něco ulovit, cítit, jak se to zmítá a kope, slyšet smrtelné pištění, trhat a sytit se ještě teplým masem. V tom okamžiku se v jeho zorném poli objevil malý hnědý oslík schovaný za jednou z klecí.

Lenkat vyrazil, jako kdyby někdo jeho zadnici ukázal talíř mulamposu. Proběhl arénou a vrhl se vpřed ve skoku pečlivě

vypočítaném tak, aby přistál přežvýkavci přímo na hřbetě... oslík se však na poslední chvíli svalil na zem a odkutálel se, takže mu lenkat přeletěl přes hlavu. V příštím okamžiku šelma zasyčela bolestí, jak se jí ostré oslíkovy zuby zaťaly do levé zadní nohy, v oblaku prachu žuchla do písku a pak se převalovala tak dlouho, až se zastavila nárazem o zeď arény. Zařvala bolestí i vztekem a vyskočila, aby zaútočila znovu, vtom však spatřila něco, co jí doslova vyrazilo dech. Oslík se hnál plnou rychlostí přímo k ní, až mu písek odletoval od kopyt. Než se lenkat stačil vzpamatovat, zabořily se mu do krku jeho zuby, pronikly silnou kůží i tuhými svaly a proťaly arterie ukryté uvnitř. Žlutá krev vytryskla obloukem a rozlila se po mramorové stěně arény; její proud postupně slábl, až konečně ustal docela a z lenkata zbyla jen mrtvá chlupatá hromádka ležící uzdí.

Na okamžik by bylo slyšet spadnout špendlík - a to nejen kovový, ale i plastový, který by dopadl na hromadu peří v čalouněné cele několik set kroků odsud. Pak devadesát devět procent diváků v Kopulaceu propuklo v nadšený křik, jásot a aplaus. Zbytek ještě chvíli zděšeně poučil oči na chladnoucí tělo mrtvého lenkata, než pomalu přesunul pohled na toho opilého otrapu, který teď vzrušeně poskakoval a vesele pokřikoval na vítězného oslíka. Trochu pozdě se ukázalo, že se ti dva dobře znají.

"Johó, Koťátko! Teď jsi mu to nandal, brácho!" křičel chlápek a mával ve vzduchu hrstí oběživa. "Náhdera! Jen se koukni, kolik jsme vydělali! Pěkně jsme těm pitomcům vytřeli zrak!"

Oslík se trochu nervózně rozhlédl po aréně, kde ostatní lenkati hladově dojídali poslední zbytky potravy.

"Ehm, Tarle... tak mě napadlo, že bychom mohli zmizet," řekl. "Myslím hned! Tedy jestli proti tomu nic nemáš."

"Jo. Ehm... jasně. Správně." Tarl, takto opilý otrapa, si náhle uvědomil, že se někteří z „pitomců“ začínají tvářit agresivně. Všude kolem se začalo ozývat podrážděné mručení.

"Ta sázka byla zfxixlovaná!" zavrčel někdo.

"Byli jsme okradeni!" přidal se někdo jiný. Podsaditý, svalnatý bojovník tasil meč a postavil se před Tarla. "Ruším sázku," prohlásil. "Vrať mi moje peníze. Nebo."

Tarl se na něho zamračeně podíval a nacpal si bankovky pod kabátec. Ze země zvedl napůl prázdnou láhev červeného vína, dlouze se napil a pak se na bojovníka zašklebil. "Vodklatuj, smrkáči," řekl mu šťastně.

Bojovníkův obličej zbrzláhl vztekem. Hrozivě zavrčel a rozmáchl se mečem, aby Tarla přetl v půli, ten se však náhle tak nějak zatetelil a byl pryč. Na jeho místě stála velká a velice tvrdá železná kotva. Bojovníkův meč do ní narazil s hlasitým „klang-ng-ng-ng-“ a jeho majitel začal poskakovat na místě, přičemž se snažil sprostě nadávat a cpát si bolavé prsty do úst zároveň. Bolelo to, jako by ho kopl drožkářský kuň.

Dole v aréně stál oslík s očima křečovitě zavřenými a čekal, až se něco stane. Po chvíli jedno oko otevřel, opatrně se rozhlédl. Zdálo se, že ho překvapilo, že je stále v Kopulaceu.

"No výborně," zamumlal si sám pro sebe. "Ten ptačí mozeček! Mohl jsem vědět, že to zvrtlá!"

Na opačném konci arény se zbylí lenkati rvali o poslední kus kozí mršiny. Když zmizel v tlamě největšího z nich, ostatní se začali rozhlížet po nějaké jiné kořisti. Všichni najednou spatřili oslíka a s krvežíznivým řevem se rozběhli k němu.

Oslík tam jen stál a čekal. Věděl, že by je snad dokázal přemoci jednoho po druhém, ale bojovat se všemi pěti bylo jako pokusit se zastavit míchačku na beton tím, že do ní strčíte hlavu. Neměl však na výběr. Útěk nepřicházel v úvahu - nebylo kam utíkat. Uletět na svobodu nebo se zahrabat do písku by sice bylo řešení, jenomže by k tomu potřeboval křídla nebo mohutné hrabavé tlapy a on byl jako už mnohokrát předtím nucen smířit se se skutečností, že v normálním, každodenním životě jsou kopyta leda tak na parádu. Proto tam stoicky stál a čekal.

Nejbližší z lenkatů skočil, otevřel tlamu... a oslík zmizel, jako by někdo otočil vypínačem. Lenkat dopadl ve spletnici nohou, zubů a srsti do písku, několikrát se převalil a zastavil se až o stěnu vedle svého mrtvého kolegy. Ostatní čtyři, okradení o svou kořist, zuřivě za vyli a pak, jelikož jim nic lepšího nezbývalo, začali trhat mršinu.

Dav šlel. Dívat se, jak je stádečko neškodných domácích zvířat trháno na kusy, byla zábava, ale když jedno z nich zabije lenkata a pak zmizí... Úžasně! Proto teď lidé dupali, jásali a tleskali a Myad Dýchavičný se na svém sedátku nahoře poprvé ode dne voleb usmál. Nuddo Mnohomluvný za bránou arény se však mračil jako sto čertů a proklínal krotitele zvíře. Poprvé za bohové vědí kolik let nebyl miláčkem davu on, a jako by to nestačilo, z jeho právoplatného místa na výsluní ho nevystřelil nějaký jiný bojovník, ale malý prašivý oslík! Nuddo Mnohomluvný byl všechno, jen ne šťastný.

Zato zákazníci v pivnici U Krysotrusa v aterském Východním konci byli velice šťastní, protože bylo úterý a roztřesenou rukou vyvedený nápis nad výčepním pultem hlásal, že „Outerní večery sou U Krysotrusa šťastný večery“. Krysotrus, poloork s nosem na kšeft a tváří jako zanícený plicní lalok, přišel s nápadem na „šťastné večery“ v reakci na novou vinárnu, kterou otevřeli hned vedle. Princip spočíval v tom, že za první sklenku zaplatíte plnou cenu a pak za každou další o deset procent méně než za předchozí. Což znamenalo, že pokud vás první runda stála 100 bronzových tablonů, za druhou jste zaplatili už jenom devadesát, za třetí 81, za čtvrtou 73 a tak dále. Všichni Atfané výhodně koupě zbožňují, a tak byl Krysotrusův podnik každé úterý plný lidí snažících se vypít tolik, aby se dostali na jednociferné procento obvyklé ceny. Výsledkem bylo, že se všichni tak namazali, že si vůbec nevšimli, jak je Krysotrus šidí na drobných zpátkách.

Krysotrus na tom vydělal balík.

Štamgasti kolem baru byli tak zaujatí pitím, že si nikdo nevšiml, když se náhle na židli v koutě zmaterializoval Tarl. V ruce držel láhev vína a na tváři měl stále ještě úšklebek, kterým se rozloučil s agresivním válečníkem. Kabátec měl napěchovaný bankovkami.

Rozhlédl se po známém okolí a zhluboka se nadechl. Pach zvětralého piva, elfice a starých zvratků byl jakýmsi podivným způsobem uklidňující. Luskal prsty na čišnici, aby mu donesla pintu piva, když tu si uvědomil, že tady něco schází. Kolem baru se tlačil menší dav lidí. Bylo tam i několik poloelfů a trpaslíků. Byly tam židle a stoly a spousta chlastu. Ale nikde neviděl ani jediného oslíka.

Tarlovi spadla čelist a v obličej se mu objevil výraz naprostého zděšení. Rychle začal mumlat zaklínadlo, ale když ho dokončil, nic se nestalo. Zkusil to znovu, s očima křečovitě zavřenými a rukama nataženými před sebe. Šlachy na vyzáblém krku se mu napjaly soustředěním a na rukou mu naběhly žíly. Na čele mu vyrazil pot a prsty měl zahnuté jako dravci spáry.

Náhle se ozvala tichá exploze a před ním se zhmotnil oslík, oči křečovitě zavřené a kašdičkový sval na těle napjatý k prasknutí. Tarl si zhluboka oddechl úlevou a pohodlně se opřel o stěnu. Osel otevřel oči a vyčítavě se na něho podíval. "To se ti vážně povedlo," zamumlal.

"Popletl jsem zaklínadlo," zabručel Tarl nešťastně. "Nedokázal jsem... prostě jsem si nedokázal vybavit ta slova."

Náhle se odmlčel a pozvedl ruku. Pořád se mu viditelně třásla. "Nejspíš jsem toho vypil málo, nebo co. Nevím. Moje paměť už není, co... ehm..." Odmlčel se a pokusil se vzpomenout si, co že to jeho paměť přesně bývala, ale marně.

Ruka se mu sama natáhla po láhvi vína, jako by jednala naprosto nezávisle na zbytku těla.

K jeho stolu se přitočila číšnice a postavila před něj napěněný korbel Patentního sílice břicha Velkého Ollieho (trolího piva). Na oslíka nic z toho neudělalo viditelný dojem.

"Skvělé," řekl. "To hovoří za celé svazky. Věci je třeba dělat podle jejich důležitosti. Za prvé, najít si pohodlnou židli v knajpě. Za druhé, objednat si pivo. Za třetí, ehm, no... aha, jestli zbude trocha času, tak zachránit kamaráda, kterého se v Kopulaceu právě chystají roztrhat na kusy divoké šelmy."

Tarl se pokusil vymyslet něco, co by na to mohl namítnout, ale jediné, na co se zmohl, bylo: "Můžu ti objednat pití?"

Oslík si ho změřil ještě lhostejnějším pohledem.

"Ty ožralo!" řekl. "Měli jsme se přece pokusit zachránit našeho společného přítele Ronana, ale sotva jsme před čtyřmi týdny přišli do téhle pekelné díry, stala se z tebe úplná onuce, a to jsi ani předtím za moc nestál. Nemůžu říct, že bych neviděl tvory s větším obsahem alkoholu v organismu, než máš ty, ale ti všichni byli ve velkých sklenicích na policích v laboratoři. Dnes odpoledne mě málem zabili, a kvůli čemu? Abyš měl dost peněz na další měsíc bezstarostného chlastání. Je mi líto, kámo, ale už toho mám dost. Odcházím."

Naposledy se na něho vztekle zamračil, pak se otočil a pomalu vyrazil ke dveřím. Krátce se zastavil u jednoho stolu, kde sebral velký biftek z talíře někoho, kdo si odskočil k baru, a pak vyšel na ulici.

Tarl se za ním smutně díval. Cítil, že by měl něco udělat, ale neměl ponětí, co by to mělo být. Mozek už mu vůbec nepracoval. Pohlédl na láhev, kterou držel v ruce a která byla k jeho naprostému překvapení prázdná, a potřásl hlavou. Co se to s ním, klat, dělo?

Po většinu svého dospělého života Tarl těžce pracoval. Velice těžce. Rozhodl se, že bude dělat to, co umí nejlépe - a to bylo pořádně si užívat. Jak někdy říkával, užít si trochu legrace není žádná legrace. Na tom je třeba pracovat. A přesně to dělal. Postupně ho vyhodili ze všech kasin v severních zemích. Větřel se skoro do každého nočního klubu. Těžko existovala hospoda, kde by se mu nepodařilo napít se zadarmo.

A pak jedné noci utekl z podniku, kde pracoval (tedy z orkvillského nočního klubu Modrý barlog), a vzal s sebou obsah zásuvky s penězi. Koneckonců, byly to peníze ze hry, ne? No a on je tam minil zase vrátit. Do hry. Měl v úmyslu vydat se do Welbugu, kde by strávil pár dní v kasinech a získané peníze tam pořádně roztočil, jenže jeho cesta vedla před Nevacomské pláně. Tam se setkal s vyhladovělým a naprosto zdivočelým oslíkem a s černým bojovníkem jménem Ronan, který byl zrovna na výpravě - hledal chlapa, co mu zabil tátu. Z nějakého důvodu k němu oba přilnuli.

Následující týdny byly bezesporu nejpodivnější a nejslavnější v jeho životě. Brzy zjistili, že muž, kterého Ronan hledá, není jen tak obyčejný gauner, ale mocný čaroděj Nekros, ústřední postava v plánu na převzetí vlády nad všemi velkými městy Baq d'Oru. On a Ronan spojili svoje síly s Tyson, ochránkyní Welbugu a nejatraktivnější válečnicí, jakou kdy Tarl potkal. Ronan se do ní okamžitě zamiloval a už mu to zůstalo. Vydali se spolu hledat pomoc u Antraxe, poněkud neformálního, leč velice mocného čaroděje, a Tarl při té příležitosti zjistil, že sám patří k lidem s vrozenými magickými schopnostmi. Potom se setkali s Nekrosem tváří v tvář a zlikvidovali ho.*

V okamžiku svého triumfu však byl Ronan unesen čarodějkou Šikarou, která se ani netajila svými nestydatými úmysly. Tyson, která byla do Ronana zamilovaná stejně, jako on do ní, přísahala, že ho zachrání; Tarl přísahal, že jí v tom pomůže, a oslík (který díky čaroději získal schopnost vyjadřovat se lidskou řečí) přísahal, že může docela dobře zůstat s nimi a užít si trochu legrace.

Jenže tady byl jeden velký problém. Neměli sebemenší ponětí, kam Šikara jejich přítele odvedla. Tarl, který se svou schopností čarovat získal i slušnou dávku sebevědomí, se pokusil o zaklínadlo Lokalizuj osobu. Byl to velmi ponižující zážitek. Pro maximální úspěšnost zaklínadla bylo totiž dobré, aby ten, kdo ho provádí, při tom držel něco, co patří hledané osobě, a to jediné, co je nějak spojovalo s Ronanem, byla sama Tyson. Tarl tedy začal odříkávat slova zaklínadla a přitom rudl v obličej, protože současně svíral v náručí bojovnici, jejíž trpělivost se vytrácela stejně rychle, jak sílila její podezřívavost - a v příštím okamžiku mu mocné protikouzlo málem usmažilo mozek v hlavě. Měl štěstí, že byl s vlastním zaklínadlem spojen jen velice slabě a že si jeho nervový systém na náhlé přetížení za ta léta ustavičného ponižování dávno zvykl, ale i tak mu z uší vytekl všechen maz a trvalo půl dne, než ho vzkřísili z bezvědomí.

Když se konečně probudil, jediná odměna, které se za svou snahu dočkal, byly několikátýdenní bolesti hlavy a mlhavý dojem, že protikouzlo přišlo odněkud, kde je vedro. Všichni tři se pak zkroušeně vydali na cestu zpátky do Welbugu. Tam se poradili s Antraxem, který tou dobou pobýval v Tysonině apartmá v Dračím spáru. Mladý čaroděj vytáhl se suverénním výrazem ve tváři ze svého elegantního koženého kufru zvláštní kovový předmět s rozličnými přepínači a ukazateli.

"K jeho vyhledání by mělo stačit běžné zaklínadlo," vysvětlil jim svým pěstěným hlasem. "Na druhé straně by to mohla být vhodná příležitost vyzkoušet jeden můj malý vynález. Nazývá se thaumatometr. Víte, magie je jen druh kinetické energie a jako taková je měřitelná. Tenhle můj přístroj dokáže vyhledat místa s vysokou kinetickou energií a zaznamenat náhlé změny v hustotě statické elektřiny. S jeho pomocí můžeme s poměrně velkou přesností zaměřit náhlý

vzestup magické aktivity."

Čaroděj se odmlčel a rezignovaně se podíval na Tarla, který na něho tupě hleděl s ústy dokořán. "Udělám kouzlo pomocí této čarodějné skříňky," řekl a Tarl spokojeně přikývl. Tolik byl schopen pochopit.

A pak už jen Tarl, Tyson a oslík Koťátko pozorovali, jak si čaroděj hraje s přepínači a knoflíky. Přístrojek začal bzuchet a ručičky jeho ukazatelů se pohnuly. Antrax něco zabručel.

"Hm, ano, zdá se, že jsme zachytili nějaký signál... vida, copak to tady máme -"

V tom okamžiku se bzučení přístroje změnilo v uširvoucí ječení a ručičky bleskově přelétly na konce stupnic. Ozvala se hlasitá exploze a z čarodějova těla vylétlo několik oslnivě zářících koulí bílého světla, které jen těsně minuly ostatní, zatímco Antrax se svalil na postel. Místnost zaplnil pach spálených vlasů.

Když se kouř rozptýlil, čaroděj seděl zády opřený o stěnu, tvářil se zaraženě a v rukou svíral kus spečeného kovu, který kdysi býval thaumatometrem. Z jeho elegantního, drahého obleku stoupal pramínek kysele páchnoucího dýmu a většina vlasů mu vypadala.

"To by bylo," zamumlal omámeně. "Řekl bych, že to nejspíš znamená, že si Šikara nepřeje být nalezena. A pokud vás zajímá můj názor, jestli tohle byla ukázka jejích schopností, já ji hledat rozhodně nebudu."

Tyson ani Tarl se však nemínili vzdát tak snadno. Jestliže bylo příliš nebezpečné hledat Ronana pomocí magie, mohli po něm začít pátrat klasickým způsobem. Jak poznamenal Tarl, někdo se Šikařiným vzhledem a schopnostmi se ve světě jen tak neztratí. Když po ní budou pátrat dost dlouho, nakonec ji najít musí.

Antrax odhadl, že ve chvíli, kdy ho zasáhlo protikouzlo, přijímal jeho thaumatometr signál odněkud jižně od Welbugu, což souhlasilo s Tarlovým dojmem místa, kde je vedro. Proto Tarl, Tyson a oslík nakonec zamířili na jih, do Behanu.

Když však dorazili do města Dálný Tibreth, pochopili, jak obrovský úkol si vytyčili. Jižní země byly nesmírně rozlehle. Tyson rozhodla, že by mohli prohledat dvakrát větší území, kdyby se rozdělili, a sama zamířila po východní cestě do Brendu.

Tarl s Koťátkem se vydali na jihozápad, do Asposy a odtamtud po řece Erroně do města Atro. A tam se to všechno nějak pokazilo.

Vlastně to nebyla Tarlova vina. Mohla za to magie. Pořád si ještě nedokázal zvyknout na to, že umí čarovat. V Tysonině společnosti se držel zpátky, ale nechat Tarla samotného s jeho magickými schopnostmi bylo jako zamknout dítě v cukrárně.

Neznal vlastní moc. Jeho první zaklínadlo, kterým chtěl proměnit velkou láhev vody v cydorskou brandy, bylo tak účinné, že když se o několik dní později probudil v houští na čísi zahradě, nejen že si nedokázal vzpomenout, jak se tam dostal, ale nevěděl ani, jak se jmenuje, a ještě čtyři hodiny po tom měl ochrnutou pravou stranu obličeje.

Týden nebo dva poté si skutečně užíval. V řídkých okamžicích, kdy byl při smyslech, se sice snažil pátrat po Šikaře nebo Ronanovi, ale nikdo o nich neslyšel a on se brzy zase nechal zlákat na nějaký mejdan nebo partičku karet. Říkal si, že by se měl vydat na další cestu, že na něm závisí život jeho přítele, ale Atro bylo město plné svodů, a tak to neustále odkládal.

A pak začal plést zaklínadla.

Jako většina věcí v Tarlově životě i tohle začalo v baru. Dal si několik skleniček u Červeného gryfa a nechtělo se mu zaplatit za ně ze svého, proto se rozhodl vyzkoušet Kouzlo dobromyslnosti na majetně vyhlížejícího kupce, který právě vešel dovnitř. Bohužel byl už natolik opilý, že je neprovedl správně. Místo toho, aby se kupec na Tarla usmál a zeptal se, jestli by si nedal něco k pití, připlížil se k němu zezadu a začal mu tiskat hlavou o barový pult. Když Tarl později nabyl vědomí, domyslel si, že omylem odřikal Kouzlo zlomyslnosti.

Typické pro něj bylo i to, že jakmile jednou začal dělat chyby, nedokázal s tím přestat. Čaroval opilý, šlapal si přitom na jazyk a kazil jedno zaklínadlo za druhým. Smutné bylo, že to byl vždycky on, kdo to nakonec odnesl.

Jednoho dne se například probudil se strašnou kocovinou a rozhodl se použít na ni zaklínadlo Potlač bolest. To se však nějak změnilo na zaklínadlo Podráždí bolest, takže měl po zbytek dne pocit, jako by byl zase u Červeného gryfa a tiskal hlavou o barový pult. Nebo ten případ, kdy se ho někdo pokusil v noci před kavárnou Černý nazgúl oloupit.

Použil proti němu Ohnivou kouli, jedno ze základních kouzel, ale sotva zamumlal slova zaklínadla, ucítil v krku strašné šimrání. V příštím okamžiku kašlal, prskal a zvracel tak dlouho, až mu z krku vyskočila odporná, slepená koule chlupů a zasáhla vyděšeného lupiče s mlasknutím připomínajícím čvachtání holínek v řídkém bahně. Tarl musel uznat, že konečný efekt byl dokonalý, i když neměl ani ponětí, že existuje i zaklínadlo Chlupatá koule.

Ale k nejhoršímu omylu došlo před několika dny. V jednom zaplivaném baru na Vendaiském bulváru si dal orčí brandy. Měli tam chlápka, který hrál na piano, ale hrál na ně skutečně mizerně a Tarlovi to lezlo na nervy. Na druhé straně to byl chlap jako hora a Tarl (který se zásadně pral jen s lidmi, kteří jsou a) menší než on a b) v bezvědomí) ho tajně proklel. Kletba sice zapůsobila, ale naneštěstí i na majitele baru. Už nikdy, přísahal si příštího dne, neprokleje nikoho, kdo má tak velkého pianistu. Ten puch byl vážně strašný.

A teď to zpáckal zase a jeho přítel za to málem zaplatil životem. Nebylo divu, že toho měl Koťátko dost. Tarl byl rád, že ho oslík neopustil už dávno. Dohlížel na něj, kdykoliv byl v bezvědomí (což bylo v poslední době velice často) a při několika příležitostech mu patrně zachránil život. Jako před několika dny, když usnul v postranní uličce nedaleko Ulice kostí. Probudil ho křik plný bolesti, a když otevřel oči, zjistil, že nad ním stojí Koťátko s tlamou od krve a tři poloorci mizí na konci uličky. Jeden z nich ječel jako pominutý. Vedle Tarla ležela na dlažbě ukousnutá ruka svírající v neživých prstech osklivě ostrý nůž.

Tarl potřásl hlavou a znovu se zadíval na prázdnou láhev od vína. Co se to s ním, klat, stalo? Chlast a hazard, ty se mu staly. Celý život se rozmazloval a i ta trocha odpovědnosti, která se vázala na jeho nově nabyté čarodějnické schopnosti, na něj byla příliš. Užívat si, to bylo to jediné, co dokázal.

Náhle ucítil, jak v jeho nitru dozrává semínko rozhodnutí. Tohle byl okamžik zlomu. Mohl jít za Koťátkem a spolu s ním

pak hledat Ronana, dokud ho nenajdou, nebo mohl zůstat tady a zpít se do bezvědomí a pak strávit zbytek života (pravděpodobně krátký) využíváním magie k zajišťování dostatku piva, jídla a zábavy. Je třeba podívat se pravdě do očí, pomyslel si. Už tak jsem toho vypil až příliš. Takže ještě jedna sklenice nemůže uškodit.

"Hej," zavolal na číšnici. "Přines mi pivo."

Když před něj postavila další napěněný korbel, sáhl do kapsy a vytáhl stříbrnou minci.

"Tak dobře," řekl. "Když uhodneš, zůstanu tady a opiju se. Tedy ještě víc. Když neuhodneš, půjdu hledat svoje přátele. Vyber si: kozy nebo zadek?"*

Vyhodil minci do vzduchu. Číšnice se na něho zmateně podívala. "Kozy," řekla. Neznělo to příliš jistě, ale na tom nezáleželo. Mince přistála na pivem politém stole a na Tarla se usmíval obrázek naturalisticky vyvedené zadnice.

Číšnice se dívala, jak jí Tarl se šťastným úsměvem na tváři minci hodil a vrávoravě vykročil ke dveřím.

"Jak málo stačí některým lidem ke spokojenosti," pomyslela si a začala utírat stůl.

Oslík stál ve stínu uličky ústící do Ulice kostí. Metodou pokusů a omylů přišel na to, že je to nejlepší místo ve městě na okradení poslíčka z pizzerie a v dále už cítil ostrou speciál. Chřípí se mu delikátně zachvělo, jak se snažil odlišit masitou vůni pizzy od nesčetných jiných pachů, které se s ní mísily ve večerním vzduchu. Náhle to všechno přebil povědomý zápach zvětralého piva, vína, elfice a lidského potu. Oslík si povzdechl.

"Ne," řekl, aniž se ohlédl. "Ať už jsi dostal jakýkoliv stupidní nápad, jak si vydělat další prachy na chlast, se mnou nepočítej."

Tarl si dřepel vedle oslíka a položil mu ruku na hřbet.

"Podívej se, Koťátko, vážně je mi to líto," řekl. "Trochu jsem ztratil hlavu. Ale víš, mám problém. Vždycky jsem ho měl.

Mohou za to ty moje nohy. Prostě nedovedou jen tak projít kolem hospody."

"Smůla."

"Se zodpovědností jsem byl vždycky na štíru. Pořád mě to nutí utíkat a skrývat se."

"To je zlé."

"Vím, že mám slabou vůli a jsem bezpáteční mizera -"

"A to jsou jen tvoje lepší stránky."

"- ale změním se."

"Opravdu?"

Tarl vstal a zamračil se na Koťátka, ale oslík se stále odmítal otočit. Nozdry se mu opět zachvěly. Už slyšel blížící se kroky poslíčka. Tarl to zkusil ještě jednou.

"Poslyš, cítím se vážně jako onuce."

"Jémináčku," odpověděl Koťátko hlasem užívaným obvykle postaršími bláznivými ženskými snažícími se konverzovat s tříměsíčními miminy.

"Uvědomuji si, že jsem mizerný kamarád a v poslední době jsem s tebou zametal -"

"Tak chlapeček byl ošklivý? No né?"

"- a pil jsem víc, než je zdravo -"

"A ještě k tomu bumbal?"

"Ale nemohl bys na chvíli ZAVŘÍT TLAMU?!"

Rozhostilo se hrobové ticho rušené pouze kroky, které se teď ozývaly opravdu blízko. Oslík se napjal ke skoku, ale než se stačil pohnout, Tarl vykročil z uličky a přiložil špičku svého meče vyděšenému chlapci s pizzou pod bradu. Hoch okamžitě nabyl nezdravě bledé barvy, třesoucími se prsty si odvázal od opasku měšec s penězi a hodil ho Tarlovi k nohám. Tarl si unaveně povzdechl, měšec zvedl a podal ho neotevřený jeho majiteli, pak mu z rukou vytrhl kartónovou krabici s pizzou.

"To mi stačí," řekl. "Teď utíkej. No tak, padej odsud!"

Chlapec ucouvl, pak se otočil a utíkal pryč tak rychle, jak mu to roztrásené nohy dovolily. Tarl zavrtěl hlavou a otevřel krabici. Vůně čerstvě upečené pizzy jej udeřila do tváře jako česnekem a kečupem nasáklá koulařská páčka.

"Mmm! Jestli se nepletu, ostrá speciál s extra pasaroni." Tarl položil pizzu na chodník oslíkovi přímo pod nos, pak ho popadl za tlamu a zadíval se mu do očí.

"Podívej," řekl, "tahle jde na mě. Zatímco ji budeš jíst, můžeš mě poslouchat. A pro jednou si odpusť ty svoje chytrolínské komentáře. Drž... tu svou... klatou... tlamu... zavřenou! Dobře?"

Oslík si krátce pohrál s myšlenkou otázat se, jak má jíst se zavřenou tlamou, jenže tohle byl nový a mnohem asertivnější Tarl, a to ho poněkud mátl. Proto nakonec jen přikývl a pustil se do pizzy.

"Fajn," pokračoval Tarl. "Snažíme se zachránit Ronana, ano? Od Tyson žádná zpráva nepřišla, takže ho ještě neobjevila, protože to by se s námi okamžitě spojila pomocí zaklínadla, které jsem pro ni připravil."

"Pokud jsi ho zase nezapackal," zamumlal oslík sotva slyšitelně.

"A i když je Šikara dost nebezpečná dáma - a řekl bych, že je navíc totálně mišuge - hádám, že Ronan je stále ještě naživu. Kdyby byl mrtvý, myslím, že bych to věděl. Cítil bych to. Takže musíme pokračovat v hledání. Jenomže flákat se sem a tam po jihu by nám mohlo trvat roky a stejně bychom nemuseli narazit na žádnou stopu. Svět je velký. Že bych se Ronana nebo tu zatracenou královnu všech čubek pokusil najít pomocí magie, nepřipadá v úvahu - její protikouzlo by mi nejspíš spálilo mozek na bezcenný škvarek."

"To už -"

"Sklapni." Tarl se zamyslel. "Tak. Vypadá to, že potřebujeme někoho s magickými schopnostmi, kdo nám dokáže říct kam máme jít, aniž by k tomu použil zaklínadlo s přímou vazbou na Ronana. Aby se nespustilo protikouzlo."

"Ehm?"

"Dříve nebo později ho najdeme, ne? Zákon pravděpodobnosti. Takže stačí zajít za věštkyní a nechat si předpovědět budoucnost. Pak už jen půjdeme tam, kde v té době bude Ronan. Chytré, co?"

"Chytré není to správné slovo," namítl oslík. "A kde chceš najít tu věštkyni?"

"Docela náhodou jsem se zrovna před několika dny probudil přede dveřmi přesně toho člověka, kterého hledáme..."

Dveře se nacházely v temném, mechem zarostlém dvorku za Vendaickým bulvárem. Byly skoro zakryté vrstvou potlučených a rezavějících popelnic nacpaných odporně páchnoucím odpadem. Dlažba tu byla kluzká shnilou zeleninou a rozkládajícím se ovocem a jediné světlo pocházelo z čadící pochodně visící v kruhu na plísni pokryté stěně vedle otevřených dveří.

Pod pochodní bylo na stěně připevněno pár otlučených cínových talířů. Na prvním byl vyleptán nápis: 'Bratři Griffové, soukromá vočka. Poskytujeme důvěrné služby.' Druhý hlásal: 'Manye Mišuge. Předpovídání budoucnosti, vještění, odstraňování skvrn. První patro.' Skoro se to na talíř nevešlo.

Tarl s Koťátkem vešli do temné předsíně. Páchlo to tu stejnou měrou zatuchlinou, močí a smaženými rybami. Vpravo byly jediné otlučené dveře s nápisem 'Bratři Griffové, klepte a čekejte'. Za nimi se někdo podle všeho věnoval velice hlučnému sexu.

Na konci chodby bylo staré rozvrzané dřevěné schodiště, které mizelo ve tmě. Opatrně se po něm vydali nahoru a brzy dorazili na odpočívadlo, v jehož podlaze bylo víc děr než prken. Na stolečku vedle jediných dveří stála zapálená petrolejová lampa; samotné dveře byly natřené loupajícím se růžovým lakem, na kterém byly černou křídou neuměle nakresleny hvězdy a půlměsíce. Slovo 'Věštkyně' bylo vyvedeno zlatou barvou ve výši očí. Někdo pod ně dopsal červenou pastelkou, a stará čůza'.

Tarl pozvedl ruku, aby na dveře zaklepal, ale než se jich vůbec dotkl, ozvalo se zevnitř ječivě: "Nestůjte tam tak! Pojdte dovnitř - není zamčeno!"

Tarloví poklesla se slyšitelným cvaknutím brada. "Hele!" vydechl úžasem. "Co tomu říkáš? Věděla, že přijdeme! To je tedy něco!"

Oslík na něho pohlédl a zvedl obočí. "Blbost!" odfrkl si pohrdavě. "Ty schody skřípaly tak hlasitě, že by musela být úplně hluchá, aby neslyšela, že jdeme."

Tarl to přešel mlčky; otevřel dveře a společně s Koťátkem vstoupil do té nejpodivnější místnosti, jakou kdy viděl. Vypadala, jako by ji zařizovala Morticia Addamsová v obzvlášť deprimované náladě. Černé stěny částečně pokrývaly černé mušelínové drapérie, na oknech visely černé záclony a závěsy. Dokonce i pavučiny, které visely ze stropu, byly černé. Kolem oválného stolu s černým ubrusem stálo pět černých židlí s vysokým opěradlem. Na policích na zdi byly vyrovnány řady prastarých knih v černé kožené vazbě a na zástěnách, parapetech a každé volné horizontální ploše stály černé svíce vydávající nažloutlé plápolavé světlo a pach ropušího vosku.

Na jedné ze židlí seděla shrbená stařena oblečená v početných vrstvách beztvarého šatstva - jak jinak než černého. Míchala balíček cydorských tarotových karet. Zatímco si ji Tarl s oslíkem prohlíželi, stařena vzhledla a zašklebila se na ně. Tarl zamrkal. Její zuby barevně dokonale ladily se zařízením místnosti.

"Pojďte dál, pojdte dál," zakrákorala. "Já jsem Manye. Manye e z Port Raidu. Co pro vás mohu udělat?"

Tarl už v životě viděl hodně seschlých stařen, ale Manye by mohla v seschllosti soutěžit na celostředosvětské úrovni. Její kůže připomínala jádro vlašského ořechu a proti jejím pažím by se i ruce kostlivce zdály masité. Budila dojem, že krk si vypůjčila od supy, který navíc zažíval velmi špatné časy. Neměla ani tak bradavice na nose jako nos mezi bradavicemi a z každé z nich trčel chomáč chlupů připomínající štětku na holení. Oči, které na ně hleděly zpod černé kapuce, však budily překvapivě inteligentní dojem. To bylo povzbudivé, bohužel však na hony vzdálené skutečnosti. Oslík dloubl Tarla do zad a ten vevrávorl do místnosti. Špinavý černý koberec pod jeho nohama čvachtal a lepil se mu na podrážky, ale jemu to připadalo zvláštním způsobem uklidňující. Připomínalo mu to některé jeho oblíbené noční kluby. Zhluboka se nadechl (a skoro se přitom zalp pachem škvířícího se ropušího vosku) a řekl: "Ehm, ahoj, Manye. Tak z Port Raidu, říkáte?"

"Tam jsem dříve žila. Ale lidé mne z nějakého důvodu vždycky nazývali Manye Mišuge. Ano, mívala jsem svůj podnik v domku na trhovém náměstí. Byla jsem velice oblíbená, možná až na některé sousedy. Lidé obvykle říkali, že mě nemohou dost doporučit. Ani to nedělali."

"Tak proč jste se přestěhovala?"

"Osud. Zjevil se mi jedné noci ve snu. Zdálo se mi, že slyším hlas, který na mne křičel shůry: 'Jdi pryč, seber se a táhni odsud!' Ano, sám Osud na mě tenkrát promluvil hlasem, který zněl úplně jako hlas jednoho chlápka, co bydlel vedle. A tak jsem poslechla. Odtáhla jsem odtamtud. Ani jedenkrát jsem se neohlédla. To ten krk, víte? Mám v něm příšerné revma. Dává mi pořádně zabrat. Pořádně zabrat. Stejně mám štěstí, že vůbec žiju. Podle karet jsem měla umřít už před devíti lety. A vidíte, jsem pořád tady! Pořád mi říkají Manye Mišuge. To bych ráda věděla proč."

"Pámblčku na neblčku," zamumlal oslík.

"Tak co pro vás mohu udělat?"

"No, měl jsem kamaráda a ten je teď pryč a my bychom ho rádi našli, jenomže nemůžeme, protože jsme to zkoušeli a skoro se nám to povedlo, až na to, že mi to málem utrhlo hlavu a nezachytil jsem jeho stopu, takže by to chtělo magii a já bych se o to klidně postaral, jenomže nemůžu, takže byste možná mohla vy, až na to, že nemyslím -"

"Chce, abyste nám předpověděla budoucnost," skočil mu do řeči Koťátko.

"Aha! Tak to jste na správné adrese!" Karty za vířily v Manyiných rukou rychleji, než Tarl kdy viděl mimo orkvillské kasino. Náhle se však zarazila. "Dostanu dva stříbrné tablonky."

Posaďte se, no tak se posaďte. Použiju rozložení karet do podkovy. To bývá nejspolehlivější. Mimoto, ať se propadnu, jestli si dokážu vzpomenout na nějaké jiné rozložení!"

Zachechtala se ječivým smíchem, který zněl, jako když cpou vejce násilím zpátky do slepice, a pak karty podala Tarlovi.

"Přeložte sedmkrát," nařídila mu. Tarl se posadil za stůl a udělal, co mu řekla. Manye si od něj karty zase vzala a prvních sedm rozložila lícem dolů na černý ubrus.

"Tak, teď se podíváme, co vás čeká v nejbližší budoucnosti."

Otočila první kartu. Byl na ní obrázek několika nešťastníků, kteří se váleli na ulici. Všichni měli obličej zohavený červenými vředy a zvraceli krev.

"Aha!" pokračovala Manye. "Mor! Ale karta je obrácená, takže věští menší šťastnou událost. Patrně hezké počasí. Zítřka bude vhodný den na přistříhnutí živého plotu."

Otočila druhou kartu, obrázek muže a ženy. Oba vypadali značně nabručeně. "Pár, který měl drobnou rozmišku," řekla.

"To je špatné. Znamená to disharmonii a nesoulad. Patrně nebudete schopni nějakou dobu udržet melodii. Varujte se hospodských zpěvů a karaokeových večírků. Glycerín s citronem by mohl pomoci. Stačí? Další karta je Visící zadek. Ten se obvykle spojuje s přírodou. Jen tak po paměti bych řekla, že vám brzy nad hlavou pomalu přeletí malý hnědý orel. A čtvrtá karta je... jémináčku! Keř potlouklý kroupami! To je zlé. Velice zlé. Vyhybejte se za každou cenu zeleni. Zvlášť pastelové a světlým letním odstínům. Takže čtvrtá karta je... Pekárna. To mi připomíná, že musím koupit pecen..."

Tarl napjatě pozoroval, jak se Manye se zamračeným výrazem v obličeji probírá kartami. Skoro to vypadalo, jako by skrze ně viděla někam dál.

"Příšerné," zamumlala. "Příšerné."

Na okamžik zavládlo naprosté ticho, ve kterém se Tarl snažil uhodnout, jakou hrůzu babice vidí v jeho budoucnosti.

Pak Manye unaveně potřásla hlavou a vzhledla, takže se jejich pohledy střetly.

"Dneska už pořádný chleba nekoupíte," zabručela. "Je to hanba, opravdu... Kde jsme to skončili? Aha, už vím.

Vykládám taroty!" Otočila další kartu. "No jen se na to podívejte. Reznický dvůr, a obráceně. Tak to je jasné. V tom se nemůžu splést. Brzy vám dojde lepidlo, tak se na to připravte. A poslední karta je... Třetí dveře vlevo. Hmm, to vždycky znamená cestování. Patrně severozápadně, nebo nahoru. Nežustávejte doma, můj milý, jinak si koledujete o potíže.

Takže to bychom měli. Doufám, že vám bylo všechno jasné."

Manye posbírala karty a se spokojeným výrazem je přidala k ostatním. Tarl za sebou zaslechl zvláštní hýkavý zvuk, a když se ohlédl, uviděl, že Koťátka pozpátku couvá na chodbu a třese se přitom potlačovaným smíchem. Vstal, hodil na stůl dvě mince, s úsměvem kývl a zamířil ke dveřím.

"Ehm, děkuji vám. Děkuji. Bylo to, ehm, pozoruhodné. Tedy... udělalo to na mne dojem. Vážně. Úplně mě to vzalo."

Manye se usmála a vypadalo to, jako když se trhá starý pergamen. "Nezapomeňte se o mně zmínit svým přátelům," řekla. Tarl začal přikyvovat ještě horlivěji.

"Jasně! Zmíním se o vás! Ehm... řeknu jim, že jsem vás nemohl dost doporučit!" Zabouchl za sebou dveře a rozběhl se dolů po schodech. Ze dvorku před domem se ozývalo dementní hýkání osla, který se smál, až málem neudržel moč.

Na konci schodiště se Tarl zastavil a zavřel oči. Dech se mu postupně zklidnil a zamračený pohled v jeho obličeji vystřídal výraz absolutního soustředění. Náhle oči prudce otevřel a překvapeně zalapal po dechu.

"Páni!" zamumlal tiše a pak vyšel dveřmi na temný dvorek.

Koťátka našel stát u východu na ulici. Opíral se o vlhkou cihlovou zeď a spokojeně se pochechtával. Z dálky k nim doléhal hluk davu na Vendaiském bulváru.

"Jen se klidně směj, chlupáči," řekl Tarl. "Ale Manye je ta věštkyň, která Ronanovi poradila, kam má jít za svou pomstou."

"Jo. A jestli se nepletu, bloudil pak ještě víc než tři roky."

"Můžeš se smát -"

"Děkuji. Budu."

"- můžeš se smát, ale řekla nám všechno, co potřebujeme vědět."

Zdálo se, že oslík znovu vybuchne smíchy, ale něco v Tarlově chování ho zarazilo. Čísela z něj sebejistota. Koťátka to znátlo natolik, že nechal tlamu zavřenou a jen poslouchal.

"Říkala, abychom šli na severozápad, nebo nahoru. Jestliže se odsud vydáme na severozápad, přes Drahokamové vrchy, kam dojdeme?"

Oslík se na chvíli zamyslel. "K moři?" řekl zkusmo.

"Jo. Ale jaké město tam najdeme na pobřeží? Jestli to nevíš, tak ti to povím. Yai'El, abys věděl. Město kanálů. Nejstarší město v Cydoru."

"No a?"

"Právě jsem zapátral svou myslí po stopách magie na severozápadě. Můžeš se vsadit, že jsem byl zatraceně opatrný a co nejneurčitější, ale stačilo to. Poletuje tam spousta malých uzlíků moci, jako všude. Zaříkavači, iluzionisté, vesničtí šamani, amatéři bez praxe, jako jsem já. Jenže nad samotným Yai'Elem se vznáší obrovský mrak magie, silný, temný a neproniknutelný. Vůbec jsem se k němu neodvážil přiblížit, ale je jasné, že ve městě je nějaký mocný zdroj magie. Něco se tam děje. A ty a já zjistíme, co to je..."

SAMA

... a s tím se bohužel nedá nic dělat. Muži jsou obvykle větší a silnější než ženy. Proto musí ženská válečnice ve styku s mužským soupeřem používat lsti a inteligenci. Jistě, průměrný mužský mozek je větší než ženský, ale na tom přece vůbec nesejde. Každý chlap, se kterým se setkáte, bude stejně místo něj myslet pind'ourem.

- Tysonina rukověť pro ženské bojovnice

Tyson vycouvala ze dveří hostince U Lysého orla a ty se za ní zavřely a oddělily ji tak od vřavy uvnitř. Stála na ulici,

napjatá a ostražitá, v jedné ruce meč a v druhé Sammy, ale nikdo ji nepronásledoval, a tak se postupně uvolnila. V náhlém návalu hněvu sekla po vývěsním štítu, který se jí houpal nad hlavou. Ostří jejího meče se zarylo do podobizny zamračeného orla prohlížejícího si v zrcadle ustupující linii vlasů a roztříštilo ho na tisíc kousků. Tím se jí trochu ulevilo a proto vybila Sammy, pověsila si ji na opasek, naposledy se zamračila na zavřené dveře hostince a vydala se dolů ulicí.

Tyson už toho měla dost. Behan jí naprosto, dokonale a bezvýhradně lezl krkem a jeho obyvatelé ještě více. Zvlášť vládnoucí kasta válečníků, čert aby je všechny vzal. Když žila ve svém rodném Welbugu, byla zvyklá na úctu, kterou si za ta léta vysloužila, a postoj behanských válečníků ji nepříjemně překvapil.

Potíž byla v tom, že byli všichni muži. V Behanu se nevyskytovala jediná ženská bojovnice, snad s výjimkou těch, které se věnovaly nezákonnému zápasení ve sklepích Redneku. Takže když zdejší mužští válečníci uviděli něco, co mělo pět stop a čtyři palce, bylo to štíhlé a zjevně ženského pohlaví, považovali to buď za špatný vtip, nebo provokaci. Někteří za obojí.

Hned v první hospodě, kterou v Brendu navštívila, se dostala do potíží. Jako obvykle zaujala právoplatné místo mezi bojovníky u baru a poručila si pivo, a když se jí připoil chlápek, který stál vedle, pokusil strčit ruku pod kabátec, usekla mu prst. Ale místo aby se z toho ostatní poučili, pochopili to jako výzvu. Okamžitě se na ni vrhl jeden mladší bojovník s mečem a výrazem opovržení a chlíplosti ve tváři. O deset vteřin a několik posměšků později seděl na zemi, snažil se zastavit krev, která se mu řinula z rány na rameni, a ječel jako pomínutý. Pak atmosféra skutečně zhoustla. Šest dalších chlapů tasilo meče v úmyslu ji napadnout, a kdyby neměla Sammy, asi by byla v opravdovém maléru.

Stejně problémy měla v mládí, když se ve Welbugu začínala učit svému řemeslu. Její otec, ochránce města, se o tom poradil se svým přítelem zbrojířem, načež vznikla Sammy, jak Tyson říkala svému samostřílu. Byl jen devět palců dlouhý a byl to malý zázrak zbrojířského umění. Dokázala ho nabít krátkou šipkou, vystřelit a znovu nabít ve dvou sekundách. Na vzdálenost dvaceti stop byl smrtící. Když si válečníci uvědomili, že jim dokáže prohnat šipku okem, než se k ní vůbec přiblíží na dosah meče, začali pro změnu používat mozek. Se Sammy v jedné ruce a mečem v druhé dokázala udržet v šachu plnou místnost chlapů tak dlouho, jak potřebovala k tomu, aby odtamtud vypadla. A stále to fungovalo. Z hostince v Brendu se dostala beze zranění.

Od té doby navštívila jednatřicet hospod, z nichž poslední byl právě Lysý orel. Ve čtrnácti z nich měla potíže. V osmi musela vážně zranit několik chlápků, dva z nich smrtelně. Pokaždé, když vešla do hostince, se tam k ní chovali povýšeně, nebo se jí rovnou pokusili obtěžovat. Ano, život v Behanu jí z celého srdce, upřímně a totálně štal. Necítila by se tak mizerně, kdyby narazila na nějakou stopu Ronana nebo jeho únoskyně Šikary. Doposud ale neměla vůbec nic. A to byla zpočátku tak optimistická. Doopravdy si myslela, že objevila spolehlivý způsob, jak ho najít. Napadlo ji to, když putovala po Východní cestě do Brendu, krátce poté, co se s Tarlem a Koťátkem rozdělili. Šikara byla čarodějka, a i když byla mimořádně mocná, stále pro svá kouzla potřebovala jisté ingredience. Kouzelné nápoje se koneckonců nedají vařit ze vzduchu. Pět set let byla mimo oběh a za tu dobu se spousta jejích zásob musela zkazit. Například takové psi jazyky se velice špatně udržovaly čerstvé. Dokonce i v konzervách měly záruční dobu pouhé tři roky. Což znamenalo, že se musela dozásobit. A zásobu strouhaných býčích pyjů si obvykle nevytváříte tak, že se vydáte se struhadlem na sýr hledat živého býka. Musela mít správného dodavatele a těch nebylo mnoho. Kdyby je Tyson obešla všechny, dříve nebo později by narazila na toho, který zásobuje Šikaru, a s trochou štěstí by od něj získala adresu, na níž zboží dodává.

Jakmile tedy dorazila do Brendu, zakoupila si Čarodějnický magazin a posadila se s ním do baru, aby si pročetla reklamy a inzeráty. V každém behanském městě byl alespoň jeden dodavatel potřeb pro mágy. Rozhodla se, že kouzelnické krámky projde hned, jak se dostane do města, a když nic neobjeví, může pár dní zkoušet hospody a bary, vyptávat se lidí a poslouchat cvrkot, než zase vyrazí na další cestu.

A tohle také posledních několik týdnů dělala. Zašla do všech prodejen potřeb pro čaroděje v Behanu a důkladně vyzpovídala prodáváče. Byla v Čaroramě a Magiezinu v Brendu, v Síbylině skladě v Damonu, v Čarodějném kotli v Derchey, ve Voodoo-Ú-Du a Kouzláriu v Redneku, stejně jako v El Drichtu a v Čáromáru tady v Dubbelu. Nikdo z prodáváčů však o Šikaře neslyšel a ani v poslední době nedostal velkou objednávku od neznámého zákazníka. Tyson tedy nezbylo než zkusit štěstí po hostincích a putykách, kde si však zatím vykoledovala jenom samé potíže.

Navzdory neúspěchu a roztržkám, které měla, se však Tyson nevzdala. Příručí v El Drichtu, který se jí upřímně snažil vyhovět, jí poradil, aby se vydala na západ do Iduinu. Podle něj byly dvě největší firmy zabývající se potřebami pro čaroděje Mágův ráj v Teně na řece Yarrone a Šamanův koutek v Droliku, vysoko v Azurových horách. Tyson se už stejně nemohla dočkat, až setrese behanský prach. Potíž byla v tom, že tu klatou zemi nebylo tak snadné opustit. Dubbel stál na východním břehu Errony, široké a dravé řeky tekoucí přes pláně jižního Behanu a východního Iduinu. Jediný způsob, jak se člověk mohl dostat na druhý břeh, byla stará řetězová lanovka nazývaná Dubbelský trajekt, a aby mohl využít jejich služeb, potřeboval zvláštní povolení orazítkované Behanským ministerstvem osobní přepravy. Pro získání toho povolení bylo třeba vyplnit příslušné formuláře, zaplatit poplatky a postavit se do fronty před přepravní kanceláři. Celý ten proces trval týdny a mohl se ještě prodloužit, pokud měl příslušný úředník špatnou náladu, nelíbili jste se mu nebo jste nerefletovali na jeho sexuální požadavky.

Samozřejmě jste také mohli ukrást loďku, což ale bylo velice riskantní, nebo zamířit na jihovýchod do Nevinu, kde sídlili elfové, jenže to zase byla zacházka na mnoho mil. Tyson se nakonec rozhodla, že se pokusí získat povolení. Číšnice od Lysého orla ji varovala, že dnes se jí nepodaří nic víc než získat hromadu formulářů na vyplnění a domluvit si schůzku na příští týden. Tyson už ale neměla náladu nechat sebou vláčet. Bude zkrátka nějak muset přesvědčit úředníka, aby ji vyslechl, nebo při pokusu o to zahynul.

Kanceláře ministerstva osobní přepravy se nacházely v jedné z ohyzdných budov z červeného pískovce lemujících ze všech stran Vládní náměstí. Tyson se zastavila na popraskaných mramorových schodech a rozhledla se po širokém,

zaprášeném náměstí. Slunce pražilo na řady vadnoucích a hynoucích citrusovníků, které byly vysazeny kolem cestiček z budovy do budovy a jejichž pokroucené kořeny nedokázaly z vyprahlé půdy vytěžit dost vody. Ushlé listy padaly na dlažbu a hromadily se v prázdných bazénech ozdobných fontán. Tyson věděla, že náměstek pro hospodaření s vodními zdroji vydal minulé jaro nařízení, podle kterého se měly veřejné fontány pouštět pouze o státních svátcích (které byly za rok jen dva) a zakázal zalévání všech rostlin kromě zemědělsky využitelných. Proč to úřad pro hospodaření s vodními zdroji považoval za nutné, když město stálo na břehu dvě stě yardů široké řeky, nevěděl nejspíš nikdo.

Tyson potřásla hlavou, prošla otáčivými dveřmi a ocitla se ve velké dlážděné a šedě vymalované předsini. U psacího stolu poblíž dveří seděl vychrtlý skrček. Měl malý knírek zvaný „muška“, o kterém si mnozí nudní a bezvýznamní muži myslí, že jim dodá zdání důležitosti. Po jeho levé straně se táhla řada dvanácti boxů, ale jen dva byly v provozu. Před nimi se nehybně kroutily dvě dlouhé řady unavených a našťavaných lidí jako hadi uvězněni v kostce ledu.

Tyson se přinutila ke klidu, pak přistoupila k muži za psacím stolem a omluvně si odkašlala.

"Promiňte, můžete mi, prosím, říct, kde dostanu přepravní povolení?"

Muž několik okamžiků pokračoval v psaní, pak toho nechal právě na tak dlouho, aby jí mohl věnovat pohled toho druhu, jaký si lidé obvykle vyrazují pro něco odporného, do čeho šlápnou, rozmrzele zabručel a vrátil se k psaní.

Tyson začala vidět rudě a meč měla napůl vytažený z pochvy, než si uvědomila, že ji muž vlastně řekl „druhá fronta“.

Zuřivě zarazila meč zpátky do pochvy a zařadila se na konec příslušné fronty. A pak čekala. A čekala. A čekala...

O tři hodiny později před ní byl už jen jeden člověk, obtlouklý, silně se potící muž, který strávil celé tři hodiny pokusy zapříst s ní rozhovor. Řekl jí, že se jmenuje Arvie a je obchodním cestujícím Kulatého světa, distributora kolařských manufaktur v Aspose. Aby to dokázal, měl u sebe kožený pytel plný vzorků, tříadvaceti malých maket různých druhů kol, s nimiž jeho společnost obchodovala. Předvedl je Tyson jedno po druhém, zamilovaně poukazoval na drobné rozdíly mezi nimi, vychvaloval výhody kovových obručí a jasanových loukotí, až se jí z toho chtělo hlasitě ječet. („Jsem prostě kulantní firma, ha-ha,“ vtipkoval a Tyson se musela násilím držet, aby ho neuškrtila.)

Ukázalo se, že je tady za posledních šest dní už po čtvrté, a stejně jako ona si přišel pro povolení použít převoz. Když mu Tyson řekla, že je tu poprvé a doufá, že pojedou stejným trajektem, smál se, až si po jeden nádherný okamžik myslela, že dostal srdeční záchvat. Pak si otřel slzy z očí a oznámil jí, že řeka spíš zamrzne, než by se přes ni dostala po první návštěvě. Aby ji trochu rozveselil, začal jí vyprávět vtipy. Když se po půl hodině pořád ještě ani neusmála, znejistěl a začal se jí vyptávat, jaké je to být bojovnicí, ale než stačila říct deset slov, znovu ji přerušil.

"Víte, já si myslím, že je to opravdu pozoruhodné, když se holky snaží dělat mužskou práci," řekl velkodušně. "A proč by neměly? Já osobně jim fandím. Vlastně jsem svým způsobem feministka. Když neseženete chlapa, který by se o vás postaral, co vám zbývá, než se snažit sama, že?"

Za normálních okolností byl tohle přesně ten okamžik, kdy by mu Tyson se špičkou dýky jemně přitisknutou na poklopec kalhot vysvětlila, že jestli si nenechá ty své pindy o sobě a svém feministickém postoji pro sebe, pomůže mu porozumět ženám mnohem lépe tak, že z něho ženu udělá. Byla však natolik zdeptaná, že k tomu nedokázala sebrat potřebnou energii, a přešla to bez poznámky. Musela ale připustit, že je zase o něco chytřejší. Poté co jí chlípá čarodějka sebrala muže, kterého milovala, donutila ji trmácet se horkým a prašným jihem a snášet obtěžování a provokace přitroublých machistů, myslela si, že nic horšího už ji potkat nemůže. Tři hodiny v Arvieho společnosti ji spolehlivě přesvědčily o opaku.

Připadalo jí, že uplynulo několik dní, než se konečně ozvalo Arvieho jméno a obchodní cestující přistoupil ke stolu v boxu. Tyson unaveně pozorovala, jak si potřásá s úředníkem rukou a pak mu nenápadně předává plný měšec. Ještě několik dalších formulářů bylo vyplněno, než Arvie konečně odešel, šťastně tiskna k hrudi povolení a Tyson uslyšela svoje jméno.

Cestou ke stolu se několikrát zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Věděla, že existuje jen jediný způsob, jak získat povolení ještě dnes, a zdvořilý a pokorný výraz byl pro začátek nezbytný.

Malý tmavovlasý úředník, který seděl na druhé straně stolu, vypadal, jako by si půjčil knírek od muže u vchodu. I on něco psal, ale budil přitom jiný dojem - atmosféra korupce a bezcharakternosti se kolem něj šířila jako tělesný pach.

Tyson měla pocit, že celá jeho aura je prosáklá lacinou vlasovou pomádou.

Úředník dopsal, ostentativně osušil inkoust savým papírem, pak vzhlédl a jeho oči přejely po Tyson, jako když dva slimáci lezou po skále. Zatímco se labužnický popásal na jejích krívkách, snědé a lesklé pleti a plných rtech, ústa se mu pomalu zkrivila do spokojeného úsměvu...

Pak ale uviděl její oči a škul sebou, jako by mu někdo chrstl do obličeje vědro ledové vody. Úsměv mu z tváře okamžitě zmizel a nahradila ho byrokratická bezvýraznost. Hned pochopil, že s touhle nic nebude. Z očí jí koukala smrt! Nervózně pohlédl stranou, aby se ujistil, že se tři těžce ozbrojené strážné pořád ještě opírají o stěnu za boxy. Jejich přítomnost byla nutná, aby se zabránilo nešťastným žadatelům o převoz dělat scény, a úředník si pomyslel, jak je dobře, že tady jsou i dnes.

Chvilí hleděl do papírů na svém stole a snažil se trochu sebrat. Klaté válečnice! No, uvidíme, jestli se bude tvářit stejně sebevědomě, až ji bude pár týdnů honit od čerta k ďáblu. To ji naučí, kdo je tady pánem. Ostatně z odhodlaně zdvořilého výrazu v jejím obličeji bylo možné soudit, že už jí je jasné, kdo tahá za drátky. Výborně!

Spokojeně nasadil svůj nejlepší nadřazený úsměv a znovu vzhlédl.

"Dobré ráno. Co pro vás mohu udělat?"

"Potřebovala bych zvláštní povolení k přepravě lanovkou přes Erronu."

"Jistě, jistě. Takže: nejprve budeme muset vyplnit formulář předběžné žádosti." Otevřel zásuvku a vytáhl příslušný formulář, pak několikrát obřadně namočil pero do inkoustu. "Vaše jméno?"

"Tyson."

"Tyson, slečna," zamumlal úředník a vyplnil příslušnou rubriku. "Příjmení?"

"Jen Tyson. A bez slečny."

"Ach. Jak neobvyklé."

Tyson pokrčila rameny. "Proč ještě používat příjmení, když jméno úplně stačí?"

Úředník se na ni zahleděl trochu zmateně. To on měl být ten, kdo tady dělá vtipy. Je čas ukázat jí, zač je toho loket.

"A datum, kdy si přejete přepravit?" zeptal se s parodovanou zdvořilostí.

"Dnes. Pokud vím, lanovka odjíždí asi za hodinu."

"Dnes? Ach jemine. Jemine, jemine!" Odložil pero a zahleděl se na ni s ličeným překvapením. "Opravdu nemyslím, že by to bylo možné. Má drahá dámo, jsou tady formuláře, které je třeba vyplnit, kroky, jež je nutné podniknout, nezbytná prověření a kontroly. To všechno vyžaduje čas. Dokonce i v nejnaléhavějších případech musíme -"

"Tohle je naléhavý případ. Mohla by to být záležitost života a smrti."

"Ach tak. V tom případě by se snad dal postup trochu urychlit."

Úředník zvedl pero a začal teatrálně prohledávat formulář, až našel drobnou rubriku v polovině strany pět, vedle níž bylo napsáno 'zaškrtněte v případě, že jde o naléhavý případ'. Slavnostně ji zaškrtl.

"Pokračujte podrubrikou čtyři na straně osm," přečetl šťastně. Nalistoval příslušnou stranu a pokračoval ve čtení.

"Prosím, uveďte jasně a stručně přesnou povahu případu a přiložte kopie veškeré relevantní dokumentace."

Vyčkávavě vzhledl, pero připravené. Tyson se na okamžik zamyslela a prsty její levé ruky přejely po textuře dřeva desky stolu.

"No," řekla pomalu. "Ehm, podívejte se dolů."

"Takže viz... níže..." napsal úředník.

"Ne, já jsem nemyslela dole na formuláři. Podívejte se pod stůl. Ale být vámi, udělala bych to velice opatrně."

Úředník na ni vytřeštil oči, pomaloučku se na židli zvrátil dozadu a aniž pohnul hlavou o víc než několik palců, zašilhal pod stůl. Tyson měla levou ruku položenou na stehně a v ní držela nejmenší kuši, jakou kdy viděl. V jejím žlábků, před nataženou tětvou, ležela velice ostrá, tři palce dlouhá šipka, která mu mířila přímo do rozkroku. Úředník hlasitě polkl a obličej mu nezdravě zbledl, až získal konzistenci a barvu dva měsíce starého mléka.

"Uvážíme-li, jak přesně s tou věcíčkou umím zasáhnout," pokračovala Tyson klidně, "řekla bych, že se skutečně jedná o naléhavý případ. A pokud jde o jeho přesnou povahu - jestliže nedostanu povolení k přepravě do jedné minuty, udělám vám z vašich rodinných klenotů minikebab. Comprenez ?"

Úředník se na ni podíval s ústy otevřenými. Měl pocit, jako by ho někdo přetáhl přes břicho klatě velkou lopatou.

Pokusily se o něj mdloby, ale pak si uvědomil, že jen zapomněl dýchat a rychle zalapal po vzduchu. Zašilhal stranou, aby zkontroloval strážce, ale ozbrojenci znučeně zírali do prázdna. Z jejich hlediska bylo všechno v nejlepším pořádku.

Úředník přesunul pohled na malý zvonek, který visel na pravé straně stolu. Tyson se na něho sladce usmála.

"To bych nedělala," řekla. "I kdybyste si chtěl zahrát na mučedníka, strážce by byly mrtvé jen vteřinku po vás. Podívejte se."

Volnou levou rukou odkryla kožený měšec, který měla zavěšený u pasu. Úředník uviděl slušnou zásobu náhradních šipek. Zoufale se snažil uvažovat, ale to jediné, na co dokázal myslet, byl živý obraz jedné z těch odporných šipek trčící z jeho...

"Dobře!" zasyčel. "Vyhrála jste!" Zuřivě vytrhl jinou zásuvku, vytáhl z ní povolení, orazítkoval ho patřičnými razítky a podepsal. Tyson si je od něj vzala a pozorně si ho prohlédla.

"Děkuji," usmála se a vstala. "O nic se nepokoušejte. Věřte mi, že je v nejlepším zájmu nás obou, abych zmizela z Behanu co nejrychleji a už nikdy se sem nevrátila."

Otočila se a zamířila ke dveřím, malý samostřil ukrytý před nežádoucími pohledy rukou. Úředník ji vztekle pozoroval, jak odchází, a když se přiblížila k východu, sáhl po zvonku. Sotva však natáhl ruku, ozval se tichý drnčivý zvuk a malá šipka se zabodla do stolu mezi jeho prsty a zvonek. Úředník vyjekl a rychle s rukou ucukl. Bylo to tak těsné, že se mu pera otřela o prsty. Děvka! Odtrhl oči od ještě se chvějící šipky a pohlédl ke dveřím, ale válečnice tam už nebyla. Jenže teď, když už mohl bezpečně spustit poplach, nějak se na to necítil.

Koneckonců, měl jiné priority. Například sehnat někde suché kalhoty.

Řetězová lanovka dřepěla ve stanici jako obrovský dřevěný podšálek. Vypadala, jako by ji začali stavět jako obyčejnou loď, ale pak na ni šlápla noha nějakého obra a chvíli do ní vztekle kopala. Kdysi bílá barva na jejích bocích se loupala a šedla, paluby byla špinavé a samá tříska. Kolem levoboku se táhla zvýšená paluba s odraným baldachýnem napnutým nad několika řadami dřevěných lavic a stolů, který poskytoval pasažérům první třídy jakés takés útočiště před žhnoucím poledním sluncem. Pravobok byl oproti tomu nezastřešený, takže se méně majetní pasažéři i s nejrůznějšími vozíky, zavazadly a dobyt看 koupali ve vlastním potu.

Ale jestli se zdálo, že lanovka zažila lepší dny, okolní konstrukce vypadala, že nikdy nepoznala horší. Dřevěné molo bylo prohnílé a napůl rozpadlé, mezi kameny navigace rostly trsy plevelu. Nepočtené vraky lodí dokazovaly, že tu kdysi býval říční přístav s čilým ruchem a kvetoucím obchodem. Ministerstvo říční dopravy založené před padesáti lety, aby regulovalo provoz na řece a vybíralo daně a mýto, tomu brzy učinilo přítrž.

Tyson kráčela po širokém můstku, který vedl na palubu lanovky, a pak se prodrala hlučícím davem lidí a zvířat na palubu první třídy. Byla připravená na potíže, ale zdálo se, že úředník ministerstva osobní přepravy byl rozumný, a když ukázala celníkům a strážím na levoboku jeho povolení, nikdo se jí na nic neptal. Měli příliš mnoho práce s davem uvařených a vzteklých lidí bez povolení, kteří se snažili dostat na palubu pomocí úplatků, proseb nebo násilím.

Na posledním schodu se zastavila a rozhlédla se po zvýšené palubě. Jen asi tucet pasažérů si připlatilo, aby mohli cestovat ve stínu. Na druhém konci uviděla Arvieho, jak sedí u stolu a s chutí pojídá smažené kuře. Když ji zahledl,

překvapením skoro spadl z lavice a pak jí pokynul, aby se k němu připojila.

"Vy jste to dokázala! Nemohu tomu uvěřit! Opravdu jste dnes byla na ministerstvu osobní přepravy poprvé? Jak se vám to povedlo?"

"Asi to bude tím, jak se na lidi usmívám."

"Neuvěřitelné! Neuvěřitelné! Poslyšte, co kdybychom cestovali spolu? Dovolíte, abych vám koupil něco k jídlu?"

Tyson si ho podezíravě změřila, ale pak usoudila, že nejspíš jen zoufale touží po společnosti. Číšel z něj jakýsi smutek a samota. Osamělost, pomyslela si. O tom mi povídejte!

"No tak dobře," svolila a posadila se proti němu. "Vy to tady znáte. Co byste mi doporučil?"

"Jestli mám být upřímný, tak abyste se najedla někde jinde. Specialita zdejšího kuchaře je otrava botulotoxinem. Ale vzhledem k tomu, že je to jediná jídelna třicet mil daleko, nemáme příliš na výběr."

Tyson prozkoumala jídelní lístek připevněný na kovovém stojánku na stole, pak nakrčila nos a zahleděla se na spodní palubu.

"Vypadá to, že někdo přepravuje na druhou stranu řeky stádo koz," zamumlala. "Vy to necítíte?"

"Jo tohle. To nejsou kozy. To je z kuchyně." Arvie ukázal palcem na dřevěnou chatrč na přidi lanovky. Z plechového komínku, který jí trčel ze střechy, unikal mastný černý dým. Tyson se zašklebila a podívala se na poloorčího stevarda, který se opíral o stěnu chatrče a čistil si nos třemi prsty najednou.

O pět minut později si s obavami prohlížela talíř „kuřecího guláše se sezónní zeleninou“. Zelenina byla povětšinou blíže neurčitelná a tvrdší než talíř, na kterém ji servírovali. Několikrát dloubla vidličkou do kousků kuřete. Už dříve jedla guláš, ve kterém byly kosti, ale tohle bylo poprvé, kdy narazila i na kus zobáku.

V tom okamžiku se ozvalo hlasité zazvonění a řetězová lanovka se pomalu pohnula z ochranných zdí stanice na otevřenou řeku. Na její přidi se z olovnatě šedé vody zvedal řetěz, který ji spojoval s opačným břehem, a mizel v útrobách lanovky, aby se zase objevil na zádi, odkud s hlasitým šploucháním padal do vody jako dlouhý rezavý trus. Pomalu a bolestivě se ta stará archa pachtila přes řeku, připomínajíc lapenou mouchu přitahovanou pavoukem. Tyson mlčky seděla pod přístřeškem a lehký vánek jí studil na tváři, když hleděla k vzdáleným Azurovým horám a myslela na Ronana.

Bohové! Doufala, že ještě žije. Dokonce i kdyby za to musel té tlusté čubce čarodějce zaplatit svým tělem. Raději by měl být naživu, protože jestli si umře a nechá ji tu samotnou, tak ho klatě zabije!

Strávili spolu jen několik málo dní a pouze dvě noci. V duchu se jí vybavila druhá noc, ta, která předcházela Ronanovu střetu s Nekrosem. Seděli tenkrát u ohně v divočině pod hvězdnatou oblohou spolu s Tarlem a Koťátkem a jen tak klábosili, vtipkovali a smáli se. Celý její dospělý život byl dlouhý řetěz nekonečné zodpovědnosti a tohle bylo asi poprvé, kdy zažila teplo přátelství a bezstarostnou zábavu. Teď, když seděla proti tlustému a nudnému obchodnímu cestujícímu, na talíři měla nestravitelné jídlo a před sebou bílé víno tak sladké a lepkavé, že by ho z poháru musela vydlobat lžící, zoufale toužila po tom zažít tu pohodu znovu. Tak ráda by teď seděla před nějakou hospůdkou na břehu moře, s karafou dobrého vína a s jídlem, které by se dalo jíst, zatímco by Tarl vyprávěl další ze svých pochybných historek a Koťátko by ho neustále přerušoval ironickými poznámkami. Přála si, aby Ronan seděl vedle ní a jejich ruce se dotýkaly. Víc než cokoliv jiného by chtěla znovu pohlédnout na svého chlapa, dotknout se prsty jeho kůže, hladit ho a ochutnávat. A přitom ani nevěděla, jestli ještě žije...

Arvie zmlkl uprostřed své oblíbené anekdoty o vozových kolech. "Poslyšte," zeptal se starostlivě. "Nechcete si vyměnit místo? Připadá mi, že vám z toho kouře z kuchyně slejež oči..."

Věžeň ležel nehybně na slamníku a zády se opíral o studenou kamennou zeď své malé cely. Pouze jeho oči se pohybovaly, jak si prohlížel vzor tvořený spárami mezi cihlami na klenutém stropě. Silnými dřevěnými dveřmi ani zazděným oknem dovnitř nepronikalo žádné světlo, žádná pochodeň nehořela v držáku na stěně, a přesto byla cela osvětlená tajemnou září, která jako by vycházela ze samotných zdí.

Bylo tam chladno a vlhko, ale věžeň se cítil šťastný. Bylo to lepší. Teď to bylo mnohem lepší. Nemohl si sice za živý svět vzpomenout, kdo je nebo proč je tady, ale měl pocit, že tahle cela je klatě lepší než místo, na kterém byl předtím. Z uplynulých několika týdnů si nepamatoval vůbec nic, vybavoval si jen obrazy. Růžové mušelinové závěsy kam oko pohlédlo, nadýchané polštáře potažené růžovým saténem. Vlastně, když na to tak myslel, připadalo mu, že všechno kolem bylo růžové. Prostěradla a kožešiny na obrovské posteli, nemožně tlusté koberce, dokonce i malý ěumbla, kterého ta žena nosila všude s sebou. Všechno bylo růžové.

A ta žena! Věžeň se při vzpomínce na ni mimovolně otrásl. Zatímco leželi v kožešinách, krmila ho vybranými sousty jídla, nalávala mu jiskřivé víno do nemožně tenkých křišťálových skleniček a pořád ho osahávala. Ale k ničemu jí to nebylo, nic z toho na něho nepůsobilo. Nevěděl proč, ale ona nebyla ta správná. To byla jediná myšlenka, ke které se upnul: že ona není ta správná. Když nereagoval, strašně se rozzlobila. Jenomže ona měla mléčně bílou pleť, kruté hnědé oči, bujnou hřívu kaštanových vlasů a plnou postavu, zatímco jemu se hlavou honil obraz válečnice s mečem v ruce a úsměvem na rtech, štíhlé, skoro chlapecké dívky s pokožkou osmahlou do skoro stejné barvy, jako měl kožený oděv, který nosila, s tmavě hnědými vlasy sestřiženými po elfím způsobu a párem zelených očí tak hlubokých, že by se v nich muž dokázal utopit... Věžeň si povzdechl a oči se mu zamžily, jak se jeho myšlenky obrátily dovnitř. Nechápal, proč se stěží dokáže pohnout, proč má nohy najednou jako z olova a proč mu stále utíkají myšlenky, ale na tom vlastně nezáleželo. To jediné, co bylo skutečně důležité, bylo udržet si obraz té tváře. Z nějakého důvodu to byla otázka života a smrti.

Šikara jej pozorovala špehýrkou ve dveři ještě chvíli, pak zabouchla kovovou krytku a rázným krokem se vydala chodbou zpátky. Taková škoda! Taková klatá škoda! Pět set let strávila v zakletí, hnila v nějaké hnusné jeskyni pod horami, než se objevil tenhle fešný černý svalovec a vysvobodil ji. Sotva na něj pohlédla, věděla, že se už nemůže

dočkat předvést mu, jak je mu za to vděčná, poděkovat mu jediným způsobem hodným skutečné ženy. Ale měl zájem? Klat měl!

Co to s ním bylo? Šikara stále vypadala dobře. Nebylo pro ni těžké najít si za milence mladého svalnatého válečníka, který by pro ni udělal cokoli. Za těch pár týdnů, co sem dorazili, už si založila menší harém. Ale ten jediný, kdo ji doopravdy přitahoval, o ni vůbec nejevil zájem. Bylo by snadné použít na něj svou magii, začarovat ho do vstřícnější nálady, ale to by znamenalo přiznat porážku. V životě si nemusela nikoho tahat do postele proti jeho vůli a teď s tím rozhodně začít nemínila. Bylo to příliš ponižující.

Šikara zamračeně stoupala po schodech vedoucích ze sklepení. Několik týdnů života v přepychu s ním ani nehnulo, ale možná že po měsíci nebo dvou ve studené kamenné cele bude povolnější. Samozřejmě že věděla, v čem spočíval ten problém. Dokázala číst v jeho mysli jako z pergamenového svitku. Mohla za to ta vychrtlá děvka, ta válečnice, co s ním byla, když se Šikara proměnila zpátky a Nekros byl zabit. No, jestli ví, co je pro něj dobré, bude na ni muset co nejdříve zapomenout.

Vztekle rozrazila dveře vedoucí do pokoje a vešla dovnitř. Malkin, její oblíbený ěumbla, ležel na pohovce. Pohlédl na ni velkýma tmavýma očima a začal šťastně ěafat, aby ji přivítal. Zamyšleně se na něho podívala. Byl absolutně roztomilý a pouze totální parchant by byl v pokušení sebrat ho a hodit do odpadkového koše na druhé straně pokoje.

Šikara jej vzala a hodila ho do odpadkového koše na druhé straně pokoje.

V tom okamžiku si začala uvědomovat nutkavý pocit v hlavě, vzednutí síly, narušení hladkých soustředných kruhů moci, jež ji obklopovaly. Za několik posledních týdnů to bylo už potřetí a na první dva pokusy odpověděla protiútokem tak mocným, že by průměrný mozek usmažil. Skvělé! Měla přesně tu správnou náladu vypořádat se s někým, kdo si dovolil rušit její soukromí.

V luxusně zařízeném pokoji v jižním městě sedělo u naleštěného půlkruhového stolu šest elegantně oděných mužů a pozorovalo starou čarodějnici v černém hávu, která stála v rohu, něco mumlala a přidávala do kotle bublajícího nad ohněm v krbu nejrůznější prášky a tekutiny. Obsah kotle se postupně rozzářil a pak se z něj vyvalil stříbrný dým, který se vzápětí vsál do bílé zdi, proti níž muži seděli. Stěna, jež pohltila kouř, také začala zářit, z bodu v jejím pomyslném středu se po ní rozlily barvy a ty se roztočily v psychedelickém víru.

Náhle barvy explodovaly do pohyblivého obrazu mladé ženy, půvabné, ale rozružené, která na ně upřeně hleděla. Než mohl kdokoliv z mužů promluvit, ukázala prstem, ze kterého okamžitě vyšlehl blesk oslnivě bílého světla přímo do obličeje překvapené čarodějnice. Na kratičký okamžik se zdálo, jako by se její hlava zvětšila na dvojnásobek, pak vybuchla a potřísnila sedící muže malými kousky vařeného mozku. Obraz mladé ženy se usmál a jednou rukou si zajel do husté hřívy kaštanově hnědých vlasů, pak se podíval na muže. Její oči začaly plát mystickým světlem a pět mužů strnulo strachem, avšak šestý spěšně promluvil.

"Šikaro, prosím tě, poslouchej. Zastupujeme mimořádně mocnou organizaci a máme pro tebe návrh. Když se spolu dohodneme, čeká tě sláva, bohatství a větší moc, než o jaké se ti kdy zdálo. Všichni muži k tobě budou vzhlížet a -" "Všichni muži?" přerušila ho ostře. Šestý muž přikývl, pak trochu křečovitě polkl a uvolnil si límec, který mu náhle připadal velice těsný. Nastalo ticho, které šestici mužů připadalo jako věčnost, pak se Šikarin obraz usmál a výhrůžný svit v jejích očích pohlasl.

"Povězte mi o tom víc," řekla.

VEN

Historie původu vagenského nájezdnictví je možná jeden z nejpodivnějších příběhů. V Prvním věku byl středem všeho civilizovaného světa Perplec na jižním pobřeží. Toto město založené kupci vzkvétalo obchodem a četné byly kupecké domy, které zde sídlily. Vínárny a kavárny byly plné úspěšných mladých vedoucích pracovníků, kteří sem chodili něco zakousnout, a život byl v těch dobách snadný.

Pak ale město zachvátila recese a poledním baštám byl konec. Mnoho se mluvilo o tom, že je třeba rezervy hledat a náklady přísně omezit. V honbě té za maximální výkonnosti pak povstal zcela nový rituál. Kurz 'rozšiřování obzorů' se do módy dostal a mezi nejvyšším managementem se o ničem jiném nemluvílo než o pracovních týmech a stmelování kolektivu. Mnozí vedoucí pracovníci ve středních letech tehdy ke svému velikému smutku zjistili, že loďky jejich životů uvízly na mělčině a jejich společnosti jim sice dál nabízejí práci, ovšem nyní již bez stravy a střechy nad hlavou. Mnozí obchodní zástupci pak byli nuceni strávit volný víkend hraným válčením ve špinavých a vlhkých lesích; prý aby si kondici vylepšili a lépe se s kolegy svými šžili.

Třebaže většina z nich tento směr nově nastolený z té duše nenáviděla, i takoví se našli, kteří se chopili výzvy, již představoval. Tu našel se mladý bankéř, který celou noc byl schopen pochodovat a víc než skývu chleba přitom pozřítí nemusel; tu pracovník reklamního oddělení shledal, že potěšení nesmírné nalézá v tom plížit se temným lesem za svým sokem a 'skolit' ho šípem gumovým s barvou na hrotu. V hlavách těchto myšlenka se záhy zrodila a oni se začali sami sebe ptát, proč vlastně pracují pro banku, když takovým nadáním pro boj nebo přežití v extrémních podmínkách od bohů obdařeni byli.

By svůj talent lépe využili, sdružovali se tito mužové a ženy o víkendech, kdy projížděly po moři s loupežnými nájezdy podél celého pobřeží pořádali. Zprvu to jen coby hobby neboli koníček provozovali, časem však se tomu na plný úvazek věnovali. Svoje domy v Perpleku opustili, by usadili se na ostrove Maelvanta, kde postupně dali vzniknouti bojovnému kmenu s kořeny ve střední třídě, loupeživými nájezdy a piráctvím se živícím.

Na počátku Druhého věku už v tom nad jiné vynikali a velký byl strach, který šířili mezi obyvatelstvem. Ani pak však nezapřeli svůj původ ve středním managementu. Jejich název, Vagenové, totiž pochází ze starého jižanského výrazu vah geni, což v jazyce obecném znamená 'zbytečné místo'.

- Růžová kniha Ulaye

Marten seděl na pařezu poblíž vrcholku kopce a hleděl přes smaragdové vody zálivu do dále. Za jasného dne odsud bylo vidět možná patnáct dalších ostrovů, avšak v dnešním spalujícím vedru by jich přes závoj tetelícího se vzduchu dokázal rozpoznat jen pár. Martena však ostrovy nezajímaly. Byl hluboce pohroužený v myšlenkách.

Na pohled byl Marten přesně takový, jak si lidé obvykle představují vagenského válečníka. Vysoký hodně přes šest stop, světlavý, modrooký, měl pleť barvy tmavého dubu a knír spadající kolem úst jako by se na okrajích rozplýval. Měl zdravé, svalnaté tělo a vypadal tak, jak by mohl vypadat Adonis, kdyby chodil do posilovny a trochu na sobě zapracoval. Oblečený byl v elegantním a přitom nanejvýš praktickém stylu tak typickém pro Vageny - měl těsné bavlněné kalhoty, čistou měnou košili a ručně šité kožené boty, pohodlné a slušivé zároveň. Ale (a to ho doopravdy štválo), navzdory svému vzhledu Marten vagenským válečníkem nebyl.

Vagen, to ano. Narodil se před jednadvaceti lety ve vesnici jako syn Lobba Klid'ase. Avšak válečník ne. Bohužel mu to nedovolili. Navzdory tomu, že od svých tří let po ničem jiném netoužil, a přestože byl silný, rychlý a statečný, mu starší vesnice řekli, že se ze všeho nejlépe hodí na zodpovědnou funkci pasáka koz. Co mu neřekli - avšak co bylo naprosto zřejmé - bylo, že válečníkem nemůže být proto, že prostě a jednoduše patří k pracující třídě.

Vagenská společnost byla založena na principu třídního vědomí. Každý válečník byl syn válečníka a mohl svoje předky vysledovat přes všechna ta léta až k Odchodu z Perpleku. Pokud jste nebyli potomkem některé z těch starých rodin, nemohli jste se stát bojovníkem, a Martenův problém spočíval v tom, že nebyl schopen vystopovat svoje předky hlouběji než do druhé generace.

Potíž byla v tom, že nikdo neznal jeho dědečka. Jeho otec byl zjevně počat pod stolem ve velké síni při hostině na oslavu úspěšné výpravy. Babička mu k tomu dokázala říct jen, že to byl pěkně divoký mejdan, že někdo zhasl světla a že ten chlápek měl vousy.

Lobbo Klid'as dospěl a stal se vesnickým krysařem, a přestože ho všichni měli rádi a vážili si ho, jeho syn nebyl shledán hodným stát se válečníkem. Navzdory svým přirozeným schopnostem byl proto Marten přidělen ke kozám. Nerozčiloval se kvůli tomu ani ho to příliš netrápilo. Zdědil otcovu klidnou povahu a přidělené práci se věnoval s plným nasazením. Hluboko ve svém nitru však byl odhodlaný všem ukázat, že bude klatě nejlepší pasák koz, jakého kdy vesnice viděla, tak klatě dobrý, že si jednou určitě uvědomí, že si zaslouží stát se válečníkem. Proto se rozhodl zrevidovat proces pasení koz tím, že ho úplně přeorganizuje.

Bohužel, zatímco Marten ležel jednoho dne v trávě na kopci a jeho mozek se zabýval novými převratnými způsoby rotace pastvin, metodami zvyšování dojivosti a vylepšováním vlastností koz řízenou plemenitbou, využily jeho svěřenkyně příležitosti a zatoulaly se do hor. Sehnat je zpátky trvalo patnácti mužům celý týden. Marten byl okamžitě degradován na hlídače slepic.

Okamžitě se chopil své druhé příležitosti ukázat, co v něm je, vyrobil predátorovzdorné klece a umístil do nich slepice (které se až doposud procházely volně po vesnici a vejce kladly, kde je napadlo) v jakési drůbežárně. Každá slepice teď měl vlastní klíček s krmivem i vodou přímo u zobáku, takže už se nemusela vysilovat sháněním potravy, byla v dokonalém bezpečí a vejce se jí dala snadno odebírat. Naneštěstí slepice fakt, že jim byl odepřen čerstvý vzduch, slunce, pohyb a svoboda, silně rozhořčil a daly to najevo jediným způsobem, který znaly. Do tří dnů produkce vajec ve vesnici klesla z šedesáti za den na nulu.

Z Martena udělali sběrače dřeva, protože dřevo - jak známo - nestávkuje a ani se nemůže zaběhnout. Uplynulo však jen několik měsíců, než v jeho ambiciózním skladu dřeva se sušárnou vypukl požár, jehož vinou lehla popelem polovina vesnice. Marten byl znovu suspendován a přerazen nejnižší, kam to šlo - stal se z něj údržbář žumpy.

Zprvu se zdálo, že konečně našel svoje métier, ale pak přišel den, kdy nahromaděný bioplyn způsobil, že jeho systém na využití odpadu explodoval a pokryl celou vesnici vrstvou exkrementů. Když ho vesničtí starší vylovili z moře (kam ho hodil rozzuřený a přišerně páchnoucí dav jeho sousedů), řekli mu, že mu znovu svěčují stádo koz, protože i když v této činnosti nebyl příliš úspěšný, alespoň při ní nezničil polovinu vesnice. Varovali ho však, že jestli produkce mléka sebe méně klesne, jeho příštím a definitivním zaměstnáním bude tvořit část základů nového mola.

Tehdy se Marten rozhodl přestat se pokoušet zapůsobit. Nebylo to snadné. Jeho nadšení ho mohlo opustit, ale pořád věděl, že kdyby došlo na plánování loupežného nájezdu, boj nebo navigaci lodi v neznámých pobřežních vodách, byl by stejně dobrý jako kterýkoliv jiný vagenský válečník. Vlastně - pomyslel si při pohledu na světlavou postavu běžící dole podél pobřeží - byl by mnohem, mnohem lepší než někteří z nich. To nebylo spravedlivé. Vůbec to nebylo spravedlivé.

Světlé vlasy patřily Martenovu nejlepšímu (vlastně jedinému) příteli, kterého ve vesnici měl, Denovi, synu Denhelma. Dene byl technicky vzato válečník, ale vidět to na něm příliš nebylo. Byl to hubený, slabý, krátkozraký nemotora, který trpěl mořskou nemocí a vagenské představy o ideálním způsobu života se k němu hodily stejně jako želva za hráče baseballu.

Jako dítě Dene toužil pracovat se zvířaty, ale byl potomkem jedné z nejstarších rodin ve vesnici a nepřerušovaná řada válečníků v jeho rodové linii mu nedávala jinou volbu než se také stát válečníkem. Takže teď byl jediným mužem ve vagenských dějinách, který získal anticenu „nejmizernější bojovník roku“ čtyřikrát po sobě. Zatímco většina jeho vrstevníků preferovala meče (zejména nový Orkmor XN Terator), Dene si rozuměl se všemi zbraněmi stejně - tedy asi jako průměrný tučňák s nitrem činné sopky. Jak řekl jeho učitel šermu (než měl ten srdeční záchvat a předčasně odešel na odpočinek), už viděl hlávku salátu, která byla nebezpečnější.

Zprvu byl Dene ostatním členům kmene jen pro smích. Když ho vzali na inaugurační nájezd, mohli se smíchy potírat nad jeho pokusy ubránit se divokému útoku devítileté holčičky vyzbrojené válečkem na nudle. I jeho výběr kořisti vzbudil zasloužené veselí. Zatímco se ostatní vrátili na loď obtížen zlatem a stříbrem, hedvábím, koberci, nádobám a

jinými užitečnými předměty, Dene si přinesl šteně. A když všem oznámil, že mu bude říkat Punčoška, protože má bílé tlapičky, jeden nebo dva z jeho kolegů dostali ze smíchu křeč.

Ale smích jim brzy zmrzl na rtech. Vagenové si totiž začali uvědomovat, že už není směšnou postavičkou, ale vážným problémem. Neuměl bojovat, nedokázal zabít a vypadalo to, že o drancování a plenění nemá ani potuchy. I jeho vkus v oblékání byl příšerný - na další loupežný nájezd se vypravil ve žluté pletené vestě, kterou mu upletla maminka. Byl zkrátka hanbou jejich kmene a bylo třeba s ním něco udělat, čím dříve, tím lépe.

Nebýt jeho otce, byl by Dene pravděpodobně přeložen na nějakou nenáročnou hospodářskou práci a byl by tam dokonale spokojený. Avšak Denhelm byl vysoce vážený starý válečník a jeden z vesnické rady starších. Proto nakonec došlo ke kompromisu. Dene se stal pomocníkem Sadrika, vesnického kněze. Mezi Vageny bylo tradicí, že je kněz doprovázel na všech výpravách, aby naladil bohy a zajistil jim úspěch. Sadric už začínal stárnout a raději zůstával doma, kde se věnoval svým řídkým radostem, takže byl na loupežných nájezdech úřadujícím knězem Dene. Znamenalo to, že stále cestoval s ostatními válečníky (a zachoval si tak tvář), ale mohl zůstat na lodi, místo aby sekal nepřítelům hlavy a páčil jejich chatrče, jako to dělali ostatní členové kmene. To mu docela vyhovovalo a nikomu nepřekáželo. Další, co mu na úřadu kněze vyhovovalo, byl pravidelný kontakt s malými chlupatými tvorečky, ačkoliv se od kněze spíše čekalo, že je obětuje a ne že si je bude brát domů a chovat je. Když se to vzalo kolem a kolem, byl Dene se svým novým úřadem spokojený - dokud v něm nezískal jistou praxi a všechno se nezačalo horšit.

Byl tak hloupý, že si zpočátku vůbec nic neuvědomoval. Jeho obřady a oběti byly prováděny tak špatně, že neměly vůbec žádný účinek, ale Vagenové byli v drancování a plenění tak dobří, že božskou pomoc stejně nepotřebovali. Když se však zlepšil, začala jeho činnost vykazovat výsledky. Bohužel však ne takové, jaké zamýšlel.

Vagenové měli rozsáhlou a rozmanitou zásobu božstev, od poměrně dobromyslných až po kruté a zlé. Zajištění pomoci některého konkrétního vyžadovalo sérii modliteb a obřadů, které byly pro každého boha jiné. Stačila malá změna a mohlo dojít k osudnému omylu. A Dene, aniž chtěl, toho dokázal poplést hodně. Snad nejhorší následky měl jeho omyl při páté výpravě k jižnímu pobřeží, když napadli vesnice na západě Brannanu, v bažinaté oblasti známé jako Maremma. Při plavbě na jih se Denemu nějak podařilo překonat obvyklou mořskou nemoc, postavil si na přední palubě oltář a pustil se do obřadu sloužícího k zajištění pomoci od bohyně štěstí Benefer. Vínou své útloucnosti však kuře, které měl obětovat, pouze omráčil. Následky byly strašlivé. Místo Benefer se objevila Kloaka, bohyně úplavice, jež vyslyšela jeho prosby okamžitě a skutečně důkladně.

Následná výprava byla docela určitě nejnepříjemnější ve vagenké historii. Těch několik válečníků, kteří se ještě udrželi na nohou, když dorazili do Brannanu, bylo tak zesláblých, že jim v první vesnici, do níž dorazili, natloukla skupinka stařeček nad hrobem. Domů se vrátili pokrytí hanbou (a ještě něčím stejně nepříjemným).

Dene se přes noc stal nejneoblíbenějším Vagenem od dob Hariho Lodáře. Kvůli jeho otci jej stále brali na výpravy, ale zakazovali mu provádět složitější obřady a někteří vůdcové mu nedovolovali dělat vůbec nic. Když na výpravu vyrazil Krage, syn náčelníka vesnice, posadil Deneho do člunu a táhl ho za lodí na dvacet stop dlouhém laně. Lodka na vlnách vesele poskakovala a Dene celou cestu zvracel jako barrot.

Byl to právě Krage, kdo dal Denemu posměšnou přezdívku Packal, kterou ochotně převzala celá vesnice (s výjimkou Martena). Na druhé straně, pomyslel si Marten, když se díval, jak Dene neomylně míří k jedinému ostrůvku kopřiv na louce, přátelství nepřátelství, nemělo smysl zavírat oči před realitou. Packal byla až příliš trefná přezdívka pro člověka, který nedokázal přejít rovné pole, aniž by o něco zakopl.

Díval se, jak se jeho přítel prodírá kopřivami a pak šplhá za ním na kopec. Marten se domníval, že rozpoznává příznaky. Dene, který byl v posledních dnech docela spokojený a málem bezstarostný, teď vypadal velice ustaraně. Jak stoupal po svahu, něco si sám pro sebe zachmuřeně mumlal a teď usekl švihnutím hole hlavičku bullovu. To mohlo znamenat jen jedinou věc. Krage se vrací.

Pak se Dene přiblížil ke kozám popásajícím se svým obvyklým povýseneckým způsobem na louce, ty vzhledly a rozběhly se mu naproti. Zdálo se, že ho z nějakého důvodu milují, a on měl zase rád je. Jak se kolem něj tlačily, každou z nich poškrábal na hlavě nebo popleskal po krku. Ještě úžasnější bylo, že je od sebe dokázal spolehlivě rozeznat a všechny je měl pojmenované. Marten to nechápal, protože kozy v jeho stádě byly tak chlupaté, že se samec od samice dal poznat pouze podle zápachu. Kozy páchly příšerně, kozlí mnohem, mnohem hůř.

Konečně se Dene prodral stádem. Posadil se na drn vedle Martena a zahleděl se směrem k moři. Stále vypadal ustaraně. "Takže Krage se vrací z výpravy, co?" zeptal se Marten opatrně.

"Jo. Fjone viděla z útesu, jak lodě proplouvají mezi ostrovy a blíží se k pobřeží. Ted' už asi vplouvají do zátoky." Dene zamračene dloubl klackem do hromádky kozích bobků a pak překvapeně vzhledl. "Jak to víš?"

"Podle tvého výrazu. Dokážu v tvém obličejí číst jako v knize."

"Ale ty přece číst neumíš."

"V knihách ne. Ale tebe mám přečteného. Od minulého týdne, když s sebou vzal Krage na výpravu starého Sadrika místo tebe, jsi byl šťastný jako koza v -" Marten se zarazil a v duchu se proklel. Jedna z potíží, které s sebou nesl úřad pasáka koz, byla, že se vám kozy brzy začaly plést do života i do řeči. Konverzaci to příliš neprospívalo. "No, byl jsi prostě šťastný. Že se Krage vrací, mi bylo jasné hned, když jsem uviděl, že se tváříš nešťastně jako, ehm -" Marten se s vypětím všech sil vyhnul další zmínce o kozách - jako zmoklé kuře."

"Ále... Krage není tak zlý."

"Není tak zlý? Dělá ti ze života peklo. Pořád si z tebe utahuje."

"Mně to tak nepřipadá..."

"Mně ano."

"No, tu a tam si ze mě opravdu trochu vystřelí..."

"Trochu si z tebe vystřelí? Myslíš jako tehdy, když tě přivázal hlavou dolů na strom s jablkem položeným v rozkroku a

sestřeloval ho šipy?"

"Neublížil mi."

"Nebo když tě opil a pak zapálil postel, ve které jsi spal?"

"On už měl taky něco vypito."

Marten podrážděně potřásl hlavou. Zdálo se, že Dene dokáže najít něco dobrého na každém. Navzdory skutečnosti, že jej Krage neuvěřitelně tyranizoval, on ho pořád obdivoval a vážil si ho. Jistě, Krage obdivovala většina kmene. Byl silný, sebevědomý - rozený válečník a vůdce. Nejen že se předpokládalo, že se stane náčelníkem, jako byl jeho otec, ale že zřejmě získá i titul vedoucího exekutivy (toto označení náleželo nejvyššímu vůdci Vagenů, který byl vybrán z náčelníků všech čtrnácti vesnic). Marten patřil k té menšině lidí, která si myslela, že Krage je surový, egoistický psychopat. I on však musel uznat, že když se člověk žije drancováním a plněním, být surovým, egoistickým a psychopatem je určitě výhoda.

"Fjone říká, že vyvěsili černou vlajku," pokračoval Dene po chvíli.

"Dobře," odpověděl Marten mechanicky. Černá vlajka na hlavním stěžni vracející se lodi oznamovala mimořádně úspěšnou výpravu. "To znamená, že večer bude oslava."

"Já vím," přikývl Dene. Pokusil se šťastně usmát, ale nepovedlo se mu to ani vzdáleně. Při oslavách se Krage vždycky opil. Když se opil, stal se zlomyslným. A když dostal zlomyslnou náladu, byl to vždycky Dene, kdo to odnesl. K incidentu se zapálenou postelí došlo právě při poslední oslavě.

Marten ho soucitně poplácal po rameni. "Poslyš," řekl. "Co kdybys zůstal tady a dohlédl za mne na kozy? Já seběhnu dolů do vesnice, zjistím, co a jak, kdy slavnost začne a tak. Pak nenápadně vklouzneme do Velké síně. Když se budeš držet Kragovi z cesty, všechno bude v pořádku."

Dene nejistě přikývl. Marten se usmál a znovu ho poplácal po zádech. Pak vstal a vydal se dolů do vesnice.

Dene se za ním díval a závistivě si přál, aby měl být jen zlomek sebevědomí a síly svého kamaráda. Povzdechl si a uleh do trávy s rukama složenými za hlavou, aby pozoroval mraky na nebi, ale vzápětí bolestivě zaječel, vyskočil a vypouklil oči na tucty drobných trnů zapíchaných ve hřbetech svých rukou a v předloktích. S neomylností sobě vlastní uleh na největší bullow, který na louce rostl.

Měsíc v úplňku vyšel z mraků kupících se na temném nočním nebi a jeho světlo se rozlilo po hladině zátoky jako roztavené máslo po modročerném prostěradle. Dlouhé lodi zakotvené v přístavu se pohupovaly na vlnách a se skřípěním se o sebe otíraly; jejich dračí přídě na sebe kývaly a ukláněly se jako v nějakém podivném namlouvacím rituálu. Pak měsíc znovu zmizel za houstnoucimi mraky a od moře se začaly plížit první řídké výhonky mlhy, šplhaly po lodních bocích a ovíjely je, zprvu váhavě, jako by se bály, že budou mít problémy s tím, že se dostavily tak pozdě. Jak Marten kráčet po opuštěné hlavní ulici, skoro všechny chýše, které míjel, byly prázdné. Zato ve Velké siní panoval čilý ruch a shon. Dvěřmi a okny mohutné budovy se ven řinuly světlo a hluk. Ozýval se z ní zpěv, křik, bušení do stolů, bubnování i zvonění plných korbelů. Jak to platilo i o všem ostatním, čím se zabývali - když Vagenové slavili, dělali to naplno a s vervou.

Jak Marten procházel úzkou uličkou k Deneho chýši na okraji vesnice, sám pro sebe se usmíval. Měl rád dobrou zábavu. Hostina musela začít už nejméně před hodinou a chlast po celou tu dobu určitě tek proudem. Všichni ostatní jsou už určitě namazaní, takže on a Dene mohou nepozorovaně vklouznout dovnitř a připojit se k oslavě.

Otevřel rachitické dveře Deneho chýše a zarazil se. Jeho přítel seděl s nohama zkříženými před malým oltářem, který si postavil u jedné stěny hlavní místnosti, a něco si mumlal. Před oltářem byl na zemi rozprostřený kus hrubého bílého plátna a na něm stála miska s vodou, cínový talíř a pár poblikávajících svíček. Kdyby měl člověk soudit podle nakyslého zápachu, který jejich kouř vydával, řekl by, že jsou vyrobené z kozla.

Dene polekaně vzhlédl, ale když zjistil, že je to jen jeho přítel, uklidnil se.

"Okamžik," řekl. "Jenom rychle obětuji Galvosovi." Pak se obrátil a pokračoval v mumlání.

Marten fascinovaně pozoroval, jak jeho přítel zapálil od jedné ze svící kousek kadidla a postavil ho na talíř. Dene bral stále svoje povinnosti kněze smrtelně vážně, i když ho po té nepříjemné nehodě se žábami před několika týdny vesnice varovala, že jestli ho ještě jednou přistihnou, jak se pokouší o nějaký obřad, obětuje ho na jeho vlastním oltáři. Bylo škoda, že všechno nakonec pokazil, protože do toho skutečně vkládal srdce. Strávil celé hodiny nasloucháním Sadrikovi (z bezpečné vzdálenosti), čtením příslušných knih a pilným studiem rozsáhlého pantheonu středověských božstev.

Marten s ním na toto téma často hovořil a sám se tak hodně naučil. Připadalo mu fascinující, že se jistí kmenové či národní bohové měnili v přímé korelaci s povahou svých věřících. Například Buraniové (což byl vyrovnaný a pohostinný kmen z ostrova Han Bamu) měli celou sbírku dobromyslných božstev jako například Lamose, boha veselých kloboučků, nebo Fetha, boha chlupáčů, zatímco Fallonský kmen (divocí, suroví nomádi ze severního Baq d'Oru) uctíval pantheon sestávající mimo jiné i z Vangela, boha trhání a vrtání zubů, nebo Vai'hy, bohyně těch malých špičatých třísek, které se věžňům zabodávají pod nehty. Bohové Vagenů zpravidla bděli nad finančními transakcemi, statutem a lepšími stránkami života, i když mezi nimi bylo i dost poměrně nepříjemných božstev. Z nějakého důvodu měly Deneho modlitby tendenci směřovat právě k nim.

Marten se díval, jak jeho přítel dokončil obřad. Zamumlal poslední slova, přikrčil se a opatrně se rozhlédl kolem sebe. Když zjistil, že se nic strašného neděje, oddechl si a vstal.

"Dobře. Teď už jsi připravený?"

Dene si povzdechl. "Stejně jako kdykoliv jindy."

"Nedělej si s tím starostí. Krage bude příliš zaměstnaný slavením úspěchu své výpravy, než aby si na tebe vůbec vzpomněl. Navíc byl dost dlouho pryč. Dnes večer bude mít oči jen pro svou ženu Kamilu."

A s touto uklidňující, i když ne zcela správnou předpovědí odvedl Marten svého přítele ven do houstnoucí mlhy.

Když dorazili do Velké síně, hluk, jenž tam panoval, už dosáhl takové úrovně, že by ho i orci byli ochotni označit jako nevázané veselí. Víno, pivo a konverzace proudily jako voda z protřené hráze a nadávky, vtipy a kousky jídla létaly vzduchem, padni kam padni. Atmosféra byla těžká pachem rozlitého piva a opékaného masa a omamná vůně dýmkového koření a elfice se v ní mísila s dýmem z padesáti jasně planoucích pochodní na stěnách tak, že vytvářela hutnou, ale zvláštním způsobem příjemnou mlhu.

Vesničtí starší seděli v čele stolu, který stál na konci místnosti na jakémsi vyvýšeném pódiu. Před ním byly stoly, u nichž seděli válečníci se svými přítelkyněmi, rodinami a přítakávači. Na jedné straně se machističtější členové výpravy zaobírali nedbale vychloubavým líčením svých činů, snažíce se tak upoutat pozornost pohledných mladých žen.

Feromony, které létaly vzduchem, by se daly nabírat vědry.

Uprostřed místnosti bylo velké otevřené ohniště, ve kterém hlasitě praskaly celé kmeny stromů. Šest stop vysoké plameny sálaly takřka hmatatelné vlny tepla do už tak žhavé atmosféry. (Mít při hostině oheň bez ohledu na počasí byla tradice, ačkoliv někteří z vesnických novátorů se občas pokoušeli dělat vlny kvůli těm několika starým spoluobčanům, kteří každé léto zemřeli na hyperpyrexii.) Na druhé straně stály stoly a lavice obsazené zbytkem kmene - lidmi, kteří se starali o pole, pasáky koz a lovci krys.

Při oslavách vždycky docházelo k jistému společenskému promíchání, protože někteří příslušníci třídy bojovníků, jako třeba Dene, sedávali raději se svými přáteli u méně významných stolů, ale snobismus a třídní vědomí mělo ve vagenské společnosti stále navrch. Zvlášť členové některých starých rodin takové míchání odsuzovali a byly známy případy lidí zavržených svými příbuznými, protože se oženili či vdaly „na špatnou stranu ohně“.

Marten a Dene si proklestili cestu mezi obsluhujícími chlapci a posadili se na jednu z nižších lavic vedle Martenových vrstevníků. Z podnosu neseného kolem popadli korbele s pivem a pak čekali na příležitost zmocnit se porce chleba, sýru a pečené drůbeže z velkých táců, které kolovaly mezi hodovníky. Když se Martenovi konečně podařilo naplnit si talíř, vypil obsah korbele na jediný zátah a vzal si další. Pak se spokojeně otočil k muži, který seděl vedle něj - a vzápětí zjistil, že je to Twbi, pasáček hus a slepic.

Jestli existoval někdo, kdo nenáviděl slavnosti ještě více než Dene, pak to byl zcela určitě Twbi. Byl to člověk milující svou práci a svůj život cele zasvětil drůbeži. Dívat se, jak jeho svěřenkyňe kolují síní na talířích nožičkami nahoru a do zlatova propečené, mu drásalo srdce. Odejít však nedokázal. Baval se stejně rád jako kdokoli jiný a pečená kuřata přímo zbožňoval. Dilema, které tím pro něj vznikalo, bylo skoro nad jeho síly.

Právě teď upřeně hleděl na pozůstatky kuřete na svém talíři a tvářil se přitom jako deprimovaný baset, kterému někdo ukradl večeri. Marten se ho rozhodl trochu rozveselit.

"Ahoj, Twbi. Jak se ti líbí hostina?"

Klat! Špatná otázka! Twbi se na něho podíval očima přetékajícími jako talíře plné vody a mlčky zavrtěl hlavou. Marten to zkusil jinak.

"Takže Krage to zase dokázal, co? Na toho nikdo nemá! Už jsi slyšel nějaké dobré historky z výpravy?"

Twbi znovu zavrtěl hlavou, ale zachmuřený výraz v jeho obličeji se přece jen trochu rozptýlil. Nyní vypadal spíš jako deprimovaný baset, který zachytil stopu.

"Ani ne," odpověděl svým pomalým, smutným hlasem, "ale povídá se, že se Krage a Kamila strašně pohádali."

"To si děláš legraci!"

"Ne. Slyšela to půlka vesnice."

Marten natáhl krk a pokusil se přes šlehající plameny dohlédnout k protějším stolu. Uviděl, že Krage sedí na čestném místě u druhého stolu, směje se a žertuje s ostatními, zatímco Kamila, která seděla po jeho boku, rozmlouvala se svými přítelkyněmi. Ve způsobu, jakým byla ke svému manželovi otočená zády, skutečně byla jistá křečovitost. Zajímavé.

"Máš tušení proč?"

"Myslím, že ano. Když byl Krage na výpravě, Kamila se dala dohromady s jeho sestrou Klaer. A víš, jaká ona je."

Marten to věděl velice dobře. Klaer byla vysoká štíhlá brunetka s tváří padlého anděla a hbitostí a rychlostí lenkata. Byla lepší bojovnic než většina mužů ve vesnici a v poslední době se pustila do kampaně za to, aby ženy směly také jezdit na výpravy. Marten si v skrytu duše myslel, že je to ta nejkrásnější osoba, na které kdy spočinul jeho zrak, ale jako vesnický pasák koz v tom směru bohužel nemohl nic dělat. V šestnácti se spolu jednou po oslavě trochu muchlovali, ale Krage si ho pak vzal stranou a řekl mu, že jestli se jeho sestry ještě jednou dotkne, osobně ho dovede do přístavu a hodí ho s kamenem uvázaným k nohám do vody tam, kde je nejhlubší.

"Kamila chce jet na výpravu, ale Krage si zase dupl. Víš, co vždycky prohlašoval. Ženy budou moci jezdit na výpravy, až ho některá z nich přemůže. Do té doby je jejich místo doma."

Marten se chtěl zeptat, co na to říká Klaer, ale Twbi už mu nevěnoval pozornost. "Ale ne!" zasténal hlasitě. "Tomu nevěřím!"

Když se Marten podíval stejným směrem jako on, zjistil, že hledí na velký podnos plný pečených kuřat, který byl právě donesen k vedlejšímu stolu.

"Vypadá úplně jako Muriel!" pokračoval Twbi zoufale. "Muriel přece nemohli upéct! Klat!"

Vstal, rychlými kroky došel k protějším stolu a zvedl talíř. Ignoruje protesty mužů kolem, odnesl si ho zpátky ke svému stolu, kde ho položil a ztěžka dosedl na lavici.

"Je to ona," zamumlal zničeně. "Muriel. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Byla jedna z nejlepších. Vždycky mě tak radostně vítala." Něžně pohladil kuře po do zlatova propečené kůžičce. "Je mi to tak líto," zašeptal a pak dodal: "Mimochodem, tohle je Marten."

"Ahoj, Muriel," odpověděl Marten mechanicky a pak se rychle rozhlédl kolem, jestli si někdo všiml, že se baví s kuřecí pečinkou. Cítil se jako dokonalý idiot, ale na druhé straně, on osobně si ještě s žádným prvním chodem netykal.

Zahanbeně se odvrátil, aby si promluvil s Denem, a zjistil, že se jeho přítel na lavici tak krčí, až je skoro úplně pod

stolem.

"Co se děje?" zeptal se.

"Psst!" zasyčel Dene, který měl ve tváři výraz čirého děsu. "Nedívej se na mě!"

"Dobře, dobře!" Marten upřel pohled do svého talíře. Proč nemůžu mít normální přátele jako všichni ostatní? pomyslel si.

"Kdyby ses na mě díval, mohl by si všimnout, že tady jsem, a já nechci, aby to věděl."

Ptát se, o kom mluví, bylo zbytečné. Jedině Krage mohl v Denem vzbudit takovou hrůzu. Marten se zrovna chystal říct svému příteli něco uklidňujícího, když ho Dene předběhl.

"Ceb říkal, že se zase pohádal s Kamilou," vyhrkl a kývl hlavou směrem k tlustému a plešatému Vagenovi, který seděl proti němu. "Má teď fakt špatnou náladu. Určitě si vylije vztek na mně. Každému říká, že až mě uvidí, hodí mě do žumpy! Já nechci, aby mě hodil do žumpy, Martene!"

"Neboj se. Zatím nic neudělal a brzy začne slavnostní vyhlášení cen. Během něj se můžeš vytratit. Schovej se v mojí chýši, tam tě hledat nebude. Dobře?"

Dene nejistě přikývl. V tu chvíli Kaal, náčelník vesnice, vstal ze svého místa u horního stolu, a když si odkašlal, v síni zavládlo ticho plné očekávání.

"Dámy a pánové," začal, "a omlouvám se, jestli jsem někoho z vás vynechal..."

Mezi posluchači proběhla obvyklá vlna veselí. Stejnými slovy začínal slavnostní vyhlášení cen pokaždé a oni to milovali.

"Co starý Sadric?" zavolal někdo. "To není žádný pán!"

"Znovu jsme se zde sešli," pokračoval Kaal, "abychom oslavili další maximálně úspěšnou výpravu. Tato skvělá hostina - a na tomto místě bych rád poděkoval Fjoně, Leusi a ostatním děvčatům za práci, kterou odvedly při přípravě jídla..."

Začal tleskat skupině dívek shromážděných kolem Kamily a všichni se připojili. Některé z žen vstaly a poděkovaly za aplaus stydlivou úklonou a úsměvem, ale Martenovi neuniklo, že Kamila nehnula ani brvou. Klaer se na Kaala opovržlivě zašklebila.

"Děkuji vám, dámy," pokračoval Kaal s upřímností takřka věrohodnou. "Co bychom si bez vás počali? Všichni vás milujeme!"

Náhle Klaer vstala a s hlavou vysoko vztyčenou vykročila ke dveřím, ale kromě Martena si jejího odchodu nikdo nevšiml. Všechny zraky byly upřené na Kaala. Marten se rozhlédl a pak se opatrně nahnul k Denemu, který si mezitím už stačil úplně vlézt pod stůl.

"Myslím, že teď je ten správný čas se vyplížit," zašeptal. "Všichni se dívají na Kaala."

Deneho hlava se pomalu vynořila nad stolem, jako když se želva probouzí ze zimního spánku. Nejistě se rozhlédl, pak se zhluboka nadechl a vylezl ven.

"Uvidíme se později," zašeptal ještě Martenovi, pak vstal a nenuceně prošel mezi stoly ke dveřím. Marten rezignovaně čekal, že v příštím okamžiku upoutá řinčení padajícího nádobí a převržených stolů na jeho přítele pozornost všech, ale Denemu se nějakým zázrakem podařilo opustit síň bez jediného klopýtnutí.

Na člověka vždycky číhá nějaké to překvapení, pomyslel si Marten. Možná že modlitba ke Galvosovi přece jen splnila svůj účel. Kdo ví, třeba se Dene do toho kněžství nakonec vpravil.

S tím vyprázdnil korbel, utrl si z Muriel šťavnaté a křehoučké stehýnko (ignoruje Twbiův vyčítavý pohled) a pohodlně se usadil, aby si poslechl, koho Kaal vyhlásí vítězem v kategorii Nejlépe oblékaný nájezdník.

Dene byl plně pohroužen do svých myšlenek o nespravedlnosti života, takže mu trvalo několik minut, než si uvědomil, že mlha je teď tak hustá, že před sebe nevidí na víc než několik stop. Příští jeho myšlenka byla, že nemá vůbec ponětí, kde vlastně je. Věděl jen, že už nekráčí po udusané zemi vesnických uliček, ale vysokou trávou a plevellem.

Napadlo ho, že nejspíš nevědomky vyšel z vesnice, a proto se otočil, aby se vrátil po vlastních stopách, ale o několik minut později byl stále ještě dokonale ztracený. Mlha pokud možno ještě zhoustla a neodbytně ho dráždila v nose.

Teplota citelně poklesla a mrazivá vlhkost mu vsakovala pod kůži jako rozlité víno do země.

Zůstal stát a zaposlouchal se. V mlze se zvuky šířily tak klamavě, že měl pocit, že neslyší nic než monotónní hučení moře, které se ozývalo jakoby ze všech stran současně. Náhle vpravo od sebe zaslechl vzdálený jásot. Ulehčeně si oddechl znovu se otočil a rychlým krokem zamířil do převalující se šedé tmy.

Ve Velké síni se slavnostní předávání cen blížilo k vrcholu a vzrušení kulminovalo. Prestižní cenu za nejoriginálnější způsob zabítí dostal už po třetí Mykel, tentokrát za to, že provedl pastýři něco velice nepřijemného s jeho vlastními nůžkami na střihání ovcí. Nyní se Kaal chystal vyhlásit nejslibnějšího nováčka.

"...a vítězem se stal..." Kaal se pro větší efekt odmlčel. Napětí zhoustlo tak, že by se do něj dala zapíchnout vidlička.

"...Nyjal, za to, že zachránil svého bratra Jorga!"

Zvedla se nová vlna jásotu. Nyjal za bouřlivého potlesku vyskočil ze svého místa a schůdky vedoucí ke stupínku prakticky vyběhl. Kaal pozvedl velitelsky ruku a potlesk okamžitě utichl.

"Jak jste již slyšeli, někteří z našich chlapců měli během rutinní invaze do pobřežní osady v Brannanu menší potíže. Nevěděli totiž, že je tato vesnice základnou kmene poloorchích nájezdníků, a odpor, který obránci kladli, byl proto znatelně vyšší, než očekávali. Pět z nich bylo v důsledku toho zraněno a Jorg byl zajat. V této časově kritické fázi postupového harmonogramu výpravy se zdálo nezbytné utlumit případnou organizovanou masovou odezvu a neodkladně přikročit k atakování dalšího plánovaného cíle. Nicméně Nyjal se dobrovolně nabídl podniknout v následujících čtyřiašedesáti hodinách sólovou invazi, a jelikož to nijak nenarušovalo celkové schéma akce, dostal k

tomu svolení. Co bylo dál, to už nám poví sám Nyjal."

Nyjal vystoupil nervózně vpřed a odhrnul si hřbetem ruky vlasy z čela.

"No," začal, "vlastně to bylo úplně jednoduché. Když mě vysadili na břeh, vrátil jsem se zpátky do vesnice. Byla tma a hlídaly ji jen dvě strážce, takže když jsem je vyřídil, mohl jsem se tam pohodlně rozhlédnout. Na stole v jedné chýši byla spousta krve, tak jsem vešel dovnitř - a právě tam jsem našel Jorga. Nebo spíš co z něj zbylo."

"Oni ho zabili?"

"Přesně tak. Zabili ho a rozporcovali. Části z něho jsem našel ve špižárně."

Síní se rozlehlo hlasité 'Ááách!'. Navzdory své válečnické povaze si všichni Vagenové rádi poslechli dobrý dojemný příběh. Kaal počkal, až vlna soucitu opadne, a pobídl Nyjala.

"Co se stalo pak?"

"No, zabil jsem polooroky, kteří spali v chýši, pak jsem našel pytel, naházeli jsme do něj všechno, co z Jorga zbylo, a přesunul jsem se na místo setkání. Tam si pro mě připlula loď a to je, myslím, všechno."

"A kde je tvůj ubohý bratr teď?"

"No, jelikož vím, že by si tuhle oslavu nenechal ujít ani za nic, přinesl jsem ho s sebou. Je tamhle, co sedím."

Všechny zraky se obrátily k Nyjalovu stolu. Jeden z jeho přátel pozvedl špinavý, zakrvácený pytel, ze kterého trčela voskově bílá noha. Okamžitě zazněl pochvalný jásot a další potlesk.

"Nyjale," pokračoval Kaal hlubokým hlasem plným soucitu, "určitě tě velice rozrušilo, když jsi zjistil, že je tvůj drahý bratr po smrti."

"No to víte, že mě to pořádně rozhodilo. Ale tak jako on jsem zase rozhozený nebyl."

Výbuch smíchu, který odměnil Nyjala za jeho vtip, divže nenadzvedl střechu síně. Kaal mu předal cenu a potřásl mu rukou a rozzářený Nyjal se za bouřlivého potlesku vrátil na své místo.

Kaal počkal, až aplaus utichne, a pak se hrdě rozhlédl po síní.

"A nyní," pokračoval, "je na řadě poslední a nejprestižnější cena, válečník výpravy. Nebudu vás dlouho napínat. Jsem si jist, že pochopíte otcovskou pýchu, když vám řeknu, že vítězem se již po čtvrté stal Krage!"

Další jásot a potlesk přivítal toto ne zcela nečekané oznámení. Krage vstal a pomalu zamířil k pódiu. Na tváři mu pohrával úsměv, který však nedosahoval až k jeho temným, poněkud krutým očím. Kolem něj se vznášelo ovzduší zloby. Vypadal tak, jak by mohl vypadat Keanu Reeves, kdyby prodal svou duši ďáblu za další svaly.

Marten se u svého stolu na druhé straně ohně přidal k potlesku, ale nevrátil se do toho srdce. Jako mnoho jiných členů kmene, nebyl ani on příliš nadšen zbytečnou surovostí, která byla v poslední době pro výpravy příznačná. Byl to samozřejmě Kragův vliv - ten chlápek měl zabíjení v povaze. Na druhou stranu musel Marten uznat, že je skutečně nadaný válečník. Proto ho kmen obvykle volil do čela výpravy - i když na to jistě měla vliv také skutečnost, že byl Kaalovým oblíbeným synem. A jeho nepochybná odvaha. A také skutečnost, že instinktivně dokázal najít nejvhodnější místo k vyrabování. A samozřejmě jeho popularita. Dokázal se skamarádit skoro s každým. Škoda, že si zasedl zrovna na Deneho. Tak či tak, pomyslel si Marten, když dojedl poslední zbytky Muriel a pohodlně se uvelebil na lavici, aby si vyslechl Kaalův proslov, alespoň dnes večer mu ublížit nemůže. Dene byl přece v bezpečí u něj doma.

Dene by byl skutečně v bezpečí u Martena doma, jen kdyby se tam dokázal dostat. Naneštěstí právě teď nemohl najít ani vesnici, natožpak konkrétní chýši. Mlha se kolem něj zavřela a její vlhká, studená chapadla se na něho lepila, jako by se bála tmy. Připadalo mu, že bloudí už celé věky, je mu stále větší zima a je čím dál spolehlivěji ztracený. Na druhé straně, tráva pod jeho nohama se teď zdála kratší. Možná to znamená, že je blíž k vesnici.

Ty nekňubo, pomyslel si hořce. Nedokážeš ani projít hlavní ulicí, abys přitom nezabloudil. Co kdyby se to dozvěděl Krage? Ten by se už postaral, abys na to nezapomněl do konce života. Ale podívej se na to z té lepší stránky. Mohlo to být horší. Kdybys mu padl do rukou, nejspíš už bys teď byl v žumpě.

V tom okamžiku pevnou půdu pod jeho nohama nahradil prázdný vzduch. Dene polekaně vykřikl a přepadl dopředu. Na kratičký okamžik se ho zmocnila strašlivá jistota, že se řítí z jednoho z vysokých útesů za vesnicí, ale pak dopadl obličejem napřed do něčeho sice příšerně páchnoucího a odporně slizkého, ale poměrně plytkého.

Dene ušetřil Kragovi práci a spadl do vesnické žumpy sám.

Marten seděl nakloněný nad stolem, dlaněmi si podepíral hlavu, po tváři se mu rozléval spokojený úsměv a břicho měl nacpané k prasknutí. Právě přemýšlel o tom, jaké štěstí mají v tom směru kozy se svými čtyřmi žaludky. Není divu, že tráví celé dny jídlem. Mrchy. A když dospěly do stavu, že nedokázaly sežrat ani travičku, mohly si pozřené jídlo vrátit a vychutnat si ho znovu. Přezvykovat se tomu říkalo. Marten si pomyslel, že by mu vůbec nevadilo sníst Muriel ještě jednou. Patřila k nejlepším kouskům drůbeže, které kdy ochutnal.

Udílání cen už skončilo a všichni teď seděli kolem ohně, popíjeli pivo a poslouchali vesnické vypravěče. (Všichni kromě Twbiho, který se slzami v očích posbíral kosti z Martenova talíře a odešel s nimi do noci, aby je důstojně pohřbil.) Stalo se už tradicí, že po hostině dá každý z vypravěčů k lepšímu několik epických příběhů o vagenských hrdinech, které se předávaly z otce na syna po celé generace. Teď právě vypravovali příběh o Krutém Kambanovi a zrovna dospěli k té části, kdy se Kamban vrátí domů poté, co zmasakroval ženy a děti svých nepřátel, a zjistí, že jeho chýše propadla stavební společnosti.

Marten jako vždy cítil, že se mu stahuje hrdlo a do očí se mu hrnou slzy. Bože, jak ti staří hrdinové trpěli! Člověk si alespoň uvědomil, jak je na tom sám dobře. Když se to vzalo kolem a kolem, rozhodně by se mu mohlo vést hůř...

Pokud šlo o Deneho, byl na tom tak zle, jak jen si dokázal představit. Byl promrzlý, promočený až na kost, příšerně smrděl a na šatech i v nich měl snad většinu obsahu vesnické žumpy. K tomu všemu byl pořád ztracený. Mlha jej stále

obklopovala - i když už ne tak těsně; skoro se zdálo, jako by se od něho odtahovala - a zabraňovala mu cokoliv vidět nebo slyšet. Jediné, co proniklo k jeho uším, bylo hlasité bzúčení několika tisíců much, jež zachytily jeho aroma a strašně rády by ho našly, ale byly v mlze ztracené stejně spolehlivě jako on.

Určitě nejsem daleko od vesnice, pomyslel si. Nějakou dobu už jdu z kopce. A pozor - pod nohama už nemám trávu. Teď kráčím po kamenech. Konečně! Nejspíš jsem teď na nábreží...

Po druhé za jedinou noc Dene zjistil, že mu pevná půda pod nohama náhle zmizela. Tentokrát ovšem spadl do mrazivě studené vody zátoky.

No vida, pomyslel si, když se mu hladina moře zavřela nad hlavou. Konečně vím, kde jsem. Škoda jen, že neumím plavat...

Pak těsně vedle sebe uslyšel další šplouchnutí, někdo ho popadl a ze všech sil se jej snažil vytáhnout. V příštím okamžiku měl hlavu zase nad vodou a současně prskal, kašlal a snažil se dostat do plic nějaký kyslík.

"Klid. Neházej sebou," vyzval ho klidný, autoritativní hlas a Dene poznal, že leží na hladině a pár štíhlých, nesporně pohledných rukou jej táhne k přístavnímu molu. Ať už ho zachraňoval kdokoli, bylo zřejmé, že ví, co dělá. Dene sebou poslušně přestal házet a zamyšleně se zadíval na ruce, které ho tak zkušeně táhly z vln. Připadaly mu podivně známé. Kde jen už je viděl...

Pak si vzpomněl. Ten nápadný prsten s černým kamenem na pravé ruce - byla to Klaer! Dene si ke své hrůze uvědomil, že jej zachraňuje sestra člověka, který mu ze života dělá peklo. Patrně to byla součást nějakého Kragova ďábelského plánu.

"Poslyš," řekl. "Jestli proti tomu nic nemáš, myslím, že bych se raději utopil."

A znovu sebou začal házet.

Ve Velké síni dospěl epos o Krutém Kambanovi ke svému heroickému konci a vypravěč se rozhodl zvednout svým posluchačům náladu legendou o Pošukovi Eddiem a jeho bylinném tabáku. Ta byla mezi lidmi velice oblíbená, zvláště část, ve které Eddie objevil ty zvláštní houbičky. Když dospěla do finále (v němž se Eddie, přesvědčený, že dokáže létat, vrhl z útesu do hloubky pěti set stop pod sebou, prorazil palubu i dno nepřátelské lodi a vzal ji tak s sebou na dno oceánu), síni zaznělo hlasité povzdechnutí následované nadšeným potleskem. Vypravěči odvedli dobrou práci. Kaal znovu vstal a pozvedl ruku, aby si sjednal ticho. Než hostina skončí a všichni opile odvrávorají do svých postelí, musel udělat ještě jednu věc. Vybrat čtyři kandidáty na vůdce další výpravy.

To se tradičně dělalo losováním. Do jednoho prázdného měchu na víno se dala jména všech vůdců předchozích výprav, kteří stále ještě byli aktivní. Z těch se vytáhla dvě. Do druhého měchu pak přišla jména bojovníků, kteří ještě neměli příležitost vést válečnou výpravu a byli na tuto čestnou funkci někým nominováni. Z těch byla tažena další dvě jména. Čtyři kandidáti pak měli deset dní na to, aby zpracovali cíl, rozsah a logistiku loupežné výpravy. Jedenáctého dne se všichni objevili před shromážděním vagenských válečníků, kde svoje projekty představili, načež byl hlasováním zvolen nejlepší z nich. Byl to dobrý systém. Byl demokratický, zaručoval, že se do finále vždy dostane zkušený vůdce, ale zároveň dával šanci i talentovaným nováčkům. Nespravedlivý byl jen k těm, kteří nepatřili do třídy válečníků. Marten to vše tupě pozoroval od svého stolu na druhé straně ohně. V tomto stadiu oslav už byl vřdycky dost opilý na to, aby necítil smutek. I tak pro něj nebylo snadné sedět tam, všechno pozorovat a tleskat vítězům, a přitom vědět, že jeho jméno vytaženo být nemůže. Povzdchl si a zahledl se na svého otce, který seděl o kousek dál. K jeho překvapení se na něj Lobbo spokojeně šklebil a ukazoval mu vztyčený palec.

Můj ty smutku, pomyslel si Marten, dokonce ani jeho otec nic nechápe. Zkroušený sebelitostí přihlížel, jak Kaal vyzval svou snachu Kamilu, aby vytáhla jména. A jako by to nestačilo, první jméno, které přečetla, bylo Kragovo.

Všechno je to podvod, pomyslel si, zatímco ostatní znovu propukli v jásot. Jen se na ně podívejte! Kamila se snaží zakrýt úsměv, zatímco Krage se šklebí od ucha k uchu. Vsadím se, že tu hádku sehráli, jen aby mohla snadněji zfxlovat losování! Proč na to můj otec něco neřekne? On přece vřdycky pozná, když někdo podvádí, a ještě nikdy se nespletl. Ale Lobbo klidně seděl u stolu a pozoroval vše s potutelným výrazem recesisty, který čeká, až někdo vstoupí do dveří s nastraženým vědrem plným vody. Marten se na něho tázavě podíval a znovu se ponořil do temných hlubin sebelitosti. Stěží vnímal pochvalné výkřiky kvitující výběr dalších dvou kandidátů, Haralda Střibrovouse, prošedivělého a prohnatého starého válečníka, a Mykela, jednoho z Kragových nejlepších přátel.

Pak se jeho pozornost soustředila zpátky na přítomnost. Jeho otec upřeně hleděl na pódium, ve tváři měl napjatý výraz očekávání a prsty svíral desku stolu tak silně, až mu zbělely klouby. Vypadalo to, jako by se Kamilu, která právě lovila z měchu čtvrté a poslední jméno, snažil zhypnotizovat. I ona měla ve tváři výraz vrcholného soustředění. Marten se díval, jak konečně vytáhla kousek složeného papíru a podala jej usmívajícímu se Kaalovi. Ten ho rozložil a přelétl ho očima. V příštím okamžiku mu úsměv z tváře zmizel a nahradil ho výraz naprostého znechucení.

"A čtvrtým kandidátem je... Dene, syn Denhelma," přečetl mrazivým hlasem elfi princezny, která právě zjistila, že údajný milostný dopis od krásného prince je ve skutečnosti velice vulgární rýmo vačka. Na okamžik zavládlo naprosté ticho a pak síň vybuchla smíchem.

Packal? Vůdce výpravy? To bylo skoro stejně směšné jako ta část legendy, kde totálně zfetovaný Pošuk Eddie koupí za nejlepší bamuské zlato pytel hnoje, pročez je celý jeho kmen nucen kouřit sušená velbloudí lejna.

Zatímco se síň otřásala smíchem, Kamila se udiveně rozhlédla kolem, jako by ji taková reakce překvapila, a Marten byl patrně jediný, kdo si všiml, že se její pohled přes hlavy ostatních krátce střetl s Lobbovým a že na ni jeho otec sotva znatelně mrkl a kývl hlavou.

Co to, klat, mělo znamenat? Marten potřásl hlavou a pak si začal energicky třít tváře rukama v marné snaze vyčistit si mozek. Nakonec vstal a odvrávoral k Lobbovi, který se zvedl z lavice, aby ho přivítal.

"Tati, o co tady jde?" zeptal se. "Jak pro všechno na světě mohli vybrat Deneho?"

"Nominovat ho jeho otec, Denhelm," odpověděl Lobbo klidně. Teď, když bylo přečteno Deneho jméno, tvářil se zase uvolněně a vyrovnaně jako obvykle, ale stále z něj vyzařovalo potlačované vzrušení.

"Ale žádný jiný válečník by ho přece nepodpořil!"

"Válečník jej musí jen nominovat. Podpořit nominaci už může kdokoli z kmene."

"To jsi byl ty!" Marten hleděl do otcovy klidné tváře a cítil zmatek i rostoucí vztek, že právě on vystavil Deneho takovému ponížení. "On to přece nikdy nedokáže," vykřikl. "Je to beznadějný případ! Nedokázal by vést ani kozy z... z..." Znovu ho jeho přirovnání zradila.

"To ani nemusí," přerušil ho Lobbo. Opatrně se rozhlédl, pak vzal svého syna kolem ramen a pokračoval šepem.

"Stačí, když bude mít pobočníka, který dokáže plánovat, velet a bojovat stejně dobře jako Krage."

"A kdo by to měl být?"

"Přece ty, synu."

Marten měl pocit, že mu žaludek vypadl dole kalhotami a zanechal po sobě zející díru. Šok byl tak silný, že to jeho nervový systém prostě zabalil. Jeho ústa se několikrát otevřela a zavřela, jak se pokusil říct něco smysluplného, jako třeba „Cože?“ nebo „Já?“, ale vypadalo to, že se mu jazyk zamotal do mandlí.

"Gnak?"

"Ano, ty."

"Zglop."

"Dene bude pouhá figurka, protože naše zákony říkají, že jenom válečník může vést výpravu. S sebou ale může vzít kohokoliv, koho si sám vybere. Takže bude vůdce jen podle jména."

"Plišm?"

"Protože některým z nás dělá starosti, kam bychom s Kragem mohli dojít. V tobě vidí naši nejlepší šanci se mu vzepřít."

"Fglump?"

"Ne, podporuje tě více lidí, než si myslíš. Ale nesmíš ztrácet čas. Máš jen deset dní na to, abys naplánoval výpravu a připravil prezentaci, která by na shromáždění udělala dojem. Takže tady nestůj a nevyvaluj oči jako krysa oslněná světlem a běž raději Denemu oznámit, co se stalo."

V příštím okamžiku Marten zjistil, že vrávorá v mlze před Velkou síní a v hlavě mu hučí jako v úlu. Jak má, klat, za deset dní zorganizovat a naplánovat výpravu? Na to by přece potřeboval loď s posádkou, aby mohl prozkoumat potenciální oblasti, a ve vesnici nebyl jediný bojovník, který by s nimi do toho šel. Dene a jeho nešťastná pověst už měli mezi Vageny pozici takřka kultovní. Bylo to naprosto beznadějně. Beznadějně.

Ne, pomyslel si, když krácel temnou uličkou vedoucí k jeho chýši, je to ještě horší. Protože až skončíme svou prezentaci, shromáždění nás vypíská. Už teď jsme odepsaní. Budou se nám posmívat až do konce života. Ztracený Dene a jeho otec! A můj!

Došel ke své chýši, vztekle rozrazil dveře a vzápětí strnul na prahu. Protože uvnitř jasně osvětlené místnosti seděl na židli Dene promočený až na kůži a ve tváři měl omámený výraz. Vedle něj, pružná, energická a vražedně krásná, stála Klaer.

"Už tu na tebe čekáme," řekla a vrhla po něm úsměv, který ho zasáhl jako blesk. Marten se zoufale snažil vymyslet něco vtipného a okouzlujícího, co by jí odpověděl, ale zjistil, že má jazyk stále zapletený do mandlí.

"Glašk."

"Takže to vyšlo," řekla Klaer, ale usmála se na něj už mnohem chladněji. "Dene byl vylosován jako kandidát na vůdce výpravy, co?"

Marten jen přikývl. Alespoň krk ho stále ještě poslouchal.

"V tom případě bychom se raději měli pustit do práce," pokračovala Klaer. "Než zítra vyplujeme, čeká nás ještě spousta plánování."

Martenovi se s obrovským vypětím vůle konečně podařilo jazyk rozmotat.

"Jasně," řekl. "Jenomže potíž je v tom, že nám sice možná dají loď, ale určitě se nenajde jediný muž, který by byl ochoten s námi plout."

"Nebudete je potřebovat. Máte ženy."

"Cože?" Marten nechápavě potřásl hlavou.

"Máte mě, Kamilu a osmnáct dalších, které jsem osobně vycvičila. Umíme řídit loď, umíme pátrat a umíme bojovat."

Tohle je příležitost, na kterou jsme tak dlouho čekaly. Vrátime se, abychom vesnici představily svůj plán, a pokud ho shromáždění neschválí, vezmeme si loď a vyplujeme na výpravu samy. Jsi pro? Nebo ti na tom něco vadí?"

Existoval jen jediný způsob, jak jí Marten mohl odpovědět. Přikročil k ní, napřáhl pravou ruku a stiskl si je jako válečník s válečníkem.

"Takže na moře, meč a úspěch," řekla Klaer podle vagenské tradice a Marten to zopakoval. Pak se obrátili k Denemu očekávající, že se k nim přidá, ale nedočkali se.

Dene, syn Denhelma, vagenský válečník a příští vůdce výpravy, totiž omdlel.

VELENTARI

Souhvězdí severní oblohy byla pojmenována v průběhu Prvního věku elfy, neboť jak Frundor, tak Baq d'Or byly tehdy elfi državy a žádný smrtelný člověk se nedotkl nohou půdy na sever od Velké řeky Leno. V těch dobách byli elfové ještě čistí a dětsky nevinní v míře, která až s infantilitou hraničila. To vysvětluje až trapná jména četných souhvězdí. Jako příklad může posloužit třeba Cuniculus laneus (Chundelatý králíček), Angellus (Malá ovečka bé-bé) a Agnus complexis (Veliká micy-micy ovečka bé-bé).

Naproti tomu seskupení hvězd dále na jihu se vyskytující byla pojmenována člověčím astronomem Tychem

Kyselákem, který byl sice vědcem nadmíru talentovaným a odborníkem na pozorování hvězd na slovo vzatým, leč také hypochondrem velikým. Nejznámější ze souhvězdí, kterým dal jméno, jsou nejspíše Infectius (Bacilonosič), Acne major (Velký bolestivý vřed), Acne minor (Malý červený bedřar) a Phthirus pubis (Filcky)...

- Růžová kniha Ulaye

Věžeň se cítil velice neklidný. Něco nebylo v pořádku. Zpočátku mu čtyři studené kamenné zdi jeho cely připadaly vítanou změnou proti obscennímu přepychu budoáru té strašné ženské, ale teď se ho pomalu zmocňoval pocit, že na něj padají a chtějí ho rozmačkat. Už se tu necítil bezpečný a jeho instinkt ho nutil něco s tím podniknout. Jenže co? Vstal ze slamníku a začal zkoumat zazděné okno. Bylo umístěné ve zdi naproti dveřím, zhruba ve výšce jeho hlavy.

Náhle se v něm vzedmul všechn potlačovaný hněv a začal zuřivě bušit pěstmi do cihlové zdi.

Po chvíli toho nechal, a když zase popadl dech, jal se zkoumat zednickou práci zblízka. Došel ke dveřím, kde ležel na zemi podnos, vzal z něj kovovou lžici a začal jí vyškrabávat maltu mezi dvěma cihlami u okenního rámu. Původní vlasová trhlina se po několika minutách práce rozšířila tak, že do ní mohl strčit špičku lžice. Na chvíli si odpočinul, pak lžicí zakroutil, až kousek malty odskočil a cvrnkl ho do nosu.

Zamrkal, ucouvl a užasle zíral na díru velkou asi jako nehet jeho malíčku, pak k ní pomalu napřáhl třesoucí se ruku.

Závan teplého vzduchu zvenčí mu zčechral jemné chloupky na prstech. Věžeň se postavil na špičky, přitiskl k otvoru oko a vyhlédl ven.

Vydrolený kousek malty odkryl trhlinu, která se táhla příčně přes cihlovou zeď. Věžeň skrze ni mohl zahlédnout kousek temné oblohy na níž plála jediná hvězdička rudá jako oheň. Hleděl na to vzdálené světlo celou věčnost a srdce mu přitom svírala tupá bolest. Toužil být svobodný, venku, pod nočním nebem - a v mysli se mu opět vynořil obraz štíhlé válečnice.

Hlasitě si povzddechl a klesl na slamník. Kdo jsem? pomyslel si. Proč mě tady vězní? Měl pocit, že se v tom, co se s ním děje, orientuje asi jako zmatkoň.

"Proč nedokážu přijít na to, co se se mnou stalo?" vykřikl na malou myšku, která vylezla ze své díry v podlaze cely a zvědavě očíhávala prázdný talíř. Myš na něho pohlédla temnými kulatými očkami a nakrčila čenich.

"Protože jsi nacpaný drogami, až ti lezou z uší," odpověděla a začala se kouskem slámy dloubat v uchu.

"Cože?"

"Slyšel jsi mě."

"Jak to víš?"

"Cítím to tady z tvého talíře." Myš se odmlčela a zadívala se na něho s hlavou na stranu. "A i kdyby ne," pokračovala, "je jasné, že jsi zfetovaný. Copak by ses jinak bavil s myší?"

Odběhla ke své díře a vklouzla dovnitř, ale pak vystrčila hlavu a řekla: "Být tebou, neseděl bych tu a nečekal, až se mě ta bláznivá čubka nasytí. Zvedl bych se z toho plesnivého slamníku a podnikl bych něco, dokud ještě můžu."

S tím zmizela nadobro a nechala na vězni, aby si sám srovnal v hlavě, jestli to byla halucinace. Ten ještě chvíli ležel a pak vstal, aby se znovu podíval dírkou v zazděném okně na hvězdu v dálce. Halucinace nehalucinace, pomyslel si, ta myš měla pravdu. Rozhodně by měl něco podniknout.

Tyson seděla u ohně a dívala se na hvězdu rudou jako plameny, která zářila nízko nad Azurovými horami na severu. Věděla, že je to polární hvězda Velentári (což byl starý elfský výraz pro nosánek miminka), i když osobně dávala přednost jižanskému názvu Gazhnektúl, Ožralovo oko. Zlověstně zářila, jasná a třpytivá jako rubín, protože teď byli vysoko v horách, kde byl vzduch křišťálově čistý. Zítra dorazí do vysokohorského údolí, v němž leží město Drolic, a ona si ze svého seznamu odškrtně další obchody s potřebami pro čaroděje. Už teď ale značně zaostávala za harmonogramem.

Zamračila se na spícího Arvieho, který ležel zavinutý v přikrývce na druhé straně ohně. Oči měl zavřené, ústa dokořán a vyluzoval zvuky, jako když cirkulárka řeže žulu. Tolik k jeho zodpovědnosti.

Když vysedli z lanovky, iduinská hraniční hlídka je varovala, že kvůli značnému nárůstu vagenských nájezdů byla většina vojska odvelena na pobřeží. V důsledku toho se teď východní hory hemžily lupiči a bandity. Když to Arvie uslyšel, nedal jinak, než že pocestuje společně s Tyson, aby ji mohl chránit. Za normálních okolností by velice stroze a ostře odmítla kohokoliv, kdo by naznačil, že jen proto, že je žena, potřebuje ochranu, ale Arviemu leželo její bezpečí tolik na srdci a byl tak odhodlaný jí pomáhat, že by to bylo jako odkopnout štěně. Pokusila se mu namluvit, že si to rozmyslela a místo do Teny půjde raději do Droliku, ale on stále trval na tom, že ji doprovodí alespoň k místu, kde se jejich cesty dělí, a tak jí nezbylo, než se se společností obtloustlého obchodního cestujícího smířit.

Potíž byla v tom, že ji nejenom nudil svým nekonečným žvaněním, ale navíc ji značně zpomaloval. Prvního dne urazili sotva deset mil a Tyson se rozhodla, že až se večer utáboří na noc, počká na tmu, tiše se odkrade a uteče mu. Ale pak byli přepadeni.

Nebylo to nic vážného. Mezi skalami jim cestu zastoupilo sedm šklebících se chlápů s meči a přikázali jim, aby zůstali stát. Tyson chtěla počkat, až přijdou blíž a pak se s nimi vypořádat, ale Arvie se kolem ní protlačil s velice tupou a rezavou dýkou v ruce a zoufale odhodlaným výrazem ve tváři. Svým způsobem to bylo velice dojemné. Byla to ovšem i naprostá ztráta času, protože vůdce banditů mu jednoduše vyrazil dýku z ruky a přitiskl mu hrot meče k hrdlu. Tehdy to Tyson začala brát vážně. O několik vteřin později leželi čtyři z lupičů na zemi a krev jim stříkala z proříznutých hrdel; zbylí tři se dali zděšeně na útěk.

Zatímco si Tyson utírala meč do vůdcova kabátce, všimla si, že Arvieho obličej nabyl barvy žhavého popela a třásl se jako aspid při zemětřesení. Když mu podala ruku, aby mu pomohla vstát, jen zamrkal a přijal ji stejně opatrně jako otrávené větveno. A když se nakonec jejich pohledy střetly, měl v očích výraz mladé nevinné mouchy, která se právě

dozvěděla hroznou pravdu o svém nejlepším kamarádovi Willym Pavoukovi.

Ten incident ho zdeptal natolik, že se rozhodl nechat cestování a vrátit se domů ke své ženě a dětem. Naneštěstí bydlel ve Vabyusu, což bylo horské město ležící nedaleko Droliku. Tyson zjistila, že ho bude mít na krku až do konce své cesty, ale po tak názorné ukázce nebezpečí, jež ve zdejších kraji hrozí, neměla to srdce ho opustit.

Tyson si nebyla jista, zda za to mohla skutečnost, že před ní ztratil tvář, jestli se jí bál, nebo v tom bylo ještě něco jiného, ale v posledních dnech byl velice zamlklý, odtahitý a zábavný asi jako bradavice. Tak či tak, zítra se s ním konečně rozloučí a bude zase moci pokračovat v pátrání. Povzdechla si a zadívala se na polární hvězdu. Pořád ještě měla chlapa, kterého musela zachránit. Alespoň doufala.

Tarl upíral oči na ohnivě rudou hvězdu, která nehybně visela přímo nad hřebenem kopce, a soustředil se celou svou vůli na kladení jedné bolavé nohy před druhou. Za sebou slyše tiché zvonění kopyt Koťátka stoupajícího pozvolným svahem Tarl byl unavený, špinavý, zpocený a nešťastný. A co bylo ještě horší, byl střízlivý. Už několik dní se protloukali divočinou, plahočili se pustinou vyprahlou sluncem a prašnými parnými horami, přestože se mu zoufale stýskalo po životě ve městě. Také toužil po skleničce. Nebo po několika.

Tarl už slyšel několik teorií o pití. Většina lidí, se kterými se setkal, přísahala na teorii Velkého třesku. Ti jednou za čas vyrazili na obrovský flám, pořádně se přitom ztrískali a náramně si to užili. Ale Tarl osobně praktikoval teorii Setrvalého stavu. Měl rád, když jeho krevní oběh neustále promývalo jisté množství alkoholu, což zajišťoval pravidelným (a častým) přísunem zajímavých drinků. Fungovalo to spolehlivě, až na chvíle jako byla tahle, kdy nebyl žádný alkohol k mání a do jeho života cpala svůj odporný obličej realita. Na druhé straně, mohlo to být horší. Prozatím se mu nedělo nic, co by pořádný panák nedokázal vyléčit.

Tarl si náhle uvědomil, že dorazil na vrchol kopce a země pod jeho nohama se zase svažuje. Zastavil se, aby počkal, až ho Koťátko dohoní, a přitom se ohlédl na temnou siluetu Drahokamových vrchů táhnoucích se za nimi k jihu. Klat, pomyslel si, to je ale pořádný kus cesty. Není divu, že mě nohy tak bolí.

Koťátko se vynořil ze tmy a zastavil se s pohledem upřeným na Tarla. "Zase chceš začít škemrat, abych ti dovolil na mně jet, co?" řekl.

"Ulehčilo by mi to život, to je vše."

"Tobě by ho to možná ulehčilo," odfrkl si oslík. "Už jsem ti říkal, že tě ponesu polovinu cesty, když ty mě poneseš tu druhou."

"Podívej se, normální osli nosí lidi pořád."

"A normální lidi se občas vykoupou." Oslík se odmlčel a zavětril. "I když teď cítím něco, co páchne ještě hůř než ty," dodal.

Tarl nasál nosem vzduch. Z temnoty se k nim přes kopec nesl ostře páchnoucí dým.

"Ano, máš pravdu," řekl. "Takový špinavý, mastný, kouřový pach, jako..."

"Jako kdyby se ti páliły vlasy."

"Tak ti děkuji."

"Nebo co ti z nich zbylo. Plešoune."

"Od tebe to sedí, chlupatej ksichtě!"

Ale oslík si jen pobaveně odfrkl a šel dál a Tarlovi nezbylo než unaveně klopýtat za ním. Alespoň jednou, pomyslel si hoře, alespoň jedenkrát bych měl rád v konverzaci navrch. Copak toho žádám od života tolik?

Svah před nimi začal náhle prudce klesat a oba poutníci se zastavili, aby mlčky zírali na výhled, který se před nimi otevřel. Ani jeden z nich ještě neviděl něco, co by se tomu byt' jen vzdáleně podobalo. Tarl už o Yai'Elu slyšel. Každý o něm slyšel. Ale to ho nijak nepřipravilo na skutečnost - zvlášť viděnou v noci.

Město se rozkládalo částečně na moři, jako by se ho někdo snažil přehodit přes oceán, ale neměl sílu dohodit jím dost daleko. Původně bylo založeno na tuctu malých ostrůvků v pobřežních bažinách, které jeho obyvatelé postupem času vysušili a město rozšiřovali tak dlouho, až mělo rozlohu dnešního Yai'Elu; teď to bylo obrovské město zvedající se z vln, spojené s pevninou jedinou úzkou cestou a protkané komplikovanou a matoucí sítí kanálů, průplavů, stok a mostů. Ale to, co je proslavilo a učinilo z něj jeden ze sedmi divů světa, byl Noční oheň.

Jak se Yai'El rozšiřovalo, jeho stavitelé a obyvatelé objevili, že hluboko pod povrchem dávných močálů zatopených nyní mořem jsou obrovské zásoby plamenného éteru, plynu, který při styku se vzduchem vzplane a hoří. Důmyslným systémem podvodního potrubí propojili tyto zásoby s nádržemi ve městě a odtamtud je přiváděli do 'pouličních svítidel', třicet stop vysokých sloupů, které měly na vrcholku hořák opatřený kohoutkem. Když se setmělo, městští rozsvěcovači obcházelí tyto sloupy, otevírali kohouty a nechali unikající plyn hořet rudým plamenem, který osvětloval ulice a kanály kolem.

Tarlovi a Koťátkovi, kteří to vše pozorovali shora, připadalo, že stovky červených plamenů kroutících se a svíjejících se nad ulicemi dodávají městu nezemský, skoro zlověstný vzhled. Jejich odlesky tančily po hladině temných vod kanálů jako duchové a kouř a dým, který z nich stoupal, se nad střechami domů a budov spřádal do ohybné černé pavučiny. Tarl si pomyslel, že to vypadá jako nějaká hrůzná vize pekla. Okamžitě se do toho místa zamiloval.

Když se trochu rozkoukali, uviděli drobnou postavu noční hlídky přecházející sem a tam po cestě, spojující město s pevninou.

"Tak," řekl Koťátko, "světla svítí, ale na rozdíl od tvé lebky jsou obyvatelé doma. Půjdeme se na to podívat zblízka?"

"Ne, počkáme na ráno," odpověděl Tarl. Nelíbilo se mu někam jen tak přijít a ohlásit se. Z nějakého záhadného důvodu mu lidé často nevěřili a vyháněli ho. Proto raději vždycky chvíli obcházel kolem a pak se nikým nepozorován vmísil mezi lidi.

Nakonec se usadili a čekali, až přijde ráno, a dívali se na město, které nic netušícímu Tarlovi chystalo jedno z největších

překvapení jeho života.

Věžeň se probudil a zjistil, že do jeho cely proniká otvorem v zazděném okně jediný paprsek světla. Prázdný podnos u dveří byl nahrazen jiným, na němž ležel pecen chleba, kus sýru, několik hroznů a džbánky vína. Vedle něj seděl párek myši. Jedna z nich měla na boku bílou šmouhu a věžeň v ní poznal tu, se kterou včera ve svých představách hovořil.

"Hleďme, ty ses vrátil?" zamumlal.

"Jo," odpověděla mu myš nečekaně. "A přivedl jsem si bratrance. Jmenuje se Bernie."

Druhá myš horlivě přikývla. Byla celá hnědá a značně otlejší než první.

"Aha. Z nějakého konkrétního důvodu?"

"No, jak už jsem říkal včera, tvoje jídlo je plné drog. Jestli proti tomu chceš něco dělat, budeš potřebovat ochutnávače, který ti poví, v čem drogy jsou a v čem ne. Rozumí se samo sebou, že nemůžeš přestat jíst všechno, to bys měl hlad. A když jde o ochutnávání, není nad Bernieho. On svoje jídlo zbožňuje. Vlastně i cizí, když na to přijde."

"A na něj drogy v jídle nepůsobí?"

"Působí, ale jí tak rád, že je mu to jedno. Vlastně to tak má raději. Podle něho není nic lepšího než se po jídle pořádně prospat. Mám pravdu, Bernie?"

Tlustá myš dychtivě přikývla. Zdálo se, že se už třese nedočkavostí.

"Takže jestli proti tomu nic nemáš, může se do toho rovnou pustit," dodala první myš.

"Dobře," usmál se věžeň. "Posluž si."

"Bernie, do práce," zavelela první myš. Bernie vzrušeně zapištěl, vylezl si na podnos a začal očichávat chléb. Po chvíli znehybněl s hlavou nakloněnou na stranu, opatrně do chleba kousl, znovu vzrušeně zapištěl a přešel k sýru.

"Chléb je zjevně v pořádku," oznámila první myš a pak dodala: "a stejně tak sýr." Bernie ještě několikrát zapištěl, vyskočil do vzduchu, předními pracičkami se zachytil okraje džbánu s vínem, vytáhl se nahoru, opatrně se usadil na obrubě a se soustředěným výrazem upil trochu vína. Zavrtěl hlavou a vztekle zapištěl, pak seskočil dolů a začal slídit mezi hrozny.

"Říká, že to víno jsou pěkné splašky," pokračovala první myš, "ale drogy v něm nejsou. A hele! Copak to tu máme?"

Bernie studoval hrozny s výrazem krajního soustředění. Opatrně si ukousl sousto z jedné kuličky a začal žvýkat. Na obličej se mu objevil blažený úsměv, pak se jeho malá černá očka zavřela, převalil se na bok a začal chrápat.

"Tak to vidíš," řekla první myš. "Drogy. Říkal jsem ti to. Nejez hrozny a budeš v pořádku."

Vzala Bernieho ocásek do tlamičky a odtáhla spící myš do škvíry mezi dlaždicemi.

"Uvidíme se zase zítra," zavolala ještě, než úplně zmizela z dohledu.

Věžeň seděl na zemi a přemýšlel. Buďto je to halucinace, říkal si, a v tom případě jsem zdrogovaný, nebo na mě ta myš skutečně mluvila, a pak bych měl raději předpokládat, že ví, co dělá. Tak či tak, ty hrozny bych raději jíst neměl.

Vzal misku s hrozny a začal jednu kuličku po druhé strkat do otvoru ve zdi nad svým slanníkem.

Tyson rychle procházela Třetím okruhem, prodírajíc se davem plnicím rušné ulice města. Ranní slunce už silně hřálo, ale tady v horách to bylo suché, příjemné teplo, zmírňované chladivým vánkem profukujícím tu a tam od zasněžených štítů vypínajících se kolem Droliku. Všechno tu bylo čisté a svěží a vzduch voněl po borových lesích rostoucích na svazích pohoří táhnoucích se na severu.

Ke svému překvapení zjistila, že si pobrukuje písničku. Na druhé straně nebylo divu, že se cítila tak skvěle. Konečně se jí podařilo zbavit se Arvieho, který se jí od Dubbelu držel jako maremská pijavice. V okamžiku, kdy bezpečně prošli městskou bránou, vklouzla do postranní uličky, zatímco on vysvětloval jakémusi kupci nevýhody kol na jeho voze. Nyní sebou musela hodit. Arvie věděl, že se chce zastavit v Šamanově koutku, a proto jej musela najít a vyřídít si svou záležitost dříve, než ho napadne ji tam hledat.

Naštěstí obchod našla poměrně snadno. Drolic byl vystaven velice logickým způsobem. Staré město stálo na vrcholku strmého kopce jako akropole a místní je nazývali Horním Drolikem. Zbytek města se rozkládal v několika kruhových ulicích kolem kopce. Třetí okruh byl jednoduše třetí ulice, počítáno od úpatí kopce, a adresa Šamanova koutku, Východní 17, prostě znamenala, že to byla sedmáctá budova ve východní čtvrtině té ulice.

O několik minut později stála před pestrobarevným průčelím obchodu a nervózně se rozhlížela kolem. Nemohla se zbavit nepříjemného pocitu, že by tu mohla narazit na Arvieho. Velice stál o to, aby se setkala s jeho švagrem, který byl redaktorem deníku v Horním Droliku. Tvrdil, že by hrozně rád napsal článek o tak talentované válečnici a pravděpodobně by jí dokázal pomoci s jejím pátráním.

"Víš o všem, co se šustne," přesvědčoval ji Arvie, "a jeho noviny tady mají velký vliv. Nepodceňujte moc Hornodrolického kurýru." Ale Tyson měla za to, že mu šlo hlavně o to, aby ho doprovodila i na posledním úseku jeho cesty z Droliku do Vabyusu. Nu což, pomyslela si. Bude si muset někoho najmout.

Naposledy se rozhlédla, otevřela dveře Šamanova koutku a za zvuku cinkajících zvonků vešla dovnitř. V krámě panoval příjemný chládek a přítí. Po obou stranách tu stály police zaplněné plechovkami, krabicemi a balíčky. Středem se táhla řada kádí a sudů, z nichž trčely rukojeti naběraček.

Tyson si všimla, že na jednom ze soudků je nápis Strouhané býčí pyje. Nadzvedla víko a zavravorala, jak ji puch zasáhl do tváře silou vržené cihly. Soudek byl skoro plný hrubšího bělavého prášku, který smrděl hůř než stádo postarších kozlů po nočních tahu. Rychle víko zase přirazila, několikrát se zhluboka nadechla a pak se vydala na obchůzku kolem polic, nahlížeje do krabic a plechovek.

Zrovna si prohlížela balíček Gattova & Boulderova gufovacího prášku a přemýšlela, co to, k čertu, může být, když zachřestil perličkový závěs v zadní části místnosti a dovnitř vešel prodavač. Byl to mladý elf, vysoký a štíhlý, s očima barvy mědi a jemnými rysy typickými pro jeho druh. Když promluvil, Tyson rozpoznala měkce hrdelní přízvuk Nevinu,

elfího království na jihovýchodě Behanu.

"Dobré ráno. Čím vám mohu posloužit?"

"Pro začátek byste mi mohl říct, co je to, klast, ten gufovací prášek."

"Hmm. Je to jedna z hlavních ingrediencí jednodušších kouzel. Recept na něj je přísně střežené tajemství. Ani já v tom nemám úplně jasno. Je nebezpečný."

"Chcete říct mocný?"

"To ne, v porovnání s některými věcmi, které mám na skladě, je to hračka pro děti. Ne, ale zdá se, že na jeho pravidelných uživatelích se po čase projevují zvláštní vedlejší účinky. Ztráta hlasu, juvenilní chování, nutkání polévat lidi vodou a tak podobně. Řekl bych, že se brzy dostane na seznam nebezpečných látek."

Tyson rychle vrátila balíček na polici a přistoupila k pultu. Na něm leželo několik dóz. Byly plné sladkých šerbetových pokroutek, cukrátek ve tvaru srdíček, tyčinek a pralinek. Vesele se zašklebila. V myšlenkách se přenesla zpátky do doby, kdy jí bylo šest let a chodila ve Welbugu do malé cukrárny na rohu u radnice. Její táta jí pokaždé dovolil, aby si cestou domů z tréninku něco koupila.

"Pralinky! Když jsme byla malá, mohla jsem se po nich utlouct!"

"Tady. Vezměte si jedny. Na podnik." Elf jí podal v papíru zabalený kornout. "Máme je tady pro děti," dodal.

"K vám chodí nakupovat děti?"

"Jistě, spousta. Magie je fascinuje a všechny touží umět čarovat. Zajímají se o kouzla, jimiž by se dali proměnit jejich starší sourozenci v žáby, odčarovat škola nebo které by za ně udělaly domácí úkoly. Dáme jim nějaké cukroví a řekneme jim, aby se sem vrátily, až jim bude osmnáct, takže odcházejí spokojené. Víte, člověk nemůže být nikdy dost opatrný a mohlo by se stát, že narazíme na dítě, které má skutečnou moc. Přesně tohle se stalo před několika lety v Malvenisu. Té malé holčičce se nějak dostala do rukou sušená dračí krev a proměnila svou vychovatelku v suchar. Její maličký bratříček ji pak užžlal k smrti."

"Příšerné."

"Hmm. Ale vy jste nejspíš už dost stará, abyste tady mohla nakupovat. Čím vám posloužím?"

Tyson mu stručně nastínila, o co jí jde a co ji k tomu vede, a elf ji zamyšleně poslouchal.

"Řečeno v kostce," uzavřela svoje vyprávění, "snažím se najít někoho skutečně mocného, kdo si dal hromadnou objednávku na všechny základní potřeby. Jako kdyby začínal od píky. Měli jste v poslední době něco takového?"

"Hmm..." Elf se odmlčel a nejspíš se na ni zadíval. "Bojím se, že naší obchodní politikou je naprostá diskretnost."

Za normálních okolností by mu Tyson v tomto okamžiku vysvětlila, jak nebezpečná je to politika pro někoho, od koho chce informaci, protože to u ní vyvolává nutkání uchýlit se k politice naprosté destrukce. Ale v tom elfovi bylo něco, co se jí líbilo a co jí imponovalo. Nahnula se nad pultem a zadívala se mu upřeně do očí.

"Přisahám, že mi nejde o pomstu nebo něco takového. Chci jenom zachránit svého chlapa." Odmlčela se. "Je to dobrý člověk," dodala unaveně.

Elf se na ni chvíli zamyšleně díval a pak dospěl k rozhodnutí. Pomalu kývl hlavou.

"Ano, náhodou jsme zrovna takovou objednávku dostali. Před několika týdny. Z ničeho nic jsme obdrželi EMAIL* s požadavkem na hromadu věcí. Všechno od běžných základních potřeb až po skutečně mocné ingredience pro prvotřídní čaroděje. Například dračí zuby, u Braal! Ty nenabízíme od té doby, kdy Badedas Přitroublý před čtyřiceti lety upálil sám sebe. Nikdo tak mocný, kdo by si s nimi dokázal poradit, mezi našimi zákazníky prostě není. A ona si jich objednala padesát! Chápete -"

"Ona?" Každý nerv v Tysonině těle byl najednou napjatý a ostražitý.

"No ano, byla to žena," odpověděl elf. "To já poznám. Ale kdo konkrétně, to nevím. Mezi našimi pravidelnými odběrateli nikoho tak mocného nemáme."

"Nemohla to být nějaká začátečnice? Někdo, kdo je v oboru nový a má velké oči?"

"V žádném případě! Ta dobře věděla, co dělá. To člověk pozná podle toho, jak si zboží vyzvedla. Naskládali jsme to všechno na jednu hromadu uprostřed místnosti, jak nám řekla, a pak fššš! Teleportační kouzlo to všechno odneslo, než byste stačila mrknout, a ani přitom nezvířilo prach! Začátečník by nám nejspíš přibral půlku podlahy."

"A vy nevíte, kam to šlo?"

"Ne, svou adresu nám nedala, ale... Poslyšte, ne abyste mě citovala. Je to mocná čarodějka a nemám zájem přitahovat na sebe zbytečně její pozornost. Ale před několika dny jsme dostali další EMAIL s objednávkou na drčená lenkatí varlata. Jen několik uncí s teleportačním doručením do Cydoru. Jsem si jist, že to byla stejná osoba. Aura obou EMAILŮ byla stejná. Na moc mám cit, víte? Dokážu ji rozpoznat."

"Kde přesně v Cydoru?"

"Někde na jižních svazích Tor Yaimos v Chromových horách. Severně od Yaimoské pouště."

Tyson přikývla na znamení díky a zamířila ke dveřím. Náhle se zastavila a otočila se.

"Mimochodem," řekla. "Na co lidé používají drčená lenkatí varlata?"

"Je to silné afrodiziakum. Dá se z nich udělat velice účinný nápoj lásky. Říká se, že po jediném doušku se i eunuchovi pos-"

Bouchnutí dveří useklo zbytek elfových slov a Tyson spěchala ulicí k západní bráně. Tohle musí být ono! pomyslela si a srdce jí v hrudi poskočilo. Nikam se s ním nedostala! Nedokázala ho oslnit svými dlouhými vlasy a bujným poprsím, takže na toho ubožáka zkouší nápoj lásky. Raději bych si měla pospíšit. Ronan nemá ve zvyku slevovat ze svých zásad a má tvrdou hlavu. Bohužel, jestli vypije ten nápoj, nebude jeho hlava to jediné, na co se bude to označení hodit...

Tarl se opřel o zábradlí starého kamenného mostu a pozoroval konvoj pestře vyzdobených loděk plujících po temně hnědé hladině Ústředního kanálu. V první z nich seděli mladá nevěsta a ženich, oba se usmívali od ucha k uchu a

odpovídali na mávání a jásot přihlížejících. Byli oblečení tradičně v bílém a loďku samu nebylo pod květinami a stuhami skoro ani vidět. Když projížděli pod mostem, udeřila Tarla do nosu těžká vůně květů taboghee.

"Ách!" povzdychl si Tarl sentimentálně. "Jen se na to podívej. Víš, na svatbách je něco... vždycky když nějakou vidím, mám slzy na krajíčku."

"Pravděpodobně strachem," odušil Koťátko chladně. Tarl se na oslíka, který tu ležel s hlavou mezi kopyty jako živé ztělesnění nudy, ošklivě zamračil.

"Dobře, dobře," zamumlal. "Hned půjdeme a seženeme něco k jídlu. Jen mě nech, abych trochu nasál atmosféru, ano?"

Oslík si ostentativně povzdychl a zvedl uši, ale tentokrát už nic neřekl a Tarl se vrátil k pozorování yai'elského ruchu. Minulou noc, když se dívali na osvětlené město z vyvýšeného místa v Drahokamových vrších, připadalo mu, že je nádherné. Zblízka bylo ještě lepší. Staré, větrem ošlehané budovy z červeného kamene se típyly v paprscích slunce, jako by vyzařovaly vlastní světlo. Ulice pulzovaly životem a místní, poutníci i turisté se tu mísili v lidském víru, kanály a průplavy se hemžily loďkami a čluny všech velikostí a tvarů, převážejícími lidi a zboží z jednoho místa na druhé. Kam se člověk podíval, byly bary, kavárny a restaurace s venkovními zahrádkami.

Tarl nasál vzduch. Jako ve většině středů měst v době oběda byl nasycen vůněmi, po kterých se v ústech sbíhaly sliny, aromátem čerstvě uvařených jídel a kávy, ale na jeho pozadí byl cítit pach typický pouze pro Yai'El. Byla to směsice kouře, stojaté vody a moře.

Chvilí si to všechno vychutnával, pak jeho zrak padl na tichou, stinnou uličku vedoucí kolmo na blízké nábreží. Podle tabulky s názvem se jmenovala Balinova holeň a něco na ní ho vábilo, tiše, ale neodolatelně mu to kynulo a lákalo ho, aby do ní vešel. Tarl, který měl vnitřní kompas, jenž se automaticky zapínal v neznámých městech, aby jej dovedl do nejbližší hospody, prostě věděl, že tam musí zamířit.

"Pojď, chlupatý ksichtě," řekl. "Musíme jít tudy."

"Kdybychom šli tou-"

"Zmlkni."

Společně vešli do stínu uličky. Po několika krocích zahnula doleva a ruch města okamžitě ztlchl ve vzdálený šum sotva slyšitelný přes zvuk jejich kroků.

"Tak," řekl Koťátko, "teď když jsme ve městě, jak to vypadá s tím obrovským příkrovem magie, který jsi cítil v Atru?"

"Psst! Tiše!" Tarl umlčel oslíka vzrušenými gesty a nervózně se kolem sebe rozhlédl, jako by se bál, že by je někdo mohl zaslechnout, ale těch několik málo oken a dveří, které vedly do uličky, bylo zavřeno. Podle toho, jak to tu vypadalo, mohli klidně být jediní živí lidé ve městě.

"Je to tu klatě všude!" zasyčel. "Vzduch je tím úplně prosycený. Koukni se!"

Zvedl ruku a Koťátko uviděl malé jiskérky, které mu přesakovaly mezi konečky prstů.

"Někomu tady někde uniká magie," pokračoval Tarl, "takže bychom na sebe neměli přitahovat jeho pozornost. Neříkej to slovo na 'm', raději na ně ani nemysli, ano? Prostě na to zapomeň. Budeme to muset hrát hodně při zdi."

Otočil se a opatrně pokračoval uličkou; oslík ho následoval a kopytka mu tiše zvonila na dláždění. Po chvíli se ulička stáčela doprava a oni zjistili, že se blíží k okraji dalšího kanálu. Tento byl však mnohem menší a vznášel se nad ním silný pach rozkladu. V nazelenalé pění, která pokrývala jeho hladinu spolu se shnilými chaluhami, se líně převalovaly nejrůznější odpadky. Pod drolicími se schůdky vedoucími do vody plavalo nafouklé tělo 7i-psa*. Dva jiní běhali nahoru a dolů po schodech, kňučeli hlady a marně se snažili dosáhnout na mrtvolu svého kamaráda, ale když se objevil Tarl s oslíkem, s vrčením se stáhli do stínu.

"Fuj!" řekl oslík, když uviděl mřinu houpající se na hladině, a zhnuseně nakrčil nos. "To je puch! Ti psi musejí být vážně zoufalí."

"Už jsem tě viděl jíst věci, které vypadaly hůř," poznamenal Tarl.

"A já jsem tě zase viděl dělat věci, které vypadaly hůř."

"Ne, to jsi tedy neviděl."

"Ale ano, viděl."

"Kdy?"

"Když jsme byli v Atru."

"Při jaké příležitosti?"

"Ten večer, kdy ses napil v každém baru na Vendaismém bulváru a skončil jsi ožralý jako vart ve Smrtelném syndromu."

"Jo tak. Ty myslíš ten večer. Mohl jsem vědět, že si to zapamatuješ."

"Nikdy dřív jsem neviděl člověka, jak si stahuje kalhoty přes hlavu... natožpak aby se mu to povedlo."

"To bylo docela šikovné, ne?"

"Ostatní lidé u stolu si to nemysleli. Pořád jsi jim šlapal do jídla."

"Neměli si stěžovat personálu. Suchaři."

"Co bys čekal - chtěli spolu prožít romantický večer při svíčkách."

"Jo, právě od těch jejich klatých svíček mi chytly kalhoty."

"Měl jsi zvolit bezpečnější způsob, jak je uhasit. Něco méně... biologického."

"Vypil jsem toho fakt hodně."

"Myslím, že přesně tohle říkali."

Tarl se zasněně usmál a zahleděl se na špinavě zelenou hladinu kanálu. Měla stejně žlučovitou barvu jako Krutibřich, jeden z jeho nejoblíbenějších koktejlů. Zrovna uvažoval, jestli by si jeden neměl dát v první hospodě, na kterou narazí, když se voda rozvířila, něco velkého a tmavého se krátce vynořilo a zase to zmizelo. V příštím okamžiku byla hladina stejně nehybná jako dřív, takže si Tarl nebyl jist, jestli se mu to jen nezdálo. Potom si však uvědomil, že mřina 7i-psa zmizela.

Tarl řekl. "Co to bylo?"

Oslík se díval na vybledlou tabulku na sloupku poblíž okraje kanálu. "Nebezpečí," přečetl nahlas. "Pozor na skarrady. Pozor na kanáloplazy. Pozor nařafalany." Z bezpečné vzdálenosti se zahleděl do zrádně klidných vod kanálu. "No vida," poznamenal. "Zdá se, že si tady daly dostaveníčko všechny bestie s ostrými zuby a vyhraněným názorem na život. A přitom to vypadalo jako nádherné místočko ke koupání. Škoda."

"Páni!" Tarl potřásl hlavou. "Mají tu skvělý systém na odstraňování odpadu, to se musí nechat. Pojď, cítím opravdu dobrý bar kousek odsud."

Vydal se další stinnou uličkou, která zahýbala a kroutila se, jak sledovala směr nábřeží. Pak se kanál rozvětvil a zmizel v nízkém temném tunelu pod polorozpadlým opuštěným skladištěm a ulička se stočila doleva mezi vysoké zdi z drolicího se kamene. Když zahnuli za roh, do uší je udeřil zvuk lidských hlasů a po dalších padesáti krocích ulička ústila na velké, sluncem ozářené čtvercové náměstí lemované ze všech stran bary a restauracemi. Uprostřed stála obrovská fontána. Z úst mramorové sochy horského trola v životní velikosti tryskal k nebi proud vody a rozpadal se v křišťálově čisté kapky dopadající do nádrže vyzdobené čtyřmi draky s roztaženými křídly. Všude kolem byli lidé; posedávali ve skupinkách na lavičkách, procházeli se ve dvojicích a trojicích na slunci, smáli se a žertovali. Tarl si všiml, že většina mužů nosí nezvykle dlouhé vlasy a obličejové mají zarostlé vousy. Mnozí z nich nosili kalhoty z modré bavlny a kabátce z měkké černé kůže.

Tarl se chvíli jen tak rozhlížel kolem, pak zhluboka nasál vzduch do plic a dloubl loktem do Koťátka.

"Hej, koukni se tamhle," řekl a ukázal na druhou stranu náměstí, kde stálo před podnikem nazvaným Bar Maelstrom Velkého Eddyho pět koní uvázaných u sloupku. Všichni byli kaštanově hnědí plnokrevníci, velcí, silní a svalnatí a už se kolem nich stačil vytvořit menší dav obdivovatelů.

Na oslíka žádný dojem neudělali. "Klaté primadony," odfrkl si. "Jen se podívej, jak se před těmi čumily natřásají. Chtěl bych je vidět tváří v tvář lenkatovi v Kopuláriu."

Tarl se zašklebil. "Poslouchej," řekl. "Ten bar stojí přímo na tepu města. Zaskočím dovnitř, dám si pivo a pokusím se dostat do obrazu. Ty bys zatím mohl obejít náměstí a použít svůj nos k tomu, abys zjistil, kde tady podávají nejlepší jídlo, co říkáš? Sejdeme se za deset minut u fontány."

Oslík odklusal s jazykem doslova visícím z huby a vyzařujícím vlny hladu, zatímco Tarl přešel náměstí, prodral se mezi stolíky před barem a vstoupil do šerého nitra Velkého Eddyho.

Na chvíli se zastavil, aby svým očím poskytl čas přizpůsobit se nízké úrovni osvětlení a ušim zvyknout si na vysokou úroveň hluku. Podnik byl pojmenován příhodně. Byl to vír lidí, neustále se pohybující směsice osob obého pohlaví a všech druhů, maelstrom zvuků, dýmu a pachů. Mnozí zákazníci na sobě měli modré kalhoty a černé kabátce a skoro všichni se bavili o koňských dostizích. Tarl zaslechl konverzaci o tom, jaká rasa je nejrychlejší, která nespolehlivější a která dokáže nejrychleji zrychlit do plného trysku.

Proklestil si cestu k baru, za kterým knítil personál (tři lidé, elf a dva hobiti), závrtnou rychlostí obsluhoval hosty a značně se potil. Tarl s lehkostí zdokonalovanou celoživotním pitím zachytil pohled trpaslíka stojícího vedle kasy a dozírajícího na personál a nonšalantně zamával tlustým štůčkem bankovek.

"Ahoj," pozdravil. "Já se jmenuju Tarl."

"Já jsem Velký Eddy," zavrčel trpaslík. Měl černý rozdvojený plnovous a větrem ošlehaný obličej s výrazem tvrdým jako srdce pekelníka. Za tlustým koženým opaskem měl zastrčenou ošklivě vyhlížející bojovou sekeru. "Dáte si něco k pití?"

"Jasně. Máte Ploskohlavce?"

Tvář Velkého Eddyho se přiblížila úsměvu, jak jen toho byla schopna. "Pán je fajnšmekr, co?" zavrčel trpaslík a začal plnit korbel pivem z jedné z píp.

Tarl skryl svou spokojenost. To první, co se vždycky snažil po vejítí do nového podniku udělat, bylo navázat přátelský vztah s majitelem - jen tak pro případ, že by se později vyskytly potíže. Dobře věděl, že Ploskohlavec je trpasličí ležák vařený pod Chromovými horami a že je mezi všemi trpaslíky velice populární.

"Přijel jste do města na dostihy?" pokračoval Velký Eddy.

"Na dostihy?"

"Pohár plnokrevníků."

"Aha... ano. Ano, jistě." Tarlovi se rozbřesklo. Přitáhl si korbel a zamyšleně se napil. Tak tenhle týden je Pohár plnokrevníků? To by vysvětlovalo mnohé. Už slyšel o těchto závodech, ve kterých velcí, silní koně běželi ulicemi Yai'Elu. Podle zákona se mohl účastnit každý a s takovým množstvím amatérů pokoušejících se uřídit svoje velké koně v úzkých, klikatících se uličkách, průchodech a na bulvárech, umíraly každoročně tucty lidí. Pohár plnokrevníků byl všeobecně uznávaný za nejnebezpečnější sport provozovaný mimo Terrordrom ve Velosu.

Velký Eddy nespustil oči z ruličky peněz, ze které Tarl odloupil jednu bankovku a zbytek schoval do kapsy kabátce.

"Jestli si chcete vsadit na závody," řekl, "možná byste měl hodit řeč s některými závodníky. Pět jich sedí tamhle v koutě. Odpoledne pojedou Beltanovy dostihy."

Tarl se pokusil na ně dohlédnout, ale skrz plnou hospodu to nešlo, proto si vzal svůj korbel a začal si k nim klestit cestu. Když tam dorazil, ke svému potěšení zjistil, že se dívá na karetní hru. Dva trpasličí, tlustý, značně se potící kupec a tři zachmuřené válečnice hráli Cydorianovu rachotu. Tarla okamžitě začaly svrbět prsty a několikrát si je líně protáhl. Jak je to dlouho, kdy v nich naposledy držel karty? Zrovna se rozhodl, že hráče požádá, jestli by si směl přisednout, když první z nich složil a Tarl zjistil, že hrají s mágokartami. Svědění bylo rázem to tam. Klat! pomyslel si. Podruhé se s nimi nespálím.

Základní problém karetní hry s neznámými lidmi spočívá v tom, že můžete narazit na někoho, kdo podvádí, ať už díky obratnosti svých rukou nebo magii. Proto se před několika lety sešla Konfederace mistrů magického umění a přišla s

návřhem na kouzelné nezfixlovatelné karty, označované krátce jako mágokarty. Stály mnohem víc než obyčejné, ale když jste je použili, mohli jste si být jistí poctivou hrou. Tarl nikdy nezapomene na svoje první setkání s nimi při vážné hře v taženém pokeru v jedné orčí putyce v Horním Menealu. Zrovna se chystal vyložit full house, když dvě z jeho karet začaly ječet: "On mě vytáhl z rukávu! On mě vytáhl z rukávu!" Tenkrát měl štěstí, že vyvážl živý. Od té doby se od mágokaret držel dál. Ne snad proto, že by podváděl při každé hře, ale měl rád pocit, že tu ta možnost je, když všechno ostatní selže.

Povzdechl si a přenesl pozornost na diváky. Vedle těch tří, které hrály karty, stály další dvě válečnice. Pily a klábosily spolu a Tarl si uvědomil, že to musí být jezdky od těch koní venku. Jedna ze dvou stojících měla nakrátko sestřižené kaštanově hnědé vlasy, ozdobené po obou stranách vyholenými křížky. Z pravého ucha jí viselo šest nebo sedm stříbrných kroužků, nos, obočí a tváře měla propíchané stříbrnými nýtky. Na sobě měla černé kožené nohavice a černou halenu orčího střihu bez rukávů. Dohněda opálenou pravou paži měla tetovanou mnohobarevným vzorem skládajícím se z propletených hadů. Její kolegyně byla vysoká, měla dlouhé světlé vlasy a bledou pleť a na sobě měla válečnický oděv z vydělané kůže. Obě měly na zádech zavěšené luky a v pochvě u pasu meč se širokou čepelí. Tarl se k nim přitočil a obdařil je svým nejlíbeznějším a zároveň nejširším úsměvem.

"Ahoj," řekl. "Tak vám patří ti koně venku?"

Žena s nakrátko ostříhanými vlasy na něho upřela pohled svých ledově modrých očí. "A co když jo?" odpověděla hlasem milým a vstřícným asi jako škorpión s chronickou bolestí zad.

"Ehm, nic. Líbí se mi, to je všechno. Jsou to nádherní koně, opravdu nádherní. Éé..." Ty ledově modré oči se Tarlovi zavrtávaly přímo do mozku. Nervózně přešlápl. "Ehm... mimochodem, jmenuju se Tarl."

"Já jsem Ravannon. A tohle je Modrá Sonjě." Ukázala na vysokou plavovlasou válečnici. Tarl se k ní obrátil.

"Modrá Sonjě? Proč ti tak říkají?"

Vysoká válečnice na něj upřela párek zelených očí tvrdých jako pazourky. "To není tvoje klatá věc, ty malý weggovaný spave. Tak se odklat!"

Tarl zamrkal. Udělalo to na něj dojem. Takové výrazivo neslyšel od doby, kdy pracoval mezi orky.

"Páni! Připomínáš mi jednu moji kámošku," zamumlal. "Je taky válečnice. Jmenuje se Tyson. Byli jsme spolu -"

"Tyson?" skočila mu do řeči Ravannon. "Ta Tyson? Tyson z Welbugu?"

"Jo, ta. Cestovali jsme spolu."

"Tak to se pohybuješ ve správných kruzích." Ravannon se zašklebila a podala mu ruku. "Tysonini přátelé jsou pro nás OK," dodala, když jí ji stiskl. "Mám pravdu, Sonjě?"

"To teda klatě máš. Si piš."

Ravannon mu položila ruku kolem ramen a ztišila hlas. "Takže ty by ses rád něco dozvěděl o koních, že? Napadlo tě, že by sis mohl' vsadit na dnešní derby, co?"

"Možná nějaký ten tablon. Však to znáš."

"OK. No tak teda, já jedu Nočního jestřába. Pěkný kůň, ale moc mladý. Potřebuje víc zkušeností. Napřesrok už bude lepší. Sonjin kůň je Stříbrné křídlo. Na krátké tratě moc pomalý. Líp se umístí v neděli, v Celonoční vytrvalostní. Tady Bathsuke jede Ohnivý břit."

Ukázala na ženu, která hrála karty, drobnou štíhlou válečnici, před níž se na stole vršila impozantní hromada peněz.

Právě když se na ni Tarl podíval, vyložila karty a začala shrabovat bank.

"Vlastně je na ni moc velký," pokračovala Ravannon, "ale stejně tu není kvůli závodům. Přišla sem hrát karty." Tarl okamžitě zbystřil. Tak hráčka? A k tomu vypadala zatraceně dobře.

"Tady Soudkyně má dobrou šanci," řekla Ravannon a ukázala na černošku, která seděla vedle Bathsuke. Měla dlouhé hadovité dredy, které Tarlovi připomněly Ronana. Díval se, jak míchá a rozdává karty jako orkvilský profesionál, a přitom se cítil trochu provinile.

"Je dobrá jezdkyň," pokračovala Ravannon. "A Zákoník je rychlý kůň. Je to jeden z favoritů, ale osobně si nemyslím, že vyhraje. Má velká, široká kopyta a v zatáčkách podkluzuje. Ne, jestli chceš vydělat nějaké peníze, vsaď na Kaz Dýku. Ruce má jako z ocele, orientuje se intuitivně a jede na Prakoví. Je rychlý. Opravdu rychlý. Stačí?"

"Jo. Díky. Poslyš, můžu vám všem koupit pití?"

"Posluž si. Zrovna začínáme druhé kolo v kartách, takže jestli chceš, můžeš se přidat. Potom po závodech tady pořádně menší oslavu. Jsi zvaný. Můžeš nám vyprávět, co Tyson dělala v poslední době. Slyšela jsem nějaké zvěsti, že má něco společného se zničením Nekrose..."

Tarl tam stál jako omámený a myšlenky mu zběsile vířily v hlavě. Klat! Musel na něj narazit právě teď. Pohárový týden byl jeden dlouhý svátek a vypadalo to, že tyhle ženy vědí, jak se odvázat. A díky Tysonině pověsti ho braly. Chlast, karty a kdo ví, co ještě jiného. Bathsuke vypadala vážně rozkošně... Stále na ni civěl, když vzhledla, uviděla ho vedle Ravannon a zářivě se na něj usmála. Klat! pomyslel si. Ony mě fakt berou!

Začal se prodírat k baru a nepřítomně kývl na drobnou štíhlou osobu, která do něj vrazila a zamumlala něco na omluvu. Varovný zvonek v jeho omámeném mozku se rozezněl o několik vteřin pozdě. Zaklel a sáhl si pod kabátec, ale jeho předtucha se vyplnila. Celá štůček bankovek byl pryč. Znovu zaklel a divoce se rozhlédl po baru, ale malá drobná postava už byla ta tam a Tarlovy peníze s ní.

Okradli ho! Klat, jak jsem mohl být tak lehkomyšlný? pomyslel si. Nu což, lehce nabyt, lehce pozbyl. Nepropadej panice. Raději vyhledej Koťátka a společně s ním pak můžeš odlehčit nějakému důvěřivému cizinci od menší částky peněz, všechny je vsadit na Kaz Dýku a ještě se stačíš vrátit na mejdan. Jo, to půjde.

Proklestil si cestu ke dveřím a omámeně zamžoural do slunečního jasu. Koťátko trpělivě čekal u fontány. Jazyk mu stále visel z huby a na dlažbě pod ním se už vytvořila menší louže slin.

"Ahoj," pozdravil Tarl.

Oslík se na něho podíval s hlavou nakloněnou na stranu a přivřenýma očima. "Aha," řekl, "ten obličej už odněkud znám. Počkej moment, určitě se mi to vybaví. Přece jenom už je to dost dávno..."

"Dal jsem si něco k pití a hodil jsem řeč."

"Takže ses zase snažil dělat dvě věci najednou, co? A nejspíš se ti přehřál mozek."

"Nech toho, ano? Nemám na to náladu."

"Tak dobře. Když už ses konečně uráčil přijít, mohl bys laskavě sáhnout do kapsy a koupit něco k jídlu? Doporučoval bych Bofurovo bistro tamhle naproti."

"Pozdě. Někdo už mi tam sáhl." Tarl několika slovy vyličil Koťátkovi, co se stalo. Oslík se na něj kysele podíval.

"Taková jako ty by se neměli nechat nikam chodit bez dozoru," řekl. "Vážně, už jsem měl plísňová onemocnění, která byla chytřejší." Povzdechl si. "No, nevím, jak ty, ale já musím něco sníst. Umírám hladu. Takže přejdeme k plánu B. Pojďme."

Přešli přes náměstí na jeho západní stranu a po několika schodech a skrz létací dveře vstoupili do bistra. Uvnitř bylo plno. Každý ze stolků s červeně kostkovaným ubrusem se prohýbal pod miskami a talíři s jídlem a to vše čadivě osvětlovaly svíce upevněné v hrdlech lahví. Vůně česneku, čerstvého chleba a kávy jim vehnala sliny do úst.

Tarl se zastavil vedle postaršího pána, který si pochutnával na tlustém šťavnatém bifteku, a obrátil se ke Koťátkovi.

"Jídlo nevypadá špatně," řekl hlasitě.

"Jo," odpověděl Koťátko, "když máš hlad, všechno jídlo ti připadá skvělé."

"To máš nejspíš pravdu. Z hladu už jsem musel jíst nejrůznější nechutnosti. Krysy a tak."

"Já taky."

"Jaké bylo nejdopornější jídlo, které jsi kdy jedl?"

"Nóó..." Oslík se na chvíli zamyslel. "To bylo nejspíš za mého mládí, když jsem patřil jedné rodině z Nevacomských plání. Ti neměli vůbec žádné jídlo, takže žili z much, které se slétaly na hnojiště."

"Oni jedli mouchy?"

"Jen tak samozřejmě ne. Vymysleli spoustu receptů. Myslím, že nejhorší byl asi Cr?me Brulée*."

Oslík se odmlčel. V celičském bistro se neozval ani hlásek. Všechny oči se upíraly na ně.

"To vezmeš několik set pěkných čerstvých muších larev, důkladně je propasíruješ a pak přecedíš přes sítko, aby ses zbavil kůžiček. Dostaneš pěkné vláčné těstíčko, které naliješ do formy a nahoru nasypeš jemnou vrstvičku muších nožiček a křídélek. Osmáhneš to na hodně horkém ohni a je to. Vážně k blití. Nemyslím, že se někomu podařilo to pozžít. Řekl bych, že to bylo tou konzistencí, jak ti to klouzalo z jazyka a vážlo ti to v hrdle..."

Oslík se odmlčel. Ticho vládnuvší v jídelně rušil jen dupot mnoha spěchajících nohou a spěšné huffff-huffff létacích dveří. Vzápětí se zvenčí začaly ozývat zvuky několika tuctů zvracejících lidí.

Tarl se rozhlédl po opuštěném bistro. "No, jestli to jídlo už nikdo nebude jíst..." zamumlal a posloužil si talířem mulampos.

"...bylo by škoda ho vyhodit," dořekl za něj oslík. Biftek postaršího muže měl už napůl v sobě.

O šest minut a tři vydatná jídla později vyklouzli zadními dveřmi do úzké uličky a beze spěchu se vydali zpátky na náměstí. Bylo teď plné lidí, z nichž mnozí se dívali směrem k průčelí Bofurova bistra a ukazovali prsty.

"Myslím, že tam se najíst nepůjdeme," řekl někdo nejistě. "Jestli s vámi tohle udělalo tamní jídlo, tak určitě ne."

Tarl se ušklíbl a spolu s Koťátkem zamířili k fontáně. Zrovna si chtěl začít dělat plány na zbytek dne, když tu se ho zmocnil zvláštní pocit. Bylo to, jako by mu po zádech pobíhalo několik tuctů mravenců s ledově studenými nožičkami. Cítil, jak se mu ježí všechny chlupy na těle a vzduch jako by zhoustl do té míry, že se sotva dokázal nadechnout.

Oslík se na něho starostlivě podíval. "Co se děje?" zeptal se.

"Je to blízko... velice blízko... magie... klat... nemůžu dýchat..."

Nelítostná ocelová ruka se mu pomalu svírala kolem hrdla a tiskla jej čím dál silněji, ale vtom se z východní strany náměstí ozvala ohlušující exploze a ve stejném okamžiku stisk povolil, jako by se něco přetrhlo.

Všichni teď hleděli na opačnou stranu náměstí a Tarl, kterému ještě lezly oči z důlků a zoufale lapal po dechu, hleděl s nimi. Zprvu tam nebylo nic k vidění, vyjma malého obláčku červeného dýmu, ale pak se ten obláček začal svíjet a vířit, zformoval se v karmínového hada, dlouhého, tenkého a na pohled zuřivého, vlnícího se ve vzduchu nad hlavami davu.

Náhle bylo celé náměstí plné iluzí. Tarl nevěřícně zíral na devět nebo deset postav v pláštích s kápěmi, které se vynořily z postranní uličky a procházely mezi hypnotizovanými lidmi, neboť se zdálo, že je tady jediný, kdo si jejich přítomnost uvědomuje. Každá z postav zjevně tvořila ohnisko jiné iluze. Kolem jedné tancovali a hráli si stříbrní a zlatí draci, od obrovských křídel se jim odrážely brilantové paprsky slunce, oči jako talíře se jim třpytily jako broušené diamanty. Kolem druhé vířil oslnivý kaleidoskop barev a tvarů vytvářející fascinující psychedelický proud. Nad třetí se vznášela neuvěřitelně krásná nahá těla, hrála si, škádčila se a dováděla mezi sebou s hypnotizující erotičností.

Intenzita magie vyrazila Tarlovi dech stejně jako neuvěřitelná nestoudnost osob, které ji ovládaly. Protože kromě toho, že kráčely náměstím a bez zjevné námahy vytvářely své čarodějné iluze, okrádaly civilní dav. Tarl s obdivem pozoroval, jak přecházejí od jednoho diváka k druhému, rychle je šacují, tu berou šperky, tam uřezávají měšce, aniž si toho jejich okouzlené oběti vůbec všimly.

Nejbližší z postav v černém plášti vytvářela ohňová kouzla, fantastické vzory duhových plamenů vířících ve vzduchu. Menší skupinka kupců vedle Tarla zírala s ústy dokořán na zlatý déšť, který se na ně snášel, zatímco tvůrce iluze jim bral měšce, stahoval jim z prstů prsteny a z šíjí zlaté řetězy a strkal si je pod volný černý plášť.

Od okamžiku, kdy iluze začaly, Tarl cítil, jak se v něm přelévá moc jako voda ve vědru. Měl takřka nezvladatelné nutkání se k postavám připojit, nechat moc, aby se jeho prostřednictvím projevila. Prsty se v kapse dotkl prstene, před jehož použitím ho Antrax varoval. Nebuď blázen, pomyslel si. Shořel bys jako papír. Ale pak jedna postava zamířila přímo k němu a cestou zkoumala obsah měšce, který odebrala své poslední oběti, zatímco zaměštnávala její smysly představami

ohnivých ptáků poletujících na nebi.

Tarl se později nedokázal rozhodnout, zda to měla na svědomí jeho hloupost, pýcha nebo něco zvenčí, co jej ovládlo, ale náhle mu prsten sám vklouzl na prst a jeho rty začaly mumlat slovo moci. Plamenní ptáci se okamžitě změnili v pulzující ohnivý prstenec a ten vystřelil k nebi, zanechávaje za sebou ohnivý sloup, ten zazářil rudě a oranžově, pak žlutozeleně, v horní části se nafoukl v děsivý mrak energie sálající namodralým a nafialovělým oslnivým světlem, aby nakonec explodoval v obrovskou kouli bílého jasu. Náměstím se rozlehlo kolektivní zalapání po dechu, černá postava užasle vzhlédla k iluzi, která ji byla takovou silou vyrvána a přetvořena, a pak se podívala na Tarla.

Ten zjistil, že se dívá do dvojice velkých hnědých očí zasazených v drobné tvářičce patřící dívce sotva dvacetileté. V jejích očích bylo něco, co ho chytlo za srdce a prostrčilo mu je krkem, až mu divoce bušilo někde mezi ušima. Hlava mu třeštila a zmocnil se ho pocit, jako by mu někdo vybral obsah břicha lopatou a ve vzniklé dutině ho pomalu, ale neodbytně šimral chlupatou rukavicí.

Dívka se náhle zlomyslně usklíbla, hodila mu měsíc do náručí, stáhla si kápi přes obličej a zmizela ve stále omráčeném davu. Tarl se díval, jak se připojila k ostatním černě oděným postavám a společně s nimi zmizela v jedné z bočních uliček.

Iluze postupně opadla, dav si litostivě povzdechl a začal se zmateně rozhlížet jako lidé, kteří se ospale probouzejí ze sna. Osík potřásl hlavou ze strany na stranu, jako kdyby se snažil si ji vyčistit a Tarl náhle pochopil, že je jediná osoba na náměstí, která viděla, co se tady stalo.

"Můj měsíc je pryč!" zaječel někdo.

"Moje prsteny - a můj řetěz!" ozval se někdo jiný. Všude kolem začali lidé rozhněvaně zjišťovat, že byli oloupeni.

"Hej! Jak to, že máš můj měsíc?" zaječel náhle třetí hlas, a když se Tarl otočil, uviděl kupce, který na něho žalobně ukazoval prstem. Podíval se dolů a ke svému zděšení zjistil, že stále ještě svírá inkriminující důkaz, který mu dívka hodila do náručí.

"Zloděj! Tady je ten zloděj!" křičeli lidé kolem něj a ostatní po celém náměstí se k nim postupně přidávali. Nejblíže kupci tasili svoje meče a jako jeden muž začali postupovat proti němu a Tarl shledal, že je asi tak stejně vítaný jako lenkat ve školce plné dětí. Rozhodl se nějak se z toho vylhat.

"Hej, počkejte okamžik," zaječel. "Viděli jste všechny ty fantastické iluze, ne?"

Dav znejistěl a zastavil se. Jeden nebo dva lidé přikývli.

"Tak vám musí být jasné, že tu nemáte co do činění s nějakým tuctovým chmatákem. Ta magie byla zatraceně silná."

Na několik vteřin zavládlo rozpačité ticho.

"Je to čarodějnice," řekl jeden z kupců.

"Čarodějník," opravil ho jiný muž pedanticky.

"Čarodějnice nenávidím," pokračoval první kupec.

"Čarodějníky."

"Vážně mi pijí krev. Myslím, že bychom ho měli upálit."

"Jo," souhlasil muž, jehož měsíc Tarl stále svíral v dlani. "Upalme ho, ale ať mi napřed vrátí můj měsíc."

"Upalme ho," přidal se zbytek davu a pak začalo celé náměstí skandovat. "Upálit! Upálit!" Kruh kolem Tarla se znovu začal svírat.

Proto Tarl udělal to, co by v jeho situaci udělal každý mocný čaroděj nebo čarodějnice.

Vzal nohy na ramena.

Vězeň se prudce posadil, v jediném okamžiku se přenesl z hlubokého spánku do plné bdělosti. Skrze otvor v zazděném okně proudil do místnosti paprsek světla, ale ani ho nepotřeboval, aby věděl, že je pozdní odpoledne. Věděl, že je, stejně jako věděl, že je válečník a že se jmenuje Ronan, Bojovník proti zlu...

Jeho vzpomínky se vrátily! Dokázal si vybavit všechno, co se týkalo Šikary a Tarla a Tyson. Hlavně Tyson. Nejenom to, jeho smyslům se vrátila i někdejší ostrost. Zase si uvědomoval svoje okolí a co bylo nejdůležitější, dokázal využít každíčký kousek informace, který získal za svého drogového opojení v budoáru té hrozné ženské nahoře. Takže teď přesně věděl, jak uniknout z téhle pekelné díry.

Konečně! zajásal a vyskočil ze slammíku. Už žádné odporné drogové sny! Žádné další halucinace!

Malá myška, která seděla u jeho podnosu s jídlem, na něj se zájmem pohlédla. "Takže už se cítíš lépe?" zeptala se.

Ronan si povzdechl a zase se posadil. Díval se, jak se druhá (a nyní už značně otylejší) myš s obtížemi protáhla dírou v podlaze a přikolébala se k jeho talíři.

"Chvilí jsem si to myslel," řekl.

"Ale ne, cítíš se lépe. Přece mám oči, ne?" zapištěla první myš, zatímco druhá začala očichávat a ochutnávat jednotlivé druhy jídla na podnose. "Ale musíš si udržet sílu, takže tady Bernie bude v ochutnávání pokračovat. Přece nechceme, aby tě zase zdrogovala, že?"

Ronan se díval, jak Bernie ochutnává všechno, co mu přinesli. Tlustá myš rozhodla, že všechno jídlo je v pořádku, ale sotva se napila vína, začala být očividně vzrušená.

"Říká, že víno je velice, velice dobré značky," přeložila její pištění první myš. "Ale něco v něm je. Někjaký magický lektvar."

Bernie spadl ze džbánu, vrhl se na svého druha a snažil se mu vylézt na záda.

"Bernie! Okamžitě toho nech!" zvolala první myš rozpačitě. Bernie začal tiše kňourat a snažil se jí hryznout do ucha.

"Jestli se nepletu," řekla první myš, "myslím, že říkal něco o... Bernie, nech toho, nebo ti rozbiju tu tvoji pitomou palici... Zjevně se jedná o nápoj lásky."

Odskočila stranou, takže sebou Bernie praštil na zem, kde zůstal s funěním a skelným pohledem v očích ležet, a pak na

něj začala rozzlobeně pištět. Náhle však znehybněla a nastražila uši.

"Někdo sem jde," vypískla. "Já se klidím!"

Jako blesk zmizela v díře v podlaze. Ronan ulehl na slámu a zády se opřel o zeď.

Dobře, pomyslel si. Budu předstírat, že jsem omámený, a jakmile se naskytne vhodná příležitost k útěku, využiju ji. Pak ucítil, že jej něco lechtá na noze. Když se podíval dolů, uviděl, že Bernie objal jeho palec pracičkami a s očima přivřenýma rozkoší se k němu má tak náruživě, až se Ronan musel červenat.

Klat! pomyslel si. Raději bych se toho vína neměl ani dotknout! Je to zabiják. Se znechuceným výrazem v obličeji sáhl dolů, zvedl myšku za ocásek a odtrhl si ji od palce. Pak ji přidržel nad dírou v podlaze a pustil.

"Co se to tady děje?" zamumlal. "Je to tu samá nymfomanka a erotoman."

"Nádhera, co?" ozval se za jeho zády hluboký smyslný hlas, a když se otočil, zjistil, že ve dveřích stojí Šikara. Na sobě měla něco průsvitného a éterického, co skoro vůbec nezakrývalo její bujně vnady. V jedné ruce držela láhev šampaňského a v druhé sugestivně tvarovaný válcovitý předmět, o kterém si Ronan (který byl v jistých ohledech stále ještě značně naivní, ale znal spoustu hobitů) myslel, že se mu říká bilbo.

"Klat!" zaklel.

"Poněkud vulgárně řečeno, ano, cukrouši," souhlasila Šikara a zavřela za sebou dveře.

Tyson by se patrně dostala do Vabyusu bez problémů nebýt Arvieho. To, že se s ním musela táhnout až do Droliku, ji značně zdrželo a vyvolalo to v ní takovou netrpělivost, že vyrazila na další cestu bez obvyklých bezpečnostních opatření a obezřetnosti. Přestože už ji nedoprovázela, pořád ji svým způsobem zdržoval a táhl k zemi jako přetěžký mlýnský kámen. Ten chlápek byl dokonalý lék na osamělost. Po několika dnech strávených s ním už by si nikdy nestěžovala, že si nemá s kým popovídat. Účinky, které na ni měl, přetrvávaly, a tak nějak podvědomě cítila, že po zbytek života bude mít neodbytné nutkání někoho uskrtnit pokaždé, když uslyší slova: „A znáte tu, jak...“

Bohové, bylo dobré cestovat zase jednou rychle! Tady nahoře ve vysokohorských průsmycích byl vzduch čistý a osvěžující jako sklenice ledově studené vody. Cesta se před ní klikatila kolem hor k západu, občas klesala do malých roklí a protínala křišťálově čisté bystřiny ženoucí se dolů do lesnatých údolí. Po obou stranách se k nebi vypínaly sněhem pokryté vrcholky. Napravo měla Tor Kemada, zatímco nalevo se ve své ledové majestátnosti tyčil Tor Villandene. Před sebou viděla zubatý, temný Tor Antino. To byl Tysonin cíl pro tuto noc, neboť u jeho úpatí, kde cesta protínala řeku Vabyus, byla oáza pro unavené poutníky, Kwent Inn. Mimořádně drsné místo, jak slyšela, ale zábavné, a ona už se těšila, že tam přespí.

Právě snila o teplém jídle, korbeli piva a zajímavé konverzaci s ostatními pocestnými, kteří sice mohli být vražední psychopati, ale nesnažili se jí vyprávět přihlouplé vtipy ani prodat kola k vozu, když tu se cesta ostře stočila doprava kolem příkrého skalního útesu. Tyson po ní bezstarostně pokračovala a najednou zjistila, že stojí tváří v tvář čtyřem odraným a špinavým banditům. Tři z nich měli meče, zatímco čtvrtý na ni mířil kuší s napjatou tětívou.

Klat! pomyslela si. Tahle oblast by vážně potřebovala vyčistit.

Pak si uvědomila, že jednoho z těch chlapů zná. Dřív patřil ke zrádným radním, kteří se ve Welbugu spojili s Nekrosem. Muž ji také poznal a zlověstně se zašklebil.

"Tyson!" zvolal. "Dnes mám svůj šťastný den."

"Gawulf," řekla a nonšalantně se opřela o skálu. "Hleďme, hleďme."

"Hej, Bargo," zavolal Gawulf na kušínika, "ani na okamžik ji nespust' z očí. Nedovedeš si představit, jak je ta ženská nebezpečná. Ten malý samostřil, co má za pasem, je smrtící zbraň, a všude po těle má poschovávané nože."

Barga na ni podezíravě zašilhal a pak pozvedl kuší tak, že jí mířil přímo na srdce.

"Nepřipadá mi, že by se nás bála," zamumlal.

"Já a bát se?" zasmála se Tyson. "Proč bych se měla bát? Vyřídila jsem tvého šéfa, Gawulfe, a šéfa tvého šéfa jak by smet. Čtyři ubozí pěšáci s mozky ještě menšími než pindourey pro mě nejsou žádný problém."

Snažila se je vyprovokovat a byla připravená vyrazit, jakmile se naskytne sebemenší příležitost, ale Gawulf uklidnil své druhy pozvednutím ruky.

"To je v pořádku, chlapi," řekl a otočil se k Tyson. "Máš u mě dloužek. Mohl jsem žít v přepychu doma ve Welbugu. Díky tobě teď nemám nic! Ale neboj se, tentokrát to nezapackám. Víím dobře, jak jsi nebezpečná."

Změřil si ji pohledem plným nedobrovolného obdivu.

"Zabij ji," štěkl na Barga. Ten se zlověstně zašklebil a odjistil kuší.

Tarl se vysmekl ze sevření několika smějících se mladých válečníků, přikrčil se před mečem rozzuřeného brunátného kupce a jediným skokem se přenesl přes okraj nádrže fontány. Lidé na něho ječeli výhrůžky a rozkazy, když zakličkoval mezi nimi, zakopl o hlavu trpaslika, který zařval jako tur, protáhl se mezi párkem tlustých turistů (oba po něm skočili, minuli a srazili se) a pak už utíkal, co mu nohy stačily, do úzké uličky poblíž Velkého Eddyho.

Ke svému zděšení Tarl uviděl, že v jejím ústí stojí šklebící se voják a v ruce drží tasený meč. Zoufale se snažil vymyslet nějaké kouzlo, ale jeho zmatený mozek rozhodně odmítl spolupracovat. Voják se rozmáchl mečem a Tarl měl sotva čas si uvědomit, že v příštím okamžiku přijde o hlavu, když někdo vyběhl zpoza koně a s křikem: "Já ho chytím! Já ho chytím!" vrazil do vojáka. Oba se svalili na zem a Tarl proběhl kolem nich, aniž by jen na vteřinku zpomalil. Když se ohlédl přes rameno, zjistil, že se s vojákem na zemi válí Ravannon. Pořád křičela, jako když ji na noze bere, ale přitom stačila na Tarla mrknout a naznačit ústy slovo: „Utíkej!“, než znovu zaječela „Já ho chytím!“ a vrazila vojákovi obličej do bláta. Jelikož za Tarlem běžela polovina náměstí, další povzbuzování nepotřeboval. Vběhl do uličky rychlostí, která by mu patrně zajistila vítězství v Beltanovém dostihu, zabočil do jiné, ještě temnější uličky, zahnul za roh a na místě se zastavil. Dláždění přímo před ním končilo u okraje širokého kanálu. Několik kamenných schodů sice vedlo dolů k jeho

pěnou pokryté hladině, ale i když tam bylo několik starých a rezavých úvazných kruhů, po loďce nebylo nikde ani památky. Tarl měl na výběr plavat nebo se vrátit odkud přišel, ale než se dokázal rozmyslet, zpoza rohu se vynořili jeho pronásledovatelé. Když uviděli, že je v pasti, zastavili se a pomalu se kolem něj začali stahovat.

"Poslyšte, můžu to vysvětlit!" zakňoural Tarl. "Děláte velkou chybu, vážně!"

"Někdo tady skutečně udělal chybu," řekl muž v čele davu. Byl to drobný, neškodně vyhlížející chlapík, ale meč, kterým zuřivě mával, rozhodně nebyl ani malý, ani neškodný. "Ale my to nejsme," dodal. Pak pomalu vykročil vpřed a zbytek davu jej následoval.

Na náměstí lidé, kteří zůstali v honičce pozadu nebo při ní zakopli a upadli, vzrušeně debatovali a oprašovali se. Koťátko pil vodu z fontány a zachmuřeně přemítal o duševním zdraví jistého osla, který se dal dohromady s takovým pitomcem, jako je Tarl. Dva muži na druhé straně náměstí si ho zamyšleně prohlíželi.

"Hele, vidíš tamhletoho hnědého osla?" zeptal se první.

"Jasně. Je docela pěkný, že?"

"Už ho nějaký čas pozoruji. Přišel s tím zlodějíčkem, co vzal roha. Tak mě napadá, že by byl dokonalý pro zítřejší obřad."

"Mně připadá trochu divoký."

"Musíme na něho jít přátelsky. Než si uvědomí, jak se věci mají, bude pro něj už pozdě."

Druhý muž se zlověstně zašklebil a společně zamířili k nic netušícímu Koťátkovi.

Když Šikara vešla do cely, Ronan mimovolně ucouvl. Jeho reakce v žádném případě neodpovídala tomu, co očekávala. Svůdný úsměv se jí sloupł z tváře jako stará barva a podezíravě se podívala na podnos.

"Toho vína ses ani nedotkl," obvinila ho.

"Nemám na něj chuť," zamumlal Ronan.

"Vypij ho!" přikázala mu. Ronan přímo cítil moc sálající z jejího hlasu. Než by se jí vzepřel a vyprovokoval ji tak, aby ho k poslušnosti donutila, raději vstal, zvedl džbánec - a pak, než mu v tom mohla zabránit, vylihl jeho obsah do škvíry v podlaze.

Šikara, která ignorovala vzrušené pištění, jež se vzápětí ozvalo z otvoru, na něho zuřivě pohlédla a Ronan ucítil v hlavě slabé, skoro nezatelné tetelení. Zkoumala jeho mysl! Zoufale se snažil na nic nemyslet, ale byl to marný boj. Čarodějce se na tváři objevil překvapený výraz.

"Ty parchante!" zasyčela vztekla. "Že mě nechceš, to je jedna věc, ale jak si dovoluješ mne litovat? Ty ubohý naivní hlupáku s těmi svými potrhými představami o věrnosti a lásce - tak ty se snažíš zachovat pro tu kostnatou čubku!"

Nevíš, o co přicházíš! Po mém boku by ses mohl stát nejmocnějším mužem světa!"

Šikara se začala škodolibě vychloubat svými plány pro blízkou budoucnost, zasyčela ho do představ šesti elegantně oděných mužů a holedbala se, jakou mocí bude brzy vládnout.

"Vůbec netuší, co rozpoutali," posmívala se. "Myslí si, že mě použijí pro svoje intriky, jako použili to... ubohé zvíře, Nekrose. Už brzy zjistí, kdo koho použije!"

Náhle se odmlčela a vztekla se zahleděla do prázdna, takže to jediné, co teď bylo slyšet, bylo pištění a funění z díry v podlaze, kde se zjevně odehrávaly myší orgie. Ronan se díval na její nepřítomný pohled a na žílu, která jí pulzovala na krku. Pět set let strávených v zakletí uvnitř magického meče sice mohlo vystupňovat její libido, ale jejímu duševnímu zdraví rozhodně nijak neprospělo.

Náhle se podívala zpátky na Ronana a v očích měla líný kočičí výraz. Natáhla ruku a dlouhým, červeně nalakovaným nehtem mu začala kreslit na prsou vzory.

"To může počkat do zítřka," zapředla. "Dnes jsem doufala prožít večer, který se zapíše do dějin sexu..." Změřila si Ronana od hlavy k patě, jako když vyhládlá žena odhaduje velikost maxihotdogu, a tvář se jí zkřivila hořkým opovržením.

"Jen se na sebe podívej! To víno mělo naplnit tvoje písátka pořádnou dávkou olova. U pěti velkých démonů! Víc olova by se našlo v mýdlové bublině! Jsi horší než senilní stařec. Vlastně -" Její hlas se náhle změnil v nenávislné syčení, "- ty jsi stařec! Aetate provectionfieriisti!"

Sotva to vyřkla, Ronan cítil, jak mu pokožka vysychá a objevují se mu na ní vrásky, záda se mu sama začala hrbít. Každíčký kloub v těle ho náhle bolel. Z nosu a uší mu vyrazily chumáče bílých chlupů, na obličejí mu vyrostly odporné bradavice a nežity. Ruce se mu začaly neovladatelně třást, oči mu slzely a brada se mu chvěla. U všech bohů, pomyslel si, co se to se mnou děje? Už zase ztrácím paměť. Nedokážu si vzpomenout... nepamatuji se...

Šikara si prohlédla svoje dílo s pochmurným uspokojením smíšeným se sotva patrnou dávkou pochyb. V sedmdesáti vteřinách zestárl o stejný počet let. To ho naučí odmítat její přednosti, ale na druhé straně, nijak to nezlepšilo její šanci prožít s ním noc plnou sexuálních radovánek. Možná by ho mohla zase omladit, až se vrátí z východu. Třeba by pro jednu mohla spolknout svou pýchu a použít na něj přímé kouzlo. Například zaklínadlo bezmezně vášně nebo transformaci v chlupnaté zvíře. A nebo by ho mohla proměnit v polní myš, za to, že jí působí takové problémy.

Když za sebou vztekla zabouchla dveře a její kroky dozněly, starý Ronan roztřeseně klesl na slavník. Ať už ta mladá žena byla kdokoli, byla vážně hezká. Představila se mu? Nevzpomínal si. Škoda že odešla. Určitě jí něco chtěl říct.

Něco velice důležitého. Tak důležitého, že to chtěl říct každému, koho potká. Ale co to jen bylo? Aha, to je ono.

"Je mi devadesát dva!" řekl nahlas čtyřem kamenným stěnám a stařecká hrud' se mu přítom dmula pýchou.

V desetině vteřiny vyhodnotila Tyson svou situaci a byla nucena dojít k neradostnému závěru, že by se sice dokázala vypořádat se čtyřmi bandity, ale musela by to udělat se šipkou z kuše v těle. V duchu proklela svou lehkovážnost, jejíž

vinou se do té šlamastyky dostala, a zrovna se chystala vytáhnout Sammy, když Barga sklonil kuši.

"Někdo sem jede," řekl a opravdu, zpoza skalního útesu se ozval klapot kopyt cválajícího koně.

"Do prdele! Zabij ji!" zaječel Gawulf. Ale než se kdokoliv stačil hnout, na cestě se objevil jezdec. Seděl na velkém černém hřebci, kterého poháněl rukou i podpatky, černý plášť za ním vlál a v levé ruce svíral otěž druhého koně, dvojčete prvního, který cválal za ním. Když uviděl Tyson a bandity, vztekle zařval, přitáhl koni uzdu a strhl ho tak stranou, přímo na Bargu. Lupič zaječel strachy a pustil kuši, ze které přitom vylétla šipka jezdcí nad hlavu; v příštím okamžiku jej koně srazili na zem a jejich okovaná kopyta ho proměnila ve zkrvavenou mrtvolu.

Gawulf a jeho dva společníci zůstali asi půl vteřiny stát jako přimrazení a to stačilo, aby se Tyson dostala mezi ně. Její vrhací nůž zasáhl jednoho z mužů do hrdla, přetřel mu krkavici a roztrhl hrtan, takže místo výkřiku bolesti ze sebe vydal jen zasyčení. Mečem prořezala břicho druhému lupiči a přitom mu roztržila páteř. Muž se skácel k zemi jako loutka, které přestříhli provázky. Gawulfovi se podařilo tasit meč a vykřít její první bleskový výpad namířený na krk, ale pak se mu to nějak vymklo z ruky, před očima se mu zableskl kov, zaplavila ho nesnesitelná bolest, z hrdla mu z jakéhosi nepochopitelného důvodu stříkala krev, až měl kabátec na prsou úplně promáčený, a všechno vnímal jakoby v mlze, tak husté, že vlastně ani pořádně neviděl a neslyšel; najednou byl strašně, strašně unavený...

"Pozdravuj v pekle, hošánku!" vydechla Tyson a sklonila se, aby si utřela meč do Gawulfova rozedraného kabátce. Potom se otočila, aby poděkovala svému zachránci, který mezitím přitáhl svému koni uzdu a vracel se k ní. Ke svému úžasu spatřila, že je to Arvie. Klat! pomyslela si a unaveně se opřela o meč. Jediný člověk na světě, jehož záchrana byla horší než šipka z kuše v těle. Nu což, vím, co se sluší, a budu k němu zdvořilá, ale nepocestuji společně s ním, ať si říká cokoli. Čert aby ho vzal.

"Řekla bych, že jste dorazil právě včas," zahalekala na něho. "Děkuji vám."

"Musím říct, že když jsme se rozdělili, trochu jsem si o vás dělal starosti," odpověděl. "Proto jsem zaskočil do Hornodrolického kurýra a promluvil jsem si se švagrem. Od něj jsem si půjčil ty dva hřebce a udělalo by mi opravdu radost, kdybyste jela se mnou. Jsou to dobří koně. Z Vabyusu můžeme jet do Asposy a odtamtud už můžete pokračovat na člunu, zatímco já odvezu koně zpátky. Stihneme to za jediný den, takže to pro vás bude mnohem rychlejší." Pak si všiml Tysonina přísného, chladného pohledu a do hlasu se mu vloudil nervózní tón.

"Poslyšte, chtěl bych se vám omluvit," pokračoval. "Vím, že se zoufale snažíte dorazit někam včas, abyste mohla zachránit svého přítele, a já jsem vás zdržoval, protože jsem tlustý a pomalý, navíc jste musela šilet z toho mého věčného žvanění a pitomých vtipů. Chtěl bych to napravit. Věřte mi, dokážu jezdit rychleji než chodit."

Díval se na ni jako velké štěně, které se zoufale snaží uhodnout, co by si jeho pán přál. Tyson si povzddechla. Nebud' měkká, pomyslela si. Řekni mu to. No tak!

"Pojeď s vámi ráda," prohlásila a pouze někdo vnímavější než Arvie by si všiml, že má prostředníčky a ukazováčky obou rukou zkřížené za zády.

Tarl pomalu couval ke kanálu, zoufale si přál, aby mu z prstů přestaly létat prskající jiskřičky a přitom uvažoval, kde k čertu vězí Koťátko. Dav se k němu blížil ještě pomaleji, jako by se obával, že by přece jen mohl mít v rukávu nějaké nepříjemné kouzlo. Bohužel dobře věděl, že se svou neškolenou magií není schopen ničeho dost mocného a spolehlivého, co by vyřídilo několik set lidí. Jeho možnosti se zjevně omezily na dvě. Skočit do kanálu, nebo se nechat zabít.

Rozhodl se, že první volba v sobě skrývá přece jen více naděje, a začal sestupovat po polorozpadlých schodech. Ze zamřížovaného vyústění kanalizace ve zdi vytékala páchnoucí voda a dopadala na poslední schod vyčnívající jen několik palců nad hladinu kanálu. Tarl už se chystal vrhnout do zahrávající vody, když tu se z ní vynořilo další mohutné šupinaté tělo a zase zmizelo v temné hlubině.

Klat! pomyslel si. Ani náhodou! Otočil se, aby vyběhl po schodech zpátky na nábreží, ale vtom se ho znovu zmocnila dusivá přítomnost magie. Zalpal po dechu a s očima vypoulenýma zíral na myriády světelných bodů, které se mu sypaly z prstů jako jiskry z čepele nože přitisknuté na otáčející se brus, pak zděšeně pohlédl na postupující dav.

Všechna energie jeho těla mu v jediném okamžiku projela rukama, vystřelila k obloze jako velká ohnivá koule, která s hromovým zaduněním explodovala a zalila všechno kolem oslnivě jasným namodralým ohněm. Dav ucouvl a vyděšeně hleděl na Tarla, který totálně vyčerpaný klesl na vlhkou zelenou dlažbu.

Vtom se rezavá mříž v ústí kanálu se zaskřípěním otevřela a nějaká ruka mu naléhavě pokynula. Tarl, který stěží bojoval s dechem a srdce mu bilo jako nějaký šílený orčí bubeník, se namáhavě doplazil k otvoru. Sotva se vsoukal do vlhkého nitra kanalizace, tajemná ruka za ním mříž zase zavřela. Dovnitř proudilo právě tak dost světla, aby rozeznal temnou postavu, která ho vedla do hlubin městského odpadního systému, a vrávoravě se vydal za ní.

Nahore na nábreží se dav už stačil vzpamatovat z výbuchu ohnivě koule a teď se mačkal na okraji kanálu. Na dolním schodu ležel ukradený měšec. Hladinu špinavé vody líně prorazil párek skarrodů a zase se ponořil. Po zlodějském čaroději však nebylo nikde ani stopy, takže se lidé nakonec se zklamaným bručením rozešli za svými záležitostmi.

VÝBUCH

...ale i když jsou ord obecně nejpsychopatičtější a nejdegenerovanější druh, s jakým se ve Středosvětě setkáte, orci z Vtukova kmene, který žije v Iridiových horách, jsou ještě mnohem horší. Po celý svůj život se věnují výhradně válčení a flámování. Děti z tohoto kmene se přestávají ve věku patnácti měsíců krmit mateřským mlékem (které obsahuje asi 4 % alkoholu) a dostávají místo toho silné ječné víno (asi 12 %) nazývané Rašgak Krazatukul (volně přeloženo to znamená ,to by toho smrada mělo na chvíli umlčet'). Od té doby už pro ně není cesty zpátky. V šestnácti podstoupí rituál dospělosti, což znamená, že musejí projít Bludištěm Krvavého orla (což je obrovský podzemní diskobar) a ochutnat alespoň skleničku od každého ze stovek koktejlů, které se tam míchají. Ti, kteří tuto zkoušku přežijí, jsou zbytkem kmene

uznání za dospělé.

Je zajímavé, že Uttukové mají stejný výraz pro „dospělost“ a „cirhózu“ a říká se, že odštěpek jater průměrného dospělého orka je díky mnoha letům neustálého požívání alkoholu tak tvrdý, že řezá diamant. Kvůli tomu musela být dokonce rozšířena Mohova škála tvrdosti* o stupeň 11 - cirhózní orčí játra.

To vše mějte na paměti, jestliže se vám někdy dostane pozvání na uttucký mejdan. Přinejlepším zanechá ve vašem životě šestiměsíční okno (a za ty okamžiky, které se vám náhodou vybaví, se budete hluboce stydět až do konce svých dnů). V horším případě to bude velice efektivní (i když ne tak docela nepřijemná) forma sebevraždy.

- Morris Lysý: Život s orky

Orčí mejdan se táhl už patnáctý týden. Začal daleko na severu, když se Blešák setkal se svými kamarády Vředem, Bradavičkem a Spánkem a uspořádali si poblíž jejich doupat v horách jižně od Weldisu malou oslavu. Tak nějak se stalo, že pořád ještě pili ve svém oblíbeném baru (U Trolových hemoroidů), když dovnitř vrazila tlupa vedená Uttukem Klystýrem. Klystýr měl pověst orka, který pořádá skvělé mejdany, takže když jim navrhl, aby se k nim přidali, řekli si, že by to mohla být legrace.

Později se ukázalo, že Klystýr byl jen jeden z mnoha verbířů, kteří sháněli vojsko pro člověka jménem Nekros, co měl v pácu nějaký epochální plán. Skutečně se už se dali na pochod k městu Minas Tryk s tím, že ho budou obléhat, jak se to dělalo při orčích tazích za starých časů, když je ještě pořádali takoví velikáni, jako byl Gaz Dlouhán, ale někdo někde něco zpackal a k obležení vůbec nedošlo. Místo toho mejdanová společnost (která už čítala několik set osob) překročila u Západního mostu řeku Leno a zamířila na jihovýchod do Iridiových hor. Táhlí od jednoho podniku k druhému, a ačkoliv úmrtnost byla jako při všech orčích mejdanech vysoká, připojovali se k nim jiné pijácké společnosti, a tak jejich počet stále rostl.

Minulý týden dorazili do proslaveného orčího nočního klubu Zanícená gonáda, který byl situován do obrovské jeskyně pod Tor Mentingem v jižní části Iridiových hor. Přesněji řečeno to byla jeskyně. (Většina orčích podniků jsou jen velké prázdné jeskyně s dlouhým barovým pultem na jedné straně.) V podniku vládlo pološero, vedro k zalknutí a jeho atmosféra se skládala hlavně z kouře - to vše díky četným trhlinám v kamenné podlaze, kterou zespod olizovaly žluté plameny dodávající teplo, světlo a takřka vražedný pach hořící síry. Nebyl v něm žádný nábytek, ale i to bylo naprosto normální, protože majitel nočního klubu, který by byl tak optimistický nebo hloupý, že by svůj podnik vybavil židlemi nebo stoly, by o několik hodin později stejně zjistil, že byly rozbity na tisíce kousků o hlavy hostů. Pokud jste se chtěli posadit, v jedné části byly malé kamenné stolky vytesané přímo do skály, ale orci raději stáli - nebo se spíše pomalu pohybovali po podniku v menších směřících se, hulákajících a zvracejících skupinkách.

Blešák stál v rohu jeskyně a rozhlížel se. Vedle něho se skupinka vrčících kulašáků hádala, rvala a házela mince do obrovského automagiče, který vyluzoval ohlušující a žaludek obracející dunění "Totálně ožralý jako vart," nejnovějšího hitu Bonnyho Dlaždiče. Za nimi jiná skupinka hrála Skok slepého orka, oblíbenou pijáckou hru, při níž si soutěžící zavázal oči, vypil pintu piva a pak skákal přes plameny šlehající z trhlín v podlaze. Ozval se bouřlivý výbuch smíchu, jak náhlá erupce plynů zpopelnila dalšího hráče. Blešák se unaveně pousmál a pak se obrátil zpátky ke svým přátelům, kteří se o něčem vzrušeně dohadovali.

Řeč byla o tom, že se chystá další tah, při kterém se má překročit řeka Derchey a zaútočit na Brend v Behanu. A co víc, povídalo se, že to bude obrovský mejdan, ke kterému se má připojit několik dalších skupin z jiných pijáckých doupat, a že jej pořádá lidský generál! Blešák si přisadil a za chvíli už se smál a žertoval se svými přáteli, zoufale se přitom snaže zamaskovat paniku, která se ho zmocňovala. Protože Blešák měl tajemství, temné a tak strašné, že ho nemohl vyjevit ani svým nejlepším přátelům. Nenáviděl orčí životní styl.

Jistě, rád si zaskočil na malé třídní povyražení s přáteli - jeho žena Pelagra si v takovém případě většinou ani nevšimla, že někam šel. Ale tyhle velké čtyřměsíční tahy pro něj byly hotový očištěc a hrozně nerad se pral. Mnohem raději by byl doma, hrál si se svými dvěma malými orčaty, Oparem a Pesarem, nebo by stloukl nějakou tu poličku, případně vytapetoval rujnici. Kdyby se s tím však někomu svěřil nebo kdyby se pokusil vyklouznout dřív, než byl mejdan oficiálně prohlášen za skončený, nejspíš by ho rovnou hodili do nejbližší trhlíny. A tak se Blešák vesele šklebil, povykoval a pil, jak se na dobrého orka sluší, a v duchu se modlil za zázrak, který by ukončil ten strašný mejdan, takže by se mohl vrátit domů ke své rodině.

V luxusně zařízeném pokoji v jižním městě zase sedělo kolem stolu šest elegantně oděných mužů. Čekali, až přijde Šikara, a čekali s jistým rozechvěním, protože jednání s ní nebylo prosté potíží. Vlastně už si vůdce těch šesti pomalu začínal myslet, že udělal chybu, když si s ní vůbec něco začal.

Bubnoval prsty na desku stolu a zamyšleně přitom pozoroval babiznu, která něco nervózně míchala v kotli v koutě.

Šestice mužů byla závislá na ježibabí magii, pomocí níž se vytvářela komplikovaná informační síť, jež byla srdcem říše.

Naneštěstí v poslední době zastihli Šikaru pokaždé ve špatné náladě a to je vždycky stálo babiznu, jejíž služby zrovna využívali. Už jim začínaly docházet. Vlastně by se dalo říct, že tahle byla příliš mladá a pohledná, než aby si zasloužila označení babizna. Je všeobecně známo, že magické schopnosti ježibab jsou přímo úměrné jejich ohyzdnosti. Čím ošklivější babizna, tím mocnější zaklínadlo, a pohledná ježibaba tak říkajíc kazila jejich společnosti jméno.

Náhle se ozvala exploze, zablesklo se a Šikara stála před nimi, dlouhé šaty jí splývaly z ramen, kaštanové vlasy se jí ještě vlnily ve vánku materializace. Muži sebou trhli úlekem, přimrazení k židlím, když papíry, které před nimi ležely na stole, zavířily ve vzduchu a rozsypaly se po zemi. Šikara se usmála - potěšilo ji, jaký účinek na ně její zhmotnění mělo. Pak její zrak padl na ježibabu.

"Jemine," řekla. "Jemínáčku jemine. Pro tuhle práci jsi vážně příliš hezká." Znovu se zablesklo a dívka se okamžitě proměnila ve vyschlou stařenu s vráscitou kůží, řídkými mastnými vlasy, bradavicemi na nose a zkaženými zuby. Šest

mužů si sborově oddechlo, ale babizna se na sebe podívala, zalomila rukama a s pláčem vyběhla z místnosti.

"A teď, pánové," zapředla Šikara. "Dejme se do práce."

Zatímco ji vůdce šestice zasvěcoval do jejich plánů a uváděl podrobnosti týkající se načasování a logistiky, Šikara přecházela po pokoji a soustředěně se mračila. Když domluvil, dlouze se zahleděla do očí všech šesti mužů, jednoho po druhém.

"Je to dobrý plán," řekla, "a ve vašich myslích mohu číst, že v něj skutečně věříte. Cítím v nich také strach, protože jste si už uvědomili, jak jsem mocná. Ale v jedné z vašich myslí jsem našla ještě něco jiného. Něco nepříjemného..."

Náhle hleděla upřeně na místopředsedu, který seděl po vůdcově pravici.

"Proti chlipným a zvrhlým myšlenkám a představám zaměřeným na mou osobu nemám námitek - pokud je najdu v mysli správného muže. Vlastně je poměrně často sama podporuji. Ale v mysli takové staré tlusté ropuchy, jako jsi ty, je nemohu považovat za nic jiného než urážku. Budu tě muset naučit účtět."

V očích se jí zablesklo a místopředsedovy tváře poklesly. Muž seděl strnule na židli a jeho obličej zesinal a pokrýl se potem, jeho tlusté prsty se zaťaly do desky stolu tak silně, až mu zežloutly. Pak začal vydávat dušené kňourání a prasečí očka se mu zakalila bolestí tak nesnesitelnou, že ostatních pět se zděšeně odvrátilo. Místnost zaplnil nakyslý pach teplé moči a pak Šikara lusklá prsty a muž se zhroutil; lapal po dechu, jako by uběhl míli, a hlasitě vzlykal.

"Ano," řekla Šikara zamyšleně. "Úcta. Všichni se musíte naučit účtět." A pak byla pryč, bez exploze, bez zablesknutí, jen slabý vánek zašustil mezi papíry ležícími na podlaze.

Vůdce šesti mužů se zaklonil a otřel si náhle zpotené čelo. Zmocnil se ho strašný pocit, že si tentokrát asi ukousli mnohem větší sousto, než dokážou strávit.

Mejdan v Zanícené gonádě vrcholil. Už se rozšířila zvěst, že ještě dnes odejdou, aby se připojili k masovému tahu do Behanu, a alkohol teď v důsledku toho tekł jako voda z protržené hráze. Automagič řval tak hlasitě, že se orkům v okruhu třiceti stop spouštěla z nosu krev, zatímco několik set hlasů chraptivě vyřvávalo starý orčí hit. "Začalo to jako malá cysta," ječeli, "kdo by řek', že zabere tolik místa!" Hry byly čím dál divočejší a vražednější a Blešák napočítal sedmáct orků, kteří v poslední čtvrt hodině propadli trhlinami.

Náhle se ozvalo zaburácení hromu a objevila se lidská žena. Zhmotnila se na barovém pultu, na sobě měla černou koženou zbroj a v jedné ruce držela malý, skoro roztomilý mečík. Smích a řev okamžitě přestaly a orci si mezi sebou začali zmateně šeptat. Kdo to, klat, je? Co tady dělá? Tuší vůbec, kam se to dostala? Šum zesílil v solidní hučení, jak se orci začali mezi sebou dohadovat, co s ní mají udělat, to však ztichlo v okamžiku, kdy žena otevřela ústa a promluvila na ně.

"Jsem Šikara. Povedu vás na loupežnou výpravu."

Zavládlo užaslé ticho, do kterého rozložitý Uttuk poblíž baru křikl návrh tak obscénní a přitom tak vynalézavý, že všichni ostatní orci okamžitě vybuchli smíchy. Šikara se na Uttuka podívala, v očích se jí rudě zablesklo, vzduchem se mihly dva plamínky a zasáhly orka. Na okamžik to vypadalo, jako by se nadouval, pak příšerně pomalu explodoval a postříkal všechny orky v klubu kaší z rozmělněných orčích vnitřností.

Opět zavládlo ticho, tentokrát ohromené, a pak orci začali spontánně jásat. Tohle bylo jiné kafe! Vůdce, který tě dokáže tak zajímavým způsobem zabít pouhým pohledem, byl rozhodně hoden následování! Od této chvíle už nikdo ani nemukl a všichni nadšeně naslouchali každému slovu, které pronesla. Všichni, až na jednoho. Blešák se místo toho smutně díval na její dlouhé, lesklé vlasy a myslel na to, jak uboze vypadají proti mastným černým pramínkům jeho milované Pelagry. Díval se na její hebké plné rty a vzpomínal na drsný dotek Pelagřiných strupovitých a slizkých úst. Díval se na dvě odporne velká, kulatá ňadra, která vypadala, jako by je někdo nafoukl hustilkou, a před očima měl Pelagřiny roztomile chlupaté, ochablé struky. Všech pět. Musel zmobilizovat všechny svoje síly, aby se hlasitě nerozplakal.

BEZNADĚJNÝ

Vagenské dějiny znají mnoho zcela beznadějných vůdců výprav. Erika Zeleného, který dostával mořskou nemoc pokaždé, když měl překročit louži, Larse Krvavou tvář, legendárního pijana, jehož roztřesená ruka a tupá břitva dělaly z holení tak nebezpečnou záležitost, nebo Flokkiho Mámina mazlíčka, jehož jeho matka všude doprovázela a stále se ujišťovala, že si na drancování čistě prádlo bere... Nejbeznadějnější ze všech však byl Dene, syn Denhelmův, kterému při odjezdu na první výpravu zněl v uších smích celého kmene...

-Růžová kniha Ulaye

Na počátku měli Marten a Klaer trochu problém probudit v Denem nadšení pro věc. Od předchozí noci, kdy mu oznámili, že byl nominován jako jeden z kandidátů na vůdce loupežného nájezdu, byl ve stavu šoku. Martena ráno probudilo Klaerino bušení na dveře. Oba pak našli Deneho, jak se schovává pod náhradní postelí, a stálo je to spoustu přesvědčování a několik silných šťouchů smetákem, než se rozhodl odtamtud vylézt. Konečně se vynořil obalený pavučinami a prachem jako malá a velice vystrašená slečna Havershamová, a ihned se rozběhl ke dveřím. Venku však našel menší dav vesničanů, kteří se tu sešli, aby se mu posmívali a vtipkovali na jeho účet. Skandovaný pokřik „Packal! Packal!“ ho rychle zahnal zpátky do chatrče.

Klaer, která rozpoznala těžký případ trémy, začala okamžitě pracovat na jeho sebedůvěře, zatímco Marten se mu snažil pomoci tím, že mu nalil žejdlík whisky. Přitom však opomněl skutečnost, že v několika posledních měsících nutil Deneho strach z Kraga ustavičně se někde schovávat. V té době se pít sotva dotkl a úplně vyšel z praxe. V důsledku toho mu whisky okamžitě stoupla do hlavy a způsobila naprostou změnu v jeho náladě. Dvě minuty poté, co na jediný zátaž vyprázdnil sklenici, vyšel sebedůvěrně, avšak poněkud vrávoravě ze dveří a zamířil do přístavu. Klaer šla za ním

jako ovčácký pes za vzpurnou a trochu bláznivou ovci.

Starosti si však dělala zbytečně. Jakmile dorazili k nábreží, zjistili, že Klaeriny přítelkyně se činí u jejich lodi (Čírka) a připravovaly ji k vyplutí, a Dene se horlivě hrnul jim pomáhat. Jelikož o složitostech příprav na námořní výpravu nevěděl zhora nic, nestála jeho pomoc za mnoho. Přesto pobíhal kolem lodi, vykřikoval rozkazy a pomáhal, s čím se dalo (zatímco Klaer, která chodila za ním, jeho rozkazy zase rušila a napravovala důsledky jeho pomoci), a dav, který je doprovázel až tam, brzy zjistil, že se není čemu smát. Náhle se zdálo, jako by Dene dorostl do velitelského kabátu. Mezitím se Marten pod vlivem vyhlídky cesty ve společnosti dvaceti nejkrásnějších žen z vesnice odkradl domů a tam se ohlířel tak, jak se říkalo, že se holí Krage - nasucho, ostřím dýky. Naneštěstí nebyla Martenova spíše choulostivá pleť na takové zacházení zvyklá, takže namísto atraktivního mužného strniště teď měl obličej jako stůl na jatkách. Skvělé, pomyslel si, když zkoumal výsledky své práce v zrcadle, teď vypadám jako Lars Krvavá tvář. Možná se stanu legendou jako on. (Lars vedl sérii velice úspěšných výprav, při kterých vydrancoval pivovary po celé délce západního pobřeží.) Povzdech si, naposledy se podíval na svůj obraz v zrcadle, přehodil si přes rameno svůj námořní pytel a zamířil do přístavu.

Když dorazil k moři, vzduch měl svěže slanou vůni, která neklamně označovala nejvyšší příliv. Zbylí zevlující vesničané na něho jedinkrát pohlédli a rychle se vytratili, protože spíš připomínal Cyda Zvrhlého, válečníka, který se před každou výpravou rituálně zohavoval a jehož násilnická povaha byla silné kafe dokonce i pro Vageny. Marten se zastavil na kamenných schodech vedoucích dolů ke kotvici lodi a díval se, jak Kamila, Fjoně, Leusi a ostatní čile pobíhají sem a tam. Dene si vykračoval kolem lodi, vykřikoval rozkazy jako rozený vůdce a jen tu a tam o něco zakopl; Klaer chodila za ním a dávala pozor, aby nic nepokazil.

"Upevněte někdo to vyhazovací lano," volal Dene.

"Vyvažovací lano," upřesnila Klaer.

"Vy tam, natočte zadek! Vesla si strčte do halenek!"

"Žád, Dene - loď má žád. A ty kovové věci se jmenují havlenky."

"Stěžte vztyčen!"

"Pane bože! Kait, uvař mu hodně silnou černou kávu, ano?"

Marten sledoval, jak přípravy postupují, a uvažoval, jestli ho vůbec k něčemu potřebují. Zdálo se, že si vedou docela dobře i bez něj a navzdory radám svého otce neměl žádný plán a vlastně ani představu, kam se vrátit. Na co si tu, k čertu, hraju? pomyslel si. Jsem přece jen obyčejný...

"Pasák koz!"

Ta slova mu někdo zasyčel do ucha ze vzdálenosti pouhých dvou palců a Marten vyskočil jako horská koza s pocuchanými nervy. Krage stál přímo za ním a v obličeji měl výraz mrazivého vzteku. Chytil Martena za límec a zabloumal jím. Marten zjistil, že hledí Kragovi přímo do očí z takové blízkosti, že vůbec nedokázal zaostřit.

"Nevím, jak si to všechno plánuješ," zasyčel Krage, "ale raději si dávej pozor. Ta ženská výprava se mi ani trochu nelíbí. Loupežné nájezdy jsou práce pro chlapy. Až se s Packalem vrátíte z téhle směšné plavby, raději ani neuvažuj o tom, že byste si to zopakovali. Rozuměl jsi? Pak bych se do toho totiž musel vložit osobně."

"Ale..." začal Marten, ale Krage ještě zesílil stisk a přitáhl si ho k sobě tak blízko, až se jejich nosy dotýkaly. Marten zamrkal. Krage zjevně jedl pasaroni - a podle všeho docela nedávno.

"A ještě jedna věc," pokračoval náčelníkův syn. "Raději buď na téhle cestě hodně, hodně opatrný. Protože jestli Kamila dojde sebedeší úhony nebo se zraní, zabiju tě. A jestli moje sestra dojde sebedeší úhony nebo se zraní, taky tě zabiju."

Vlastně tě zabiju i jestli je něco vyděsí, zneklidní nebo naruší jejich pohodu. Tedy za předpokladu, že tě Klaer nezabije sama. A jestli se jí nebo Kamily dotkneš třeba jen konečkem prstu, zabiju tě taky. Rozumíš?"

Marten přikývl a Krage ho pustil. Podíval se na Deneho tak, že by se okamžitě běžel schovat zpátky pod postel, kdyby o tom věděl, a pak odešel.

Marten se za ním díval a v hlavě měl zmatek. Proč si Krage myslí, že něco plánuje? Nebyl to přece jeho nápad, aby se výpravy účastnily ženy... ačkoliv Klaer věděla, že Kamila vytáhne Deneho jméno a jeho otec také. Že by to naplánovali spolu?

V tom okamžiku se objevil Lobbo osobně - svým obvyklým bezstarostným způsobem rázoval podél pobřeží směrem k Martenovi. Na tváři měl úsměv od ucha k uchu, a když došel až k němu, líně pozvedl ruku v gestu, které mohlo být se značnou dávkou fantazie považováno za pozdrav.

"Ahoj, synu. Jak to jde? Připravený na velkou cestu?"

"Asi mi to nebudeš věřit, ale ne." Marten náhle cítil, jak všechny jeho starosti a pochyby vyplouvají na povrch.

"Plavím se do neznáma s posádkou složenou ze žen a s nejhorším vůdcem nájezdu od dob Horalfa Fetišisty, máme deset dní na to, abychom vymysleli výpravu tak skvělou, že nám kmen dá přednost před Kragem, nejspěšnějším vůdcem loupežných nájezdů za poslední čtyři roky, nemám nejmenší představu, jestli máme zamířit na sever, na jih, na východ nebo na západ nebo nahoru, a ty se mě ptáš, jestli jsem připravený?"

"Ale no tak, uklidni se!" zasmál se Lobbo a poplácal svého syna po zádech. "Poslouchej, nevysíláme tě jen tak naslepo. Ve Středosvětě se dějí věci. Slyšel jsem spoustu... zpráv. Věř mi. Nemohu ti dát přesné instrukce. Musíš se řídit instinktem. Ale zamíř podél pobřeží na sever, k Yat'Elu. Tam zakotvi a popovídej si s lidmi. A hledej velice neobvyklého oslíka."

"Oslíka? Děláš si legraci! Nechtěl bych, aby to znělo nevděčně, ale s tím radu nejspíš neoslíním, nemyslíš? Vážené shromáždění, vyberte naši výpravu - našli jsme malý stateček a nájezd na něj nám pravděpodobně vynese několik tuctů vajec a hromadu sena."

"No tak - důvěřuj mi trochu."

Marten se zadíval tátovi do očí a jeho vztek pomalu ochladl. Musel připustit, že když přišlo na to vědět, která uhodila, Lobbo jen málokdy šlápl vedle. Jakýmsi záhadným způsobem měl skoro vždycky pravdu. Povzddechl si.

"Takže na sever. Dobře."

Lobbo se na svého syna usmál a jemně mu stiskl rameno. V tom okamžiku se z přístavu ozval jásot. Když se otočili, uviděli, že se na pobřeží shromáždil dav, aby se rozloučil s lodí Haralda Stříbrovouse, která byla k odplutí připravená už za úsvitu a nyní mířila k ústí zátoky, jejích dvacet vesel se nořilo do vody v dokonalé souhře. Nad hladinou zaburácel řízný rozkaz, velká rudá lodní plachta hlasitě zapleskala a rozvinula se. Několik okamžiků visela zplihle, ale pak loď opustila zátoku a plachta se vzdula poryvem větru a loď prudce vyrazila vpřed. Ozval se další rozkaz, všechna vesla najednou se zvedla z vody a byla vtažena do lodi.

Pak se ozval další, ještě hlasitější jásot, a Marten uviděl, že vyplouvá Kragova loď.

"Raději bys sebou měl hodit," navrhl Lobbo a Marten zjistil, že všichni ostatní na Čírce už dokončili přípravy a teď stáli na palubě a dívali se na něj a na jeho otce.

"Jo. Jistě. Ehm... dobře."

"Nebud' nervózní, chlapče. Až budeš vybírat vhodné místo k nájezdu, myslí na to, že hodně našich lidí dává přednost snadnému lupu. Jsou to válečníci, ne vrazi. A poslouchej Klaer. Ona ví, co dělá. Bude z vás dobrý tým."

Marten svého otce objal, pak sestoupil po schodech k přístavišti a nastoupil do lodi. Ostatní už zaujímali svoje pozice: Fjoně jako pozorovatel vysoko na přídi za vyřezávanou dračí hlavou, Dene na tradičním vůdcovském místě u kormidelního vesla poblíž zádě a ostatní ženy usedly k veslům. Marten se posadil na poslední volné místo vpravo na zádi, před kormidelníka.

"Odpalte od břehu!" zaječel Dene.

"Chtěl říct odrazte," zamumlala Klaer. Lobbo se sehnul a odvázel poutací lano od sloupku. Ženy podél levoboku se zapřely vesly o kamennou nábrežní hráz a loď pomalu vyplula do zátoky.

"Zabrat!" zvolala Klaer, která dělala stroka, a Marten ponořil s bezmezným entuziasmem veslo do vody. Bohužel ho nikdo nenaučil veslovat. List jeho vesla se odrazil od hladiny, opsal plavnou křivku a udeřil Deneho přímo do obličeje. Ten zafuněl a přepadl dozadu; jelikož přitom stále svíral kormidelní veslo, loď se prudce naklonila doprava. Než stačil kdokoliv jiný zareagovat, Klaer vytáhla svoje veslo z vody, vyskočila z lavičky, odstrčila Deneho od kormidelního vesla a rychle je přitáhla k sobě, takže se loď stočila zpátky do původního směru.

"Koukněte se na Čírku!" zvolal někdo na nábreží. "Kolébá se jako postřelená kachna!"

Všichni přihlížející se rozesmáli a Marten, jehož obličej získal skoro stejnou barvu, jakou měla plachta Stříbrovousevy lodi, si byl až příliš dobře vědom, že se na něj upírá dvacet párů vzteklych ženských očí. Svěsil hlavu, soustředil se na veslování a v duchu si přál (nikoliv naposled), aby byl raději na břehu a společnost mu dělaly jen jeho kozy.

Lobbo, který to vše sledoval z nábreží, mlčky zavrtěl hlavou. To nebyl dobrý začátek. Ale nebylo proč se trápit. Měl pocit, že se věci brzy obrátí k lepšímu. A když přišlo na předtuchy, držel Lobbo poněkud nezvyklý rekord. Nikdy se totiž nemýlil.

Lobbo Klid'as se narodil s pozoruhodným nadáním. Dokázal číst v myslích ostatních lidí. Už od útlého věku cítil jejich myšlenky a emoce stejně jasně, jako slyšel, co říkají. A nejen lidi, ale i elfů, trpaslíků, orků - dokonce i zvířat. Vlastně ho jako dítě trochu děsily ty neodbytné představy chamtivosti, chuti, zlosti a nenávisti, které vyzařovaly z průměrného lidského mozku, a strávil spoustu času nasloucháním mnohem příjemnějším emocím proudícím z hlav zvířat.

Později zjistil, že dokáže vysílat vlastní myšlenky a emoce, ačkoliv skutečnost, že ostatní lidé nebyli požehnáni jeho nadáním, způsobila, že vůbec netušili, odkud se berou. Ve špatných rukou by to byla velice mocná zbraň, ale Lobbo měl naštěstí klidnou a neambiciózní povahu - a také svědomí, které mu bránilo svůj talent zneužívat. Na druhé straně ho těšilo vysílat oplzlé obrazy do myslí staropanenských přítelkyň své babičky a pozorovat, jak se budou tvářit, a kdykoliv k nim domů zavítal některý z mužů, kteří se dvořili jeho matce, rozvířil psovy myšlenky a vášně tak, že to obvykle skončilo krátkým, ale bouřlivým střetem s návštěvníkovou nohou.

Když dospěl, začal pracoval jako krysař a brzy se stal proslulým ekologickým deratizátorem. Ke své práci nepotřeboval jedy, prášky ani jiné chemikálie. Jestliže měl někdo plný dům myši, Lobbo k němu zaskočil a vyslal myším mentální zprávu, že s nimi pan domácí není spokojen a že by od nich bylo opravdu hezké, kdyby se vystěhovaly. Když to nezabralo, vyslal varování, že velice brzy budou žít v domě plném pastí a otrávených návnad a pak jim půjde skutečně o krk, tak proč by se neměly raději přestěhovat někam, kde je bezpečněji? To většinou stačilo, ale pokud narazil na tvrdohlavé myši, které jeho rady ignorovaly, musel někdy přistoupit i k fázi tři. Ta spočívala ve vyslání velice hlasité myšlenky do mozku myši, když ještě napůl spaly. Myšlenky v kočičím jazyce. Účinek hlasitého mňau, které se pokojně klimbající myši ozvalo přímo v mozku, se dal vyjádřit pouze slovem zničující, takže nebylo divu, že nejpozději příštího dne předčasně zešedivělá a rozřezaná opustila dům, aby vyhledala nějakého dobrého psychiatra. Lobbo byl rychlý, spolehlivý a velice oblíbený.

Jak plynul čas, Lobbo zjišťoval, že možnosti jeho nadání jsou prakticky neomezené. Dokázal číst myšlenky na velkou vzdálenost, a jakmile se jednou dostal do něčí mysli, už jej vždycky dokázal najít. Bylo to, jako by znal jeho adresu.

Postupně vysílal svoje myšlenkové proudy dál a dál a zkoumal jimi představy a myšlenky lidí ve vesnicích i městech po celém Středosvětě. Bylo to návykové. Celé lidstvo měl jako na talíři. A jak se jeho mentální rozsah zvětšoval, dozvídal se o událostech a situaci po celém světě, takže jeho sousedé brzy zjistili, že pokud chtějí vědět, co je nového, od Lobba se to vždycky dozvědí. Jeho reputace tím přirozeně ještě vzrostla.

Pak jedné noci, po obzvlášť silné cigaretě z elfice, se mu přihodilo něco, co ho zprvu velice zmátlo. Ve své mysli slyšel, jak někdo v blízké vesnici hořekuje nad smrtí náčelníka Klyva při poslední výpravě, a přitom byl Lobbo ráno v jeho domě, aby ho zbavil tvrdohlavých krys, a náčelník byl zdravý jako ryba. Teprve o měsíc později, když Klyv doopravdy umřel, si Lobbo uvědomil, že zachytil myšlenky z budoucnosti.

S trochou cviku brzy dokázal odlišit minulost, budoucnost a přítomnost a mohl je navštěvovat podle přání. Exkurze do budoucnosti byly nejnesnadnější, vyžadovaly spoustu elfice a zůstával po nich několik dní totálně vyčerpaný. To, co tam viděl, bývalo nejasné a mlhavé a občas se stalo, že to následně události později změnily, ale i tak si brzy získal pověst velkého věštce.

Když si někteří z vesnických starších začali dělat starosti se směrem, kterým se kmen pod vedením Kaala a Kraga ubírá, bylo jen přirozené, že zašli za Lobbem. Při hledání řešení rozhodil svoje mentální síť ještě dál než obvykle a tehdy narazil na jiné myslí, které zkoumaly cizí myšlenky stejně jako on. Uvědomovaly si jeho přítomnost stejně jako on jejich, ale některým se vyhýbal, protože z nich číselo zlo. Jiné s ním navázaly kontakt a jedna z nich patřila Antraxovi, čaroději z dalekého města Welbugu.

Lobbo strávil mnoho hodin mentálním rozmlouváním s Antraxem a dozvěděl se, že se ve světě dala do pohybu obrovská síla, síla, která by postupně mohla ohrozit i Vageny. Antrax se snažil najít způsob, jak jí čelit, a společně vymysleli plán. Byl nebezpečný a mohl se snadno zvrhnout, ale zoufalá situace si žádá zoufalá řešení. Něco udělat museli a tohle jim připadalo jako nejlepší.

Lobbo si krátce popovídal s Klaer a s jejími přítelkyněmi a ty ho výměnou za účast na výpravě ujistily, že Dene bude vybrán jako potenciální vůdce loupežného nájezdu. Byl to nejlepší způsob, jak dostat do vlivné pozice na lodi Martena, a Lobbovi jeho vize budoucnosti ukázala, že jeho syn v ní nejspíš sehraje klíčovou roli. Bohužel mu ukázala i několik alternativních budoucností, v nichž Marten ležel mezi ostatními Vageny mrtvý na bojišti.

Klat! pomyslel si Lobbo, když se s těžkým srdcem vracel domů, jestli někdy vesničané odhalí, do čeho jsem je namočil, skončím na dně zátoky s kamenem uvázaným na krku dřív, než stačím říct 'žbluňk'. Ale jestli Marten zemře, ani mi to, klat, nepřijde...

KONTAKT

V hospodách v Yai'Elu si dávejte velice dobrý pozor na pití, protože tam mají velice lstivý a krutý způsob jak zatočit s každým, kdo se trochu odváže. Nabídnou vám skleničku zdarma. Už vám ale neřeknou, že pití okoufenili jednou z nejodpornějších drog, qwertzuipaminem, velice silným halucinogenem, který se tak jmenuje (jak se traduje) proto, že jeho vynálezce po prvním ochutnání zkolaboval s hlavou na klávesnici psacího stroje.

To všechno jsem zjistil U Rybáka a želvy, ve velké staré hospodě na Zadním kanálu. Ještě si vzpomínám, jak jsem na barovém pultu předváděl velice komplikovanou stepařskou figuru a v příštím okamžiku jsem seděl v kumbále na smetáky, kam mě zavřel barman, a před očima mi tančila celá duha blýskavých barev. Pamatuji se, že jsem upadl do hlubokého spánku a zdálo se mi, že jsem na poušti a nemám nic k jídlu ani k pití, až na sáček velkých a strašně tuhých maršmelouových bonbonů. Nejrůznější obrovské a fantasticky zbarvené obludy se mi je snažily vyrvat, ale přestože byly tak těžko stravitelné a ústa jsem měl vyschlá jako troud, spořádal jsem jich spoustu.

Když jsem se ráno probudil, pořád jsem byl zamčený v kumbále na smetáky a všechny role toaletního papíru, které tam měli uložené, byly pryč...

- Tarlův celosvětový průvodce po chlastu zdarma

Tarl snil a ani trochu ho to netěšilo. Byl to jeden z těch snů, ve kterých zhoršoval svou situaci pokaždé, když otevřel ústa. Byl v jedné ze svých oblíbených hospůdek, U Prasklého tračníku v Setelu, ale ta se najednou změnila v soudní síň a on byl obžalovaný z hrdelního zločinu. Advokáti byli orci, stejně jako porota a diváci. Na stěně za barovým pultem visela tabule, na které bylo křídou napsáno: „Dnešní menu - barbecue Tarl“, kousek dál jeho obhájce v kuchařské uniformě připravoval velký gril a brousil sedm stop dlouhý rožeň. Žalobce, obrovský kulašak v bílé paruce, přecházel sem a tam před Tarlem a četl nahlas ze společenské rubriky časopisu Historky o ožralých pobudech úryvky týkající se Tarla.

"Tarle, tady se uvádí, že jste se po celý svůj politováníhodný život vědomě a naprosto úmyslně vyhýbal zaplacení rundy. Co můžete uvést na svou obhajobu?"

Tarl, kterého vůbec nic nenapadalo, se alespoň snažil vypadat velice zkroušeně, ale příliš to nezabíralo. Soudce rozdál kolem talíře a pak si uvázal ubrousek.

"Aby byla zajištěna objektivita soudu," pokračoval žalobce, "přizvali jsme za přísedící soudce naše největší nepřátele, trpaslíky. Tím se předem vyloučí případné stížnosti na předpojatost soudu. Chcete k tomu něco říct?"

Tarl se podíval do lavice a uviděl, že tam sedí tři přísně se tvářící trpaslíci. Skvělé, pomyslel si, ti budou určitě na mé straně.

"Jsem přesvědčen," slyšel se, jak říká, "že tyhle maličkosti nám sesílají bohové, aby nám ukázali, že jsme na ně krátkí."

Soudci se na něho zamračili. "Mám za to, že musím být vděčný za každou maličkost," blábolil dál, "ale musím vás předem požádat, abyste mi nedávali pokutu, protože na tom zrovna nejsem nejlépe s drobnými."

"Vinen!" vyštěkl první ze soudců.

"Poslyšte, to bylo vážně nízké!"

"Rozhodně vinen!" zavrčel druhý soudce.

"Vám asi muselo rupnout v bedýnce!"

"Naprosto a bezvýhradně vinen!" zaječel třetí soudce.

"Neměla by o tom rozhodnout malá porota?"

Žalobce vykročil k Tarlovi, v jedné ruce obrovskou mísu se šalvějovou a cibulovou nádivkou, v druhé velkou dřevěnou lžící.

"Kdybyste se, prosím, předklonil," požádal ho. Mohutný ork v černé uniformě soudní stráže popadl Tarla za ramena a zatřásl jím... a třásl jím...

A pak se Tarl probudil. Ležel na hromadě slámy ve vlhkém, plesnivém sklepení a nějaká postava v černém hávu jej skutečně držela za ramena a třásla jím. Na kratičký okamžik slámě hrozilo akutní nebezpečí znečištění, ale pak si Tarl vybavil události předchozího dne.

Samozřejmě! Honil ho dav a zahnal ho do kouta, ale pak, na poslední chvíli, vylezla právě tahle osoba odnikud a odvedla ho do bezpečí bludištěm páchnoucích kanálů a podzemních chodeb. Než konečně vylezli kanálem do opuštěné uličky, byla už noc. Měsíc nesvítil, ale rudý přísvit na obloze od yat'elského Nočního ohně postačoval. Tarlův zachránce se držel co nejdále od všech pouličních lamp a vedl ho opuštěnými ulicemi a temnými průchody, dokud se nezastavili před dřevěnými dveřmi, které byly tak staré, že to vypadalo, jako by srostly se zárubní. Tarl by přísahal, že k jejich otevření nepostačí nic menšího než sekera, ale jeho průvodce jen zamumlal několik slov a dveře se tiše otevřely samy. Za nimi bylo staré zaprášené schodiště, po kterém sešli dolů, a teprve když se ocitli v tomto vlhkém sklepení, si Tarl uvědomil, že nemají pochodeň a přesto vidí. Jeho průvodce použil světelné kouzlo! Zjištění, že slepě následuje čaroděje neznámé moci, stačilo, aby ho okamžitě zachvátila panika, ale než mohl být jen začít škemrat o milost, postava si sundala kápi a Tarlovi spadla překvapením brada tak prudce, až to cvaklo.

Jeho zachránce byla hubená dívka, která na náměstí vyvolala ohnivou iluzi, ta, jejíž vinou se dostal do maléru. Zblízka Tarl viděl, že je o několik let starší, než na první pohled odhadoval, ale její drobná postava, jemné rysy a velké hnědé dětské oči ji dělaly mladší. Zatímco si ji rozpačitě prohlížel, usmála se na něj, odhrnula si z tváře kadeř hnědých vlasů a Tarlovi náhle začalo srdce v hrudním koši divoce stepovat.

Dívka mu řekla, že se jmenuje Guebral a že se omlouvá za potíže, které mu způsobila. Dodala, že když zjistila, že vládne magii, čekala, že se o sebe dokáže postarat sám. Tarl jí na to odpověděl, že on nevládne magií, nýbrž magie vládne jemu, a že se k němu chová stejně ohleduplně jako orci na tahu k nábytku. Dívka se rozkošně zahihňala a Tarlovo srdce se rozhodlo spojit svoje síly se žaludkem, aby společně vedly ostatní jeho vnitřní orgány v divokém kongu po tělních dutinách.

Okamžitě se rozhodl, že ji bude důvěřovat, a vyprávěl jí o svých cestách s Kofátkem. Několikrát ji rozesmál a zapůsobilo to na něho, jako by mu někdo vyměnil všechnu krev v žilách za značkové šampaňské. Pak ale zvažněla, a varovala ho, že mu v ulicích Yat'Elu hrozí nebezpečí.

"Brzy bude na každém rohu viset zatykač," řekla. "Chystáme stejnou šmatku jako včera. Afáči budou pořádně našumění. Raději zůstaň tady. Přes tyhle dveře se nikdo nedostane, zamknu je kouzlem drž bránu. Tady budeš úplně v bezpečí a zítra se pro tebe vrátím."

"Chystáme?" zopakoval Tarl. "Kdo?"

"Mrtvoláci," odpověděla tajemně. Pak odešla, Tarl se posadil na hromadu slámy a jal se přemýšlet o všem, co mu řekla. Trochu mu dělalo potíže porozumět nezvyklému pouličnímu slangu, který používala, ale měl za to, že to hlavní pochopil. Pak se položil na záda, aby se mu lépe uvažovalo, a než se nadál, stál před soudem U Prasklého tračníku...

Posadil se a začal si ometat kousky slámy ze šatů a z vlasů. Bylo mu horko a byl špinavý, šaty měl promočené potem a v ústech měl pocit, jako by si tam tlupa orků uspořádala mejdan. Nasucho polkl a zašklebil se. Guebral se na něj soucitně usmála.

"Vypadá to, že se ti něco nehezkého zdálo," řekla. "Takže ty nemáš rád šalvěj a cibuli?"

"Přijde na to, kterým koncem se do mě dostane," odpověděl Tarl opatrně. "Hele," dodal, "vypadá to, že ti vděčím za svůj život nebo tak něco. Když ses tam včera objevila, zrovna jsem se chystal skočit do kanálu."

"To je jistá smrt."

"Já vím. Viděl jsem ty bestie, co v něm plavou."

"Ale ne, ty tak nebezpečné nejsou. Pozor si musíš dávat na špinu. Kanál je plný sraček. Doslova. Už to zašlo tak daleko, že si místní kluci myslí, že ryby jsou malé hnědé kulaté předměty, které plavou po hladině."

"V tom případě mi připomeň, abych se zdaleka vyhnul restauracím, kde nabízejí dary moře," zamumlal Tarl a Guebral ho obdařila dalším ze svých úsměvů. Jeho srdce se okamžitě pustilo do nového, ještě divočejšího tanečního výstupu.

"Tak co je nového?" zeptal se trochu rozpačitě.

"Po celém městě jsou zatykače. Na tvoje dopadení vypsali odměnu deset stříbrných tablonů."

"Deset?! U všech bohů! To je víc, než nabízeli za Šíleného parchanta Mazhgana nebo Cedrika Scimitara, když jsem byl v Orkville! Ti tví Mrtvoláci je museli pořádně namíchnout."

"Snažili jsme se. Ale teď bychom sebou měli hodit. Musíme vyrazit, abychom v chrámu ještě někoho stihli."

Guebral se otočila ke dveřím, ale Tarl zůstal, kde byl.

"Počkej," namítl. "Po celém městě jsou na mě zatykače a ty po mně chceš, abych vyšel do ulic za denního světla?"

"Neboj se. Já... změnila jsem způsob, jakým tě vnímali. Věř mi, podle těch zatykačů tě nikdo nepozná."

Tarl nevypadal příliš přesvědčeně, nicméně následoval dívku po schodech nahoru a na ulici. Venku ho přivítalo jasné sluneční světlo a ke svému překvapení si uvědomil, že musel spát více než dvanáct hodin. Šli spolu tichou boční uličkou, kolem několika nároží a pak na nábreží nad širokým kanálem, který se hemžil lodkami a čluny. Prodírali se zástupem lidí houfujících se před pouličními stánky a kárami s čerstvou zeleninou, až Guebral zastavila u trakaře naloženého ovocem. Tarl nervózně přihlížel, jak se chlapci, který ovoce prodával, náhle nad hlavou zhmotnil ohnivý pták velký sotva jako palec a začal mu s čírikáním poletovat kolem ramen, zatímco dívka si klidně vzala z trakaře dvě jablka, aniž ji při tom kromě něj někdo viděl. Jedno hodila Tarlovi a do druhého se s chutí zakousla. Když pak pokračovali po nábreží, Tarl se tvářil asi tak stejně bezstarostně a nevinně jako masový vrah.

Po několika stech krocích došli na velké náměstí. V jeho rohu civěl hlouček lidí na oznámení přilepené na stěně strohé kamenné budovy. Tarl následoval Guebral, která se začala prodírat davem. Když se dostali do první řady a Tarl se podíval na plakát, jen tak tak ovládl svůj močový měchýř, protože to byl jeho vlastní zatykač a budova, na níž visel,

bylo velitelství yat'elské policie. Na okamžik si myslel, že napochodoval přímo do pasti a už už viděl prsty, které na něho ukazují, a ruce, které se po něm natahují, ale pak si všiml, že až na Guebral, jež ho pozorovala se shovívavým úsměvem, si ho vlastně nikdo nevšímá. Když se znovu podíval na zatykač, zjistil, že ho malíř příliš nevystihl, a popis pod obrázkem byl ještě více matoucí. Bylo to, jako by se snažili popsat jeho imaginárního bratra, mladšího, většího a mnohem pohlednějšího bratra, který by klidně mohl být manekýnem, válečníkem nebo profesionálním hrdinou.

"Vůbec mi není podobný!" prohlásil s úlevou.

"Jasně. Tak se už konečně přestaň hrbít a tvářit se provinile jako ork v mateřské školce, ano? A teď pojď."

Prodrali se davem zpátky a Guebral zamířila napříč náměstím. Tarl zjistil, že jejím cílem je velká budova na opačné straně. Z její sugestivně tvarované klínovité vstupní brány a nezaměnitelné věže bylo zřejmé, že se jedná o chrám Požitkářů sedmého dne. Několik řádových mnichů se potloukalo před branou ve svých nápadně oranžových kutnách a oslovovalo kolemjdoucí, a do toho všeho zvonil z věže velký bronzový zvon falického tvaru bim bas, bim bas. Tarl musel připustit, že ten zvuk docela sedí.

Když došli ke dveřím, zmocnily se ho rozpaky. Znal podmínky, které musel splnit každý, kdo chtěl vstoupit dovnitř, a představa, že se na něčem takovém účastní Guebral, se mu ani trochu nelíbila. Už už ji chtěl zastavit a zjistit, proč to dělá, když tu se před ní náhle objevila další iluze. Tarl se musel usmát, když uviděl, že stvořila menší hejno půvabných nahých ptačích žen, které mávaly bílými perutěmi jako andílci. Hejno obklopilo mnichy a s čírikáním a smyslným sténáním jim poletovalo nad hlavami. Mniši nedokázali od té podívané odtrhnout oči, natahovali ruce a snažili se přeludy chytit, ale maličké ptačí ženy se držely těsně za hranicí jejich dosahu. Zaměstnaly je však natolik, že Tarl s Guebral proklouzli ne pozorovaně kolem nich a vešli do chrámu.

Nasládlé, vtíravé aroma hořících svící z vosku a pižma okamžitě napadlo jejich nosy s jemností úderu cihlou do hlavy. Guebral Tarla zatáhla do malé postranní kaple.

"Tak," řekla. "Máme několik minut, než se bratři začnou scházet na Pařbu. Zůstaň tady, já rychle obhlédnu situaci.

Kdyby tě někdo napadl, křič. Jiskření nech na mně. Myslím čarování. Dobře?"

Tarl přikývl. Dívka vyklouzla do hlavní chrámové lodi a zmizela za řadou pohovek; její kroky byly na podlaze pokryté kožesinou dokonale neslyšné.

Tarl rozmarně nakopl hedvábný závěs zakrývající malou oltářovou postel a pak se zadíval na sochu, která stála ve výklenku nad ní. Podle štítku to byla socha svaté Kylie. Tarl se zašklebil. V životě o ní neslyšel, ale svatá, která nosila šaty jako tahleta, byla přesně podle jeho gusta.

Ať už Guebral hledala cokoli, Tarl doufal, že to najde co nejrychleji. V žádném případě nestál o to být tu, až se bratři shromáždí k jednomu ze svých obřadů. Slyšel až příliš mnoho děsivých řečí o tom, co se odehrávalo při sedmidenních pobožnostech: Masturbatinu, Pařbě, Flirtu, Sexu, Nudě, Obžeru a Copulatoriu. Jednou, ještě když byl mladý a zvědavý kluk, se nechal přemluvit, aby zašel na mši Požitkářů sedmého dne. Největší dojem na něj udělalo přijímání, obřad, jehož se na večerní mši museli účastnit všichni přítomní. Až do nejdelší smrti bude před sebou vidět výraz toho nešťastníka, na kterého došla řada, aby přijímal. Ne že by všechny obřady byly tak nechutné. Například taková předpověď Tarla docela zaujala. Představa, že člověk, kterého napadne hříšná myšlenka, se vyzpovídá jednomu z bratří, dostane rozhrěšení a pak může spáchat hřích s čistým svědomím, mu připadala docela přitažlivá.

Tarl zhnuseně zavětlil a kysele pohlédl na svíce velice ne-diskrétního tvaru, které hořely před oltářem. Páchly přišerně! Jeho pohled mechanicky sklouzl na kadidelnici, která stála vlevo u stěny. Ještě že nebyla zapálená, pomyslel si. I tak je cítit až až. Sklopil prkýnko z růžového dřeva a zavřel ji.

"Tarle! Tady!"

Chrámem zazněl Guebralin naléhavý hlas a Tarl se rozběhl mezi řadami pohovek a divanů, kolem hlavní oltářové postele a velkých soch svatého Timothyho Onanisty a svaté Huldý Ochotné - a zůstal překvapeně stát před vchodem do další boční místnosti, označené jako Kaple zvrhlých choutek.

Uvnitř klečela Guebral na vyvýšeném pódiu a vedle ní, připoután zlatými řetězy, ležel Koťátko. Guebral ho něžně hladila po hlavě a něco mu konejšivě šeptala. Tarl si ulehčeně oddechl a pak jadrně zaklel - to když si všiml čerstvých krvavých skvrn na pódiu.

"Klat! Koťátko! Jsi v pořádku?"

Oslík zvedl hlavu.

"Žádný strach," odpověděl. "To není moje krev. Bylo jí tu mnohem víc, ale dostal jsem hlad, takže jsem se o většinu postaral."

Tarl se v duchu proklel. Byl natolik zaujatý vlastními problémy, že vůbec nepomyslel na to, že by se do potíží mohl dostat i jeho přítel.

"Ale co se stalo?" zeptal se. "Proč jsi tady?"

"Potom co jsi utekl, aniž bys mi řekl alespoň, 'tak zase někdy nashle', přišli dva chlápci v oranžových hávech a odvedli si mě. Zprvu jsem si říkal, že jsem se konečně chytil správné party. Požitkáři sedmého dne by přece měli vědět, jak si pořádně užít, že? Myslel jsem, že mě vedou na nějaký mejdan, kde bude spousta jídla a tak. Až když mě začali omotávat těmihle klatými řetězy, jsem pochopil, že jim jde o něco docela jiného. Znáš moji filozofii: Nekousej ruku, která tě krmí. Když tě ale nekrmí, zakousni se do ní, až budou křupat kosti, protože je možné, že nic jiného k jídlu hned tak nedostaneš. Tak tím jsem se řídil. Podařilo se mi urvat pár prstů. Šťavnaté, baculaté. A jestli se ke mně ještě některý z těch parchantů přiblíží nahý, zaplatí za to něčím víc než jen prsty!"

Tarl cítil, jak se v něm vzdouvá vlna hněvu. Vztekle potřásl hlavou a tasil meč, aby řetězy přeřal, ale Guebral pozvedla ruku a zabránila mu v tom. Pak něco zašeptala a řetězy z oslíka spadly samy, jako by už je unavovalo jej držet.

"Pojďme," řekla. "Vypadneme z téhle pekelné díry."

Otočila se a vyrazila ven z kaple, zatímco Tarl se proti zlatým řetězům rozmáchl mečem s energií živěnou vztekem a ut'al

je těsně u země. Pak si je nacpal do kapes a s Koťátkem po boku se rozběhl za Guebral. Chrám byl stále prázdný, takže se k východu dostali bez potíží. Tam Guebral varovně pozvedla ruku a opatrně vyhlédla zpoza dveří, ale mniši byli stále ještě zaujati hejnem maličkých ptačích žen, které jim poletovalo nad hlavami, pořád o kousíček mimo dosah.

"Jdeme," zavelela Guebral. "Hezky tiše, ano?"

Koťátko přikývl, ale Tarl neodpověděl. Stál s hlavou nakloněnou na stranu a zjevně naslouchal.

"Co se děje?" zeptala se ho Guebral.

"Cože?" zamumlal nepřítomně. "Ehm... omlouvám se... připadalo mi, že jsem zaslechl zabečení. Ano, jistě, vypadneme odsud."

Rychle vyklouzli do jasného dne a Guebral je vedla přes náměstí kolem hravých fontán do tichého stínu jiné boční uličky. Potkali v ní jen málo lidí, ale z oken se staženými žaluziemi nad nimi se ozývaly útržky hovoru a v korunách stromů a keřích zahrad ukrytých za zdmi zpívali ptáci.

Tarl se přitom snažil přijít na kloub hned několika věcem, které ho mátl.

"Čemu nerozumím," řekl nakonec, "je, jak jsi věděla, kde máš být, abys mě mohla zachránit, a jak jsi pak našla Koťátka. Jasně, viděl jsem, že máš fakt slušnou moc, ale stejně -"

Nedopověděl. Guebral se náhle tvářila skoro zahanbeně. Zdálo se, že velice pečlivě zvažuje, co mu odpoví.

"Po té šmatce na náměstí jsem čekala a... sledovala jsem tě. Viděla jsem, že jsi jiskřič, ale byl jsi pro mě bianko... to jako cizinec. Když tě afáči začali honit, hryzlo mě svědomí. Předmyslela jsem si tě, takže jsem věděla, kam poběžíš, ale zatímco jsem tam šla, sledovala jsem náměstí. Dokážu v hlavě vidět různá místa současně, je to jedna z mých jisker. Takže jsem viděla, že Koťátka odvedli bratři, ale taky jsem věděla, že do dnešního rána bude v bezpečí. Předmyslela jsem to."

Tarl obdivně potřásl hlavou. V magickém byznysu byl nový a moc toho o něm nevěděl, ale poznal přirozený talent, když ho viděl před sebou. Ted' už mu dělala starosti jen jedna věc.

"Ale proč jsi mě zachránila? Chci říct, vůbec mě neznáš..."

"Jiskříš. A afáči tě považovali za jednoho z nás. Z Mrtvoláků. Zabili by tě. A byla by to moje vina. To já jsem ti dala ten měsíc."

"Proč si říkáte Mrtvoláci?"

"Protože nás afáči nenávidí a bojí se nás. Jsme jiní. Kdyby někoho z nás chytili, zabili by ho, jako když zašlápněš švába. Kdyby to záleželo na nich, byli bychom všichni mrtvolky." Odmlčela se a dlouze se na něj zadívala. Na Tarla působily její velké hnědé nevinné oči doslova hypnoticky.

"Můžeš odejít z Yat'Elu a budeš v bezpečí," pokračovala. "Nebo to můžeš risknout a zůstat ve městě. Ale někdo tě brzy odhalí. Budeš jiskřit, tomu se nevyhneš, a pak tě zabijí, když budou moc. Nebo - pokud chceš - můžeš jít se mnou."

"Kam?"

"Zaskočíme do jedné putyky na korbel a žíro."

"Žíro?"

"Jídlo. Pak si možná hodím partičku. A pak, večer, se vrátím na Hřbitov. Tak nazýváme místo, kde žijeme."

Tarl s vypětím všech sil odtrhl pohled od jejích očí a podíval se na Koťátka.

"Myslím, že tohle bychom raději měli prodiskutovat," řekl. Guebral přikývla a Tarl s Koťátkem o několik kroků poodešli. Tarl si dřep, natáhl se a začal oslíka nepřítomně drbat mezi ušima.

"Podle mě bychom mohli jít s ní," zašeptal.

"Cože? Jít rovnou do nebezpečí a ohrožení života, když stačí, abychom vypadli z města?" Oslík naklonil hlavu na stranu a udiveně si Tarla prohlédl. "Ty ubožáku," řekl. "Je to jasné - chceš se jí dostat do kalhot."

V Tarlovi se okamžitě vzedmula vlna spravedlivého hněvu. "Ty... ty... prašivá kupko hnoje!" vyhrkl vztekem takřka bez sebe. "Ona je... ona je... neopovažuj se o ni takhle mluvit!"

"Au! Nech toho! Natrhneš mi ucho!"

"Natrhnu! Měl bych ti je zavázat na uzel a pak ti ho nacpat do chřtánu!"

"Jestli chceš mermomocí vázat uzly, uvaž si jeden na pind'ouru, protože když s ním něco neuděláš, dostane nás do potíží!"

"Klat! Ta dívka ti zachránila život, parchante nevděčná! No, i kdyby ne zrovna život, tak určitě -"

"Dobře! Já to vím! Ale podívej se mi do očí a řekni, že se ti při pomyšlení na to, co má v kalhotách, nesbíhají sliny."

"Poslyš, ty mrkvožroute, zapiš si do toho svého nepatrného mozečku, že tak to vůbec není. Guebral je... je..."

Tarl pohodil hlavou, neschopen najít slova, kterými by vyjádřil svoje pocity. V prvé řadě jim sám nerozuměl. Za normálních okolností věděl naprosto jasně, co cítit k ženám. Když některá byla pro rychlé povyražení, fajn. Jestliže byla i pro delší povyražení, tím lépe. Ale zaplést se s některou, na to Tarl nebyl. Obvykle to pak bolelo. Často říkával, že není ten typ, který se od ženy nechá pozvat domů a po promilované noci ji už nechce znát - on ji to obvykle udělal vzadu na schodech a hned potom se vypařil. To první (a zároveň i poslední), co mu většina žen po milování řekla, bylo: "To bylo... hej, kde jsi?"

Najednou však měl hlavu plnou nanejvýš nezvyklých myšlenek a emocí. Za bílého dne snil o tom, že Guebral zachraňuje před hordami příšerných netvorů nebo že ji zachraňuje před tlupou rozvášněných orků nebo - bohové mu budiž milostivi! - jí kupuje květiny. No tak je pro ni krade. Klat, co se to s ním dělo?

Povzděchl si a narovnal se.

"Prostě o ni tak nemluv. Ano?"

"Bohové! Ty jsi zamilovaný!"

"Ne, to nejsem."

"Zíráš na ni způsobem, který jsi vždycky měl vyhrazený jen pro láhev pětihvězdičkové brandy."

"Podívej, o žádné lásce nic nevím. Vím jenom to, že to děvče má nejroztomilejší oči, jaké jsem kdy viděl."

"Vuá! Ještě že jsem nějaký čas nejedl."

"Je to ta nejbáječnější -"

"Dobře, dobře! Půjďme s ní. Pak si ale nestěžuj. A varuji tě, jestli začneš psát verše, ukousnu ti ruku!"

Tarl jen unaveně mávl rukou a vrátil se ke Guebral. Ta se na něj nejistě usmála a jeho srdce okamžitě začalo tančit lambadu s mandlemi.

"Zůstaneme s tebou," řekl. "Pojďme."

Severní hvězda byla v jedné z nejdrsnějších částí města a Tar-lovi připomínala některé hospody, které navštívil v Goblinově. Byl to jeden z těch podniků, kde když chcete přivolat číšníka, hodíte po něm lahvi, a odcházet kvůli močení z výčepu se považuje za projev slabošství.

Uvnitř vládl čilý ruch, ale sotva vešli, veškerý hovor rázem ustal a všechny pohledy se upřely na ně. Přítomnost Guebral však ostatní hosty zjevně uklidnila a šum konverzace se brzy vrátil na původní úroveň. Dívka se rozhlédla, pak Tarlovi pokynula, aby koupil pití, a odešla si promluvit se skupinkou podezřele vyhlížejících mužů, kteří seděli v koutě. Tarl se prodral k baru a prohlédl si menu, které bylo napsané křídou na tabuli vedle cedule slibující živé vystoupení. Nabídka jídla sestávala z koňského guláše, psiho guláše, kočičího guláše, ústřic a prasečích rypáček. Než dočetl, z kuchyně vyšel hostinský s talířem ústřic, který podal mohutnému přistavnímu dělníkovi stojícímu na konci baru. Pak přistoupil k tabuli a vyškrtl z nabídky slovo 'ústřice'.

Za jeho zády se zpod kuchyňských dveří začal prodírat mastný černý dým. Hostinský zavětril a s hlasitým klením zmizel za dveřmi. O několik okamžiků později se zase objevil, něco si tiše mumlal a smazal z tabule i 'prasečí rypáčky'.

Tarl si pomyslel, že by sebou měl raději hodit, než se výběr zmenší na nulu, objednal tři misky koňského a dvě penty jediného druhu piva, který byl k maní, Bělovousových oškrabků. Opřel se o pult a smutně se zadíval do sklenice (která byla kalnější než pondělní ráno), když z praskliny ve dřevě vylezl velký černý šváb a zamířil přímo k jeho pivu. Tarl zvedl sklenici a zase ji prudce postavil na dotěrný hmyz, který hlasitě křupl. Dno sklenice pak otěl o hranu pultu, přičemž pozůstatky rozmáklého švába spadly rovnou do sudu s pivem. Hostinský se na něho zamračil a Tarl na něj rychle vyzkoušel jeden ze svých proslulých úsměvů.

"Ehm... dobré pivo!" zalhal žoviálně. Hostinský se zamračil ještě víc, ale neřekl nic.

"Poslyšte... kdy začne to 'živé vystoupení'?" pokračoval Tarl.

"Zrovna jsi ho zabil," zavrčel hostinský, strhl ze stěny ceduli a hodil ji do koše na odpadky.

Tarl se rozpačitě odvrátil a zjistil, že Guebral stojí za ním.

"Za chvíli začne další hra," oznámila mu. "Já se přidám. Jestli chceš, můžeš taky. Ale varuji tě, že tady používáme mágokarty."

Tarl chtěl právě podotknout, že nemá žádnou hotovost, když si uvědomil příjemnou váhu kapsy své haleny a vzpomněl si na zlatý řetěz, který si odnesl z chrámu.

"Dobře," řekl nejistě. "Zapiš mě. Ale raději bychom se měli nejdřív najíst. Objednal jsem koně. Doufám, že ti to nevadí."

"Ne," usmála se a pak přidala hlasité zařehtání.

Když hostinský po chvíli guláš přinesl, byl mnohem lepší, než Tarl očekával, a porce byly víc než štědré. Oslík se krmil z misky postavené na podlaze vedle jejich stolu s očividným potěšením a přitom si něco tiše mumlal. Tarl nastražil uši.

"Tohle tě naučí," bručel Koťátko do misky s gulášem. "Myslel sis, že jsi kdovíco jenom proto, že jsi velký, svalnatý a rychlý. Ha-ha-ha! K čemu ti to všechno bylo, když jsi ani nedokázal utéct řezníkovi, to by mě zajímalo."

Když dojedli, Tarl začal Guebral vyprávět události posledních měsíců a o svém pátrání po příteli Ronanovi. Dívka fascinovaně naslouchala.

"Když jsem zjistil, že nad Yai'Elem visí velký oblak magie, myslel jsem si, že jsem možná našel Šikaru," uzavřel svoje vyprávění. "Ted' to ale vypadá, že jsi to byla ty s těmi svými Mrtvoláky. Takže budu muset hledat dál."

"To byla skvělá jiskra, co Antrax použil na Koťátka," řekla Guebral. "Dobrý nápad, naučit ho mluvit. Ráda bych to také zkusila."

"Ty to zaklínadlo... jiskru... taky umíš?"

"Ted' už ano. Víš, mně stačí, abych viděla něco nebo někoho, kdo byl zajiskřený, a dokážu z otisku jiskry vyčíst, jak byla udělaná. Pak to dokážu udělat taky."

"Ty si děláš legraci! Ty chceš tvrdit, že ti stačí podívat se na Koťátka a víš, jak se dělá Kouzlo zvířecí řeči?"

"Jasně. Koukni se."

Otočila se ke stolu, kde se dokař cpal ústřicemi, a něco zašeptala. Muž vypáčil lasturu další ústřice a zvedl si ji ke rtům. "Nejzdravě!" zaječel tenký vystrašený hlásek. Dokař se zarazil a rozhlédl se.

"Prosím! Jsem příliš mladá na to, abych umřela. Nechci takhle skončit, mám ještě celý život před sebou!" pokračoval hlásek. Zmatený muž se podíval pod stůl, pak zvedl talíř a podezíravě se na něj zadíval.

"Ano, nech nás být!" přidaly se další hlásky. "Vyber si někoho, kdo je stejně velký jako ty!"

"Třeba obří škebli," dodal třetí hlas, "nebo žraloka!"

Přistavní dělník se poškrábal na temeni hlavy, pak pokrčil rameny, zaklonil hlavu a vytil si ústřici do úst. Zmizela v nich se zoufalým 'Áááách!', které zakončilo polknutí, a všechny ostatní ústřice na talíři začaly okamžitě kvílet a bédovat.

Muž zahanbeně odstrčil talíř.

Tarl měl co dělat, aby se ubránil smíchu. "Dary moře, to je normálka," poznamenal. "Ale dary moře s darem řeči, tomu říkám extra bašta!"

Guebral se zasmála. "Myslíš, že by radši škeble, co se škeblí?"

Tarl předvedl, jak by se takový mlž tvářil, a pak se zeptal: "Slyšela jsi o tom chlápku, co mu kvůli škeblím spadly kalhoty?"

Guebral zavrtěla hlavou.

"Prdly mu-šle," opáčil Tarl. Guebral se zahihňala a Tarl se při tom zvuku zatetelil blahem. Opatrně, kamaráde, pomyslel si. Je prvotřídní čarodějka, zachránila ti život, hraje karty a má skvělý smysl pro humor. Směje se dokonce i tvým vtipům. Koťátko by mohl mít pravdu. Když si nedáš pozor, mohl bys do toho zapadnout až po uši. Raději tam hoď zpátečku.

O šest hodin později, když konečně vstali od karetního stolku a vyšli ven do chladného večera, byla všechna Tarlova předsevzetí ta tam. Tak skvělou hráčku karet, jako byla Guebral, jednoduše ještě nepotkal. Byl to dost divoká hra, někteří jejich soupeři byli rozhodně třídy a on měl od začátku trochu navrch, ale ona neudělala jediný chybný krok. Míchala a rozdávala jako krupiéř, pravděpodobnost počítala rychleji než book-maker a hrála s vervou a intuicí, jakou Tarl nezažil od doby, kdy pracoval jako hrací žeton v stud pokeru na život a na smrt pro Mavrika Půlorka v Gašnikově paláci v Orkville. A přitom ještě dokázala držet s ostatními krok v pití! Vypila toho tolik co on a vůbec to na ní nebylo vidět. Úžasné!

Učarovala dokonce i Koťátkovi. Navrhla mu, že by mohl zaskočit navštívit koně ve stáji za hospodou. Koťátko strávil skvělou hodinku tím, že uvázanému koňskému publiku vyprávěl, co že mají na jídelním lístku v hospodě sotva pár kroků odtud, a vyptával se jich, jestli v poslední době nepohřešují nějaké blízké přátele.

Proto teď oba spokojeně následovali Guebral, která je vedla hlouběji do spleti městských uliček. Zprvu měli davy lidí, kteří mířili za zábavou do některé z četných restaurací a barů. Postupně jich však ubývalo a ti, které potkali, se na ně výhružně mračili a pokládali ruce na jílcce mečů. Tu a tam na ně někdo zavrčel varování. Byli mezi nimi i poloorcí, Jižané a jiné stejně nebezpečné existence, ale nikdo se k nim nepřiblížil a Guebral je ignorovala všechny bez rozdílu.

Část města, kterou teď šli, byla prastará a naprosto zdevastovaná. Našedlý kámen opuštěných domů se drolil a ve spárách vyplněných zvětralou maltou rostl mech a plevel. Ze střeš, ze kterých už dávno opadala břídlíce, trčelo trámův jako žebra mrtvol na bojišti poté, co s nimi supi skončili, a temné díry rozbitých oken civěly jako prázdné oční důlky měbek. Kanály byly ucpané a plné páchnoucí zelené vody a odpadků. Kusy dřeva, prázdné láhve a těla mrtvých 7i-psů tu plavaly na hladině jako houstičky v hrachové polévce. Vzduch plnil odporný pach rozkládajících se těl a exkrementů a mísil se s kouřem, který produkovala pouliční světla, ve stěží snesitelné miazma.

Tarl zabořil nos do rukávu svého kabátce, ale když se pak opatrně vydali přes napůl potopené pozůstatky někdejší dřevěné lávky držící na plesnivém nábreží snad už jen setrvačností, pach, který stoupal z kanálu, byl tak silný, že měl co dělat, aby se nepozvracel. Koťátko, který kráčet vedle něj, měl nozdry tak stažené, že jeho čenich vypadal jako sušená švestka.

"Klat!" zamumlal, "nikdy bych si nemyslel, že něco může smrdět hůř než tvoje nohy."

Tarl na něho upřel pohled svých uszlzených očí. "Tak poslouchej," osekkl, "když už mluvíme o nepříjemných paších - spát ve stejné místnosti jako ty, když předtím spráskáš tři vrchovaté talíře mulampos, to taky není zrovna procházka rozkvetlým sadem!"

Guebral zahrnula doleva a vedla je po plevelem zarostlém nábreží k troskám něčeho, co kdysi muselo být velkým skladištěm. Svazek starých, měděnkou pokrytých plynových trubek, z nichž každá byla tlustší než mužské stehno, se táhl po zrezivělém železném mostě nad navigací a plyn v nich tajemně bublal a klokotal. Tu a tam se přes kanál připlazila další trubka a přidala se k ostatním, takže svazek neustále sílil.

Na vzdáleném konci zříceniny skladiště se od svazku oddělovala tenčí svislá trubka pouliční svítilny. Byla už skoro tma a narudlá kalná záře Nočního ohně ředila večerní šero v pekelný přísvit. Kanál se prudce stáčil doprava a končil uzamčenou mřížovou bránou v jiném kanálu, dost širokém, aby jím námořní lodi ze vzdálených oceánů mohly vplout rovnou do trosek skladu. Cestička po jeho kamenné navigaci vedla k dřevěným schodům a dál k lávce přes kanál. Plynové trubky se stáčely ostře vzhůru podél konstrukce schodiště a ještě dál, takže přes kanál vedly v dostatečné výšce, aby pod nimi prošly stěžně proplovajících lodí.

Guebral je vedla přímo ke schodům. Tarl se jí chtěl zeptat, kam vlastně míří, ale to, co spatřil, když k nim dorazili, mu doslova vzalo dech. Zůstal stát přimrazený hrůzou na místě. Z výšky bylo vidět, že se pod troskami skladiště nachází plynárna, továrna, která čerpala plamenný éter z mořského dna a shromažďovala ho v zásobníku. Obrovské kulové nádrže byly propojeny potrubím způsobem, který se zdál spíše náhodný než systematický, a na některých místech vyšlehávaly z trysek na koncích vysokých kovových konstrukcí k nebi plameny. Tarl cítil horko i na tu vzdálenost a rytmické pulzování tuctů neviditelných čerpadel způsobilo, že se lávka neustále chvěla. Nad vším visel příkrov hustého černého kouře, pod nímž byla plynárna s okolím zalitá pekelným rudým světlem. Vypadala jako neumělý model vyrobený ze špejlí a kuliček z ložisek obřím děckem, které ho pak nastříkalo temně rudou barvou a zapálilo.

To, co Tarla vyděsilo, však nebyla plynárna, nýbrž pohled, který se mu naskytl ve světle jejích plamenů. Od schodů na druhé straně kanálu vedla cestička přes dlážděný dvorek ke klenutému průchodu v boční stěně skladiště. Dvorek byl posetý kostmi: tucty lidských koster zbavených masa hordami krys, které mezi nimi pobíhaly, a přitom pořád částečně oblečených v cárech šatů. Na okrajích dvorku jich bylo málo a ležely daleko od sebe, ale blíž ke skladišti postupně přibývaly, až před vchodem byly navršeny jedna na druhou v příšerné, krysami prolezlé kostěné hoře. Mnohé ve svých kostnatých prstech stále svíraly rezavé meče nebo hole.

Tarl se zhluboka nadechl a zadržel dech; pak se nepřítomně podíval na Koťátka, který do něj strčil bokem. Oslík kývl hlavou k mořskému kanálu a Tarl se podíval směrem, kterým ukazoval. Kanál tam mizel ve stínu trosek skladiště a ještě se dalo rozeznat, že tam kdysi býval přístavní dok. I tam se hemžily krysy, stovky krys pobíhající po kamenné navigaci a plavající v páchnoucí vodě. Ale na konci kanálu byl kruhový prostor, kterému se zjevně vyhýbaly. Když se Tarl podíval pozorněji, viděl, jak se vzduch nad ním tetelí a vytváří jakousi mlžnou stěnu. Uvnitř prostoru kotvilo asi dvacet loďek obrácených příďmi ke skladišti, jako by právě připluly. V loďkách ležela další lidská těla, tentokrát ne pouhé kostry, ale zahrňávající, nafouklé a polorozpadlé mrtvolky. I ty držely meče a hole, a také ohořelé zbytky pochodní.

Hladové pištění kryš bylo slyšet až tam, kde stál Tarl s Koťátkem.

Guebral se otočila a nevzrušeně na ně pohlédla.

"Vítejte na Hřbitově," řekla.

"Lidé z Yat'Elu nás napadli dvakrát," řekla jim. "Jednou po zemi a jednou ve člunech. Tehdy jsme byli mladší a bylo nás málo. Už nás vyhnali ze svého středu, protože jsme byli jiní než oni a protože se nás báli. Ale to jim nestačilo, chtěli nás zabít. Tak jsme se bránili. Teď už nás nechávají na pokoji."

Došli po cestičce k zřícenině skladiště. Před a za nimi byla černočerná tma, ale kolem Guebral byl stále slabý přísvit, ve kterém docela dobře viděli. Když dorazili k rozpadlým zbytkům dřevěných dveří, vešli dovnitř a vystoupali po několika schodech nahoru. Před nimi se otevřel klenutý průchod vedoucí do rozlehlé místnosti. Strop se už dávno prolomil a vzal s sebou část podlahy, takže místnost byla směrem k obloze otevřená. Začalo pršet a zbytek podlahy, který tvrdošíjně lpěl ke zdem, byl vlhký a kluzký. Guebral obešla velkou díru zející uprostřed místnosti a vedla je ke dveřím na opačné straně. Když jimi prošli, zahнули doprava a zamířili krátkou chodbou k dalším dveřím, tentokrát vlevo.

Za dveřmi se Tarl zastavil a nejistě se rozhlédl. Byli v další velké místnosti, ale tato ještě měla strop. Zato skoro celá stěna vlevo byla zbořená, takže se mu znovu naskytl fascinující pohled na plynárnu. Sinalá rudá záře pronikala dovnitř a osvětlovala tu nejbizarnější sbírku nábytku, jakou kdy Tarl viděl.

Místnost byla lemovaná neumělými výrobky z rezavého kovu, otlučeného dřeva a jiných zbytků. Stoly, židle a lavice byly všude a mezi tím se v bláznivých úhlech zvedaly neuměle sbité schody vedoucí k vratkým plošinám připevněným ke třem zbylým zdem nebo zavěšeným na stropě vysoko nad jejich hlavami. Některé byly zařízené nábytkem, jiné byly zakryté přepážkami nebo proměněné ve skladiště naplaveného dříví a rezavého železa. Vypadalo to, jako by se někdo pokoušel postavit na stěnách chudinskou čtvrt' a podlahu nechal jako jakýsi obývací pokoj. Celkově to tu působilo dojmem něčeho, co by mohlo vzniknout, kdyby se dal Escher na kutilství a byl v tom skutečně mizerný.

Tarl si odfrkl a šťastně se zašklebil. Pach plynu a kouře zvenčí se skoro úplně ztrácel v těžkém aromátu elfice. Na pohovkách ve středu místnosti polehávalo devět nebo deset postav v černých hábitech, ale když uviděli, že Guebral přivádí Tarla s Koťátkem, vstaly. Jedna z nich, štíhlý mladík s černými vlasy vyčesanými do jakýchsi ostrův a se sarkastickým úsměvem na tváři, přistoupil k nim a uklonil se v posměšné parodii uctivého pozdravu.

"Takže ty jsi ten biano jiskřič, který nás viděl při šmatce na náměstí. Gueb nám o tobě vyprávěla. Já jsem Škrábá. Vítej na Hřbitově, v našem skromném příbytku. Bojím se, že to není nic moc -"

"To mi povídej!" zamumlal Koťátko.

"- ale je to náš domov," dopověděl Škrábá.

Pak byl Tarl postupně představen ostatním Mrtvolákům; pozorně naslouchal a snažil se uložit si jejich jména do paměti. Zapamatovat si jména lidí nebyla dovednost, ve které by zvlášť vynikal. Vlastně byl po většinu života tak opilý, že mu obvykle trvalo dobrých dvacet minut, než si vzpomněl na vlastní jméno. Nyní se mu ale podařilo zapamatovat si i několik cizích.

Byl tam například Lodyha, hubený muž s vyholenou hlavou a obličejem lebky, který nosil zvláštní a pomačkaný klobouk. Pak Kanálová krysa, asi desetiletá dívka používající ještě horší výrazivo než Modrá Sonjě. Byl tam Pinball, silný a pohledný černocho, jehož jediným nápadným rysem bylo to, že měl v očích důlcích lesklé kovové koule místo očí. Byl tam Obraz, malý, ale svalnatý muž s dlouhými vlasy a velkými zlatými kroužky v uších, který seděl na rozvrzané židli u malého stolu. Kůži po celém těle měl do posledního čtverečního palce pokrytou tetováním a některé motivy byly tak vulgární, že Tarl údivem vytřeštil oči. A pak tam byl Pěšťák, bezkrevný mladík se skoro bílými vlasy oholenými na pouhé strniště, s úzkými ústy, která se neustále šklebila, a s protézami vyrobenými z kovu a drátů místo rukou. Tarl se na každého zašklebil a kývl mu na pozdrav, ale pohled na Pinballovy prázdné kovové oči nebo Pěšťákovy chromové ruce ho uváděl do rozpaků. Pořád stácel pohled na Škrábu nebo Guebral, ale oči ho neposlouchaly. Pak mu Pěšťák přistrčil jednu svou umělou ruku přímo před obličej.

"Hezká, co?" řekl. "To je v pořádku, klidně si ji prohlédni. Nestyd' se."

Tarl poslechl. Kovová základna přiléhala k Pěšťákovu zápěstí jako rukavice. Prsty byly vyrobeny z článků z leštěného chromu spojených navzájem jako kosti na živé ruce a pohybovaly se pomocí bronzových drátků. Pěšťák je napjal a články se se sotva slyšitelným skřípěním hladce pohybovaly v kloubech.

Guebral přistoupila k Tarlovi a propletla svoje prsty s jeho.

"Když byl mladší, afáci mu usekli ruce," řekla. "Mysleli si, že bez nich nedokáže jiskřit."

"Afáci?"

"Afotici," vysvětlil Škrábá. "Nejiskřiči. Normální, spořádaní lidé, se kterými se každý den setkáváš na ulici. Naše magie je děs - přestože jim nikdo z nás nikdy neublížil. Dokud se nezačali pokoušet ublížit nám."

"S Pinballem to bylo stejné," pokračovala Guebral. "Když mu bylo čtrnáct, někdo ho přistihl, jak jiskří. Viděli záři v jeho očích, a tak mu je vydloubli."

"Ty tím doopravdy vidíš?" zeptal se Tarl Pinballa a nevěřičně se zadíval na jeho lesklou optiku.

"Líp než ty, kámo."

"Opravdu?"

"To si piš." Třpytivé kovové kuličky se zatočily v důlcích a upřely se na Tarla. "Máš černé vlasy - tedy to, co z nich zbývá. Na bradě asi čtyřdenní strniště. Mateřské znaménko na krku. Druhé na zádech pod kabátcem."

Tarl překvapeně pozvedl obočí - ten chlápek skutečně viděl přes jeho šaty.

"Netvař se tak překvapeně," pokračoval Pinball. "V kapse máš velice zajímavý prsten. Jo, a od chvíle, kdy tě Guebral vzala za ruku, máš obrovskou erekci -"

"Dobře! Dobře! Věřím ti! U bohů, nemusíš to rozmazávat!" Tarl zrudl v obličeji. Na Guebral se vůbec neodvažoval podívat. "Jak to funguje? Jsou magické?"

Ale ještě než dořekl svou otázku, znal odpověď sám. Samozřejmě že byly magické. Náhle si uvědomil moc, která to místo zahalovala. Byla jako hluk ve velkém městě, vytrvalá a všudypřítomná, a přítom ji skoro nevnímal. Teprve teď, když si ji začal uvědomovat, zjistil, jak je obrovská. Ti lidé byli mocní mágové, jeden jako druhý! Ano, to byl zdroj magického pole, které vycítil na dálku.

"To je goetetika," odpověděl mu Škrábá. "Technologie magie. Máme... kontakt. Zářícího krále. Je to odpadlý poloelf a importuje k nám ze Zakázaných zemí za západním oceánem ilegální magické předměty. Superjiskříč. Udrží spojení se skupinkou trpasličích technomágů, kteří mají někde pod Chromovými horami goetetickou dílnu. Vyrábějí tam fakt šikovné věcičky."

"Ale pohání to magie, že?" zeptal se Tarl. "Vy všichni jste čarodějové."

Jeho poznámka vyvolala výbuch smíchu a Tarl se zmáteně díval z jednoho na druhého. Guebral mu stiskla ruku.

"Buď realista, kámo!" zasmál se Lodyha. "Copak vypadáme jako banda starých prďolů, co nosí špičaté klobouky a plnovousy a mumlají ty svoje zaříkávánky?"

"Všichni ti veledůležití staří paprikové se zajímají jen o jediné, a to o moc," dodal Obraz a Tarl si všiml, že si na stole před sebou balí velice tlustou elficovou cigaretu. "To my jsme jiní. Jsme narkomanci."

Vyčkávavě se zadíval na Tarla, ale ten tam jen mlčky stál a nechápal, o čem to, k čertu, mluví. Goetetika? Narkomancie? To budilo dojem čaroděje, co se rychle naštve.

"Proč bychom marnili čas nějakými potrhými zaklínadly?" zeptal se Škrábá. "Máme moc, tak proč si s její pomocí neužít? Máme kolem sebe celý svět a s narkomancií z něj můžeš mít, co chceš. Můžeš pozorovat jiné lidi, můžeš být jinými lidmi, dělat všechno, co tě napadne."

Odmlčel se a Tarl na něj pohlédl se zájmem. Tohle znělo přesně podle jeho gusta. Pak ticho přerušilo delikátní odkáslání.

"Ehm, chápejte, nerad bych vás vytrhoval z vaší vznešené konverzace," zamumlal Koťátko, "ale kdy se tady podává jídlo?"

"Hej, ty máš hlad, chlupáči?" zeptal se ho Obraz a podrblal oslíka v umaštěné hřívě.

"Tobě nic neunikne, co?"

Obraz se suše zašklebil a vstal a Tarlovi vylezly oči z důlků. Jak se muž pohyboval a jeho svaly se začaly vlnit, spousty vytetovaných obrázků začaly navzájem dělat ještě větší oplzlosti. Obraz došel ke stolu a vzal z něj jednu z mnoha misek. Koťátko ho následoval a jazyk mu očekáváním visel z huby, ale když před něho Obraz postavil misku na zem, znechuceně odfrkl - miska obsahovala jen studenou, řídkou ovesnou kaši.

"Ne tak docela podle tvých představ, že?" zašklebil se Obraz. "Myslel jsem si to. Předpokládám, že bys raději něco... masitějšího?"

Dřepl si, pozvedl elficovou cigaretu a tázavě se zadíval na Guebral, která luskla prsty. Ve vzduchu před Obrazem se objevil plamínek a on si od něj připálil a zhluboka vdechl kouř. Chvilí seděl bez hnutí, jako by na něco čekal, a pak se mu oči zakalily a jeho tělo se napjalo.

"Co se děje?" zeptal se Tarl šeptem Guebral.

"Mentální surfíng. Listuje thaumatosférou."

"Co to?"

"Dívej se."

Obraz se několik vteřin nehýbal, pak se pohled jeho očí rozostřil a po tváři se mu rozlil spokojený úsměv. Miska s ovesnou kaší náhle zmizela a na jejím místě se objevil obrovský talíř naložený kusy zvěřiny, ze kterých se ještě kouřilo.

"Nech si chutnat, chlupáči. Nacpi si tetřích," vyzval Koťátko Obraz. Oslík se dychtivě pustil do hromady masa a Mrtvoláci stáli kolem, dívali se na něho, usmívali se a podávali si elficovou cigaretu dokola.

"Skoro bych si taky dal," poznamenal Tarl zálibně.

"Kdo z nás ne?" opáčila Guebral.

Tarl ji vzal za ruku a odtáhl ji kousek stranou. "Poslyš," zamumlal tiše, "jsem všemi deseti pro to užít si trochu švandy, ale vůbec se nechytám. Proč musel Obraz listovat v té, ééé, tomatosféře, než mohl vytvořit baštu pro Koťátko?"

"V thaumatosféře. Podívej, když jiskříš, nemůžeš stvořit něco z ničeho. Jestliže chceš někomu naservírovat talíř plný zvěřiny, musíš ho odněkud vzít. Vždycky si předem prověřujeme, aby naše jiskření někomu neublížilo. Obraz mentálně surfoval, dokud nenašel to, co potřeboval. A vyměnil to za kaši. Obrazi," zavolala hlasitěji, "odkud jsi vzal to žíro?"

Obraz se zašklebil a způsobil tím, že dva vytetovaní muži na jeho tvářích dostali obrovskou erekci. "Od tlustého starého penězomněnce, který seděl u stolu a před večeří si ještě počítal peníze. Uvidíme, jak mu pojede studená ovesná kaše."

"Vidíš," řekla Guebral Tarlovi. "Viděl jsi nás tehdy na náměstí. Nechceme afáčům ubližovat, ale bereme si od nich, co potřebujeme k životu, a rádi je tu a tam poškádlíme, abychom jim připomněli, že tu jsme. Ten penězomněnec pochopí, že jsme to byli my."

"A ta, ehm, thaumatosféra?"

"Tu používáš také. Vzpomínáš, jak jsi mi říkal, že jsi jiskřením objevil velký mrak magie nad Yat'Elem? Když jsi to dělal, tvoje mysl putovala thaumatosférou. Těžko se to popisuje, ale dalo by se říct, že je to rovina, kterou se přemísťuje magie. Elfice osvobodí tvou mysl, takže máš pak pocit, jako bys tam byl celý. Můžeš tak cestovat kamkoliv." Odmlčela se, pak naklonila hlavu na stranu a zamyšleně se na něho podívala. "Chtěl bys to vyzkoušet?"

Tarl přikývl. Guebral ho vzala za ruku, spolu s ním přistoupila ke Škrábovi a vzala mu z prstů cigaretu. Pak Tarla odvedla k žebříku na jednu z plošin pod stropem.

"Polez za mnou," vyzvala ho a začala šplhat nahoru.

Plošina byla zařízená jako malý pokojík, s kobercem, lůžkem u zdi a několika dubovými truhlami. Guebral se posadila na

podlahu s nohama zkříženýma pod sebou a Tarl ji napodobil. Její oči, velké a najednou smrtelně vážné, se do něj zavrtaly.

"Tak," řekla. "Až to začne, nech svou mysl jít, kam bude chtít. Pravděpodobně zabloudí někam, kde to zná. Nech ji volně se vznášet. Užij si to. Ale dávej si pozor. Jsou tam i jiní lidé a věci. Když ucítíš něčí přítomnost, nepřibližuj se k ní. Rychle vypadni. Rozuměl jsi?"

Tarl přikývl a dívka mu podala cigaretu. Několikrát po sobě vdechl kouř a počkal, až začne působit, pak zamumlal slova zaklínadla na osvobození mysli. S očima upřenýma na Guebral seděl bez hnutí, zatímco jeho mysl pomalu stoupala vzhůru, a náhle se ho zmocnil pocit, jako by se natáhla dolů za ním, uchopila ho a vzala jej s sebou. Guebral zmizela a místo ní se objevil vířící kaleidoskop barev. Letěl rychleji než vázka, kolem myšlenek jiných lidí a jsoucen, které cítil, ale neviděl, mířil stále se zvětšující rychlostí k...

Najednou zjistil, že sedí u karetního stolku v přepychové herně, obklopený elegantně oblečenými bohatými kupci a půvabnými ženami. Díval se, jak karty padají z ruky rozdávajícího na zelené plátno a pod lokty cítil měkkou kůži opěrek křesla, na kterém seděl. Před sebou měl velkou hromadu hracích žetonů. Viděl, že karty jsou mantologického typu, takové, jaké se používají na ofrk. Opatrně se podíval na dvě zakryté karty - bezhlavý ork a jednonohý ork. Číšnice, vedle které by Šikara vypadala jako plochá deska, neslyšně připlula s podnosem s nápoji. Rozdávající obrátil sdílené karty - a byly mezi nimi i jednoruký ork, slepý ork a orčí smrt! Zbylé dvě sdílené karty byly trolí smrt a elfí smrt. Někdo jiný u stolu možná měl čtyři smrtky, ale Tarlův orkový flush tím přebít nemohl! Skvělé karty! Číšnice mu nalila velkého elfího klátla a dav kolem stolku zašuměl, když dorovnal bank na maximální přípustnou hodnotu. Číšnice se k němu sklonila a začala mu do ucha šeptat erotické návrhy...

Tarl stál na balkoně vysoké věže z červeného pískovce, která tvořila jeden roh obrovského hradu postaveného na okraji útesu. Hradby pod ním se napojovaly na skalní sráz spadající do hlubiny. Tarl se podíval přes moře na slunce, které pomalu zapadalo za obzor a vysílalo k němu po vlnách zlatavé paprsky světla. Pod ním bylo po jedné straně hradní nádvoří, kde sluhové a lokajové pobíhali sem a tam, chystali na obrovské tabule drahé ubrusy a nádoby a za nimi se jiní sluhové starali o oheň nebo otáčeli dvěma obrovskými rožni, na nichž se opékal celý vůl a celý divočák. Vůně pečeného masa se nesla až k Tarlovi a vháněla mu sliny do úst. Pak se k němu zezadu natáhl párek něžných rukou a začal ho laskat na prsou...

Náhle se ocitl ve velké, světlé místnosti a díval se z okna na město křišťálových věží a zdí z bílého mramoru. Když se otočil, uviděl nepřeberné zásoby lahví šampaňského a brandy ve vyřezávaném mastikovaném příborníku. Před láhvemi byly vyrovnány malé zlaté talířky se zajímavou a pestrobarevnou sbírkou tabletek a pilulí. Uprostřed místnosti stála velká postel pokrytá měkkými kožešinami, vedle ní noční stolek a na něm velký tác s ovocem. Tarl k němu přistoupil, vybral si jednu jahodu a strčil si ji do úst. Její chuť byla výrazná, tak výrazná, že se zachvěl rozkoší, již mu působila šťáva na jazyku. Pak se otevřely dveře a dovnitř vešla štíhlá, vysoká žena s dlouhými, kaštanově hnědými vlasy. Kolem krku měla černou sametovou stužku a jinak na sobě neměla nic. Tarl si teprve nyní uvědomil, že je také nahý. Žena přišla k němu, její smyslná ústa se roztáhla ve vědoucím úsměvu, v něžných hnědých očích se jí zablesklo nedočkavostí. Tarl jí vložil mezi rty jahodu a ona ji vsála do úst, pomalu, ale - ach - tak mnohoslibně. Kapička šťávy se jí zaperlila na spodním rtu a stekla na bradu...

Ale Tarla něco volalo k oknu, táhlo ho to proti jeho vůli, něco, na co se neodvažoval podívat, něco příšerného a zlého. Připlížilo se to skoro až k němu, a přestože věděl, že se na to nesmí podívat, otočil se... Vtom ale uslyšel hlas, který na něj volal: "Vrať se, Tarle. Vrať se. Vrať se..."

Tarl se ocitl zpátky na plošině zalité narudlou září hořícího plynu. Guebral jej držela za ramena, něžně jím pohupovala a opakovala: "Vrať se, Tarle, vrať se," tichým, naléhavým hlasem. Tarl zamrkal a potřásl hlavou, stále ještě částečně omámený. Všechno to bylo tak skutečné!

Guebral si ho chvíli prohlížela, pak se uvolnila a pustila ho.

"Jaké to bylo?" zeptala se.

"Skvělé!"

"Věděla jsem, že se ti to bude líbit."

"To bylo neuvěřitelné! Snil jsem?"

"Ne, všechno to bylo skutečné. Viděl jsi věci, které se staly, ale viděl jsi je očima někoho jiného. Sdílel jsi s nimi jejich prožitky."

"Uvědomovali si to?"

"Pokud já vím, ne."

Tarl se posadil pohodlněji a zamyslel se. Nikdy nic nenamítal proti menšímu šmíráctví, ale tohle byl těžký kalibr, extra zboží i s bonusem. Bylo to příjemné, ale zároveň v tom bylo něco, co ho z nějakého důvodu znervózňovalo.

"S mocí, kterou vládnete, byste mohli jít mezi lidi a zažít takové věci sami."

"Jenomže to by znamenalo zaplést se s afáči a ti by nás dříve, nebo později zabili. Takhle je to bezpečnější."

"V jiných městech to tak není. Lidé kašlou na to, jestli máš magické nadání..."

Zmlkl, když si uvědomil, že na něho Guebral upřeně hledí. Zorničky se jí rozšířily a rty se jí lehce rozevřely. Když promluvila, Tarl ji sotva slyšel přes rámus, který vydávalo jeho vlastní srdce.

"Je ve tvém životě nějaká žena?"

"Ne. Rozhodně ne." Tarl zavrtěl hlavou tak energicky, že z toho málem ztratil vědomí.

"Ty nejsi ženatý? Ani zasnoubený?"

"Ne."

"Určitě?"

"Na světě není žena, která by mi dala, po čem toužím."

"Dobře. To je důležité."

Guebral se předklonila a zahleděla se mu do očí. Fascinovaně se na ni díval, jak si špičkou jazyku pomalu navlhčila rty, potom se naklonila ještě víc - a pak se vedle nich na plošině zatetelil vzduch a zhmotnil se tam malíčký vzdušný vír. Celý jev doprovázelo hlasité bzučení. Tarl a Guebral se dívali, jak vzduch víří a rotuje, a postupně se v něm tvoří zmenšený obraz ženy oděné jako válečnice, štíhlé a opálené, s hnědými vlasy ostříhanými po elfím způsobu nakrátko. Seděla se zkříženými nohama a podle slunečního světla, které jí ozařovalo obličej, bylo zřejmé, že ať je kdekoliv, je tam stále ještě den.

"Tarle, já nevím, jestli tohle tvoje zaklínadlo účinkuje, nebo ne," řekl obraz, který slepě hleděl přímo před sebe.

"Doufám, že mě vidíš, ale nevím to; nevím, jestli jsi vůbec ještě naživu. Nebo střízlivý. Nevím, kde jsi. Je docela možné, že se můj obraz objevil v hospodě plné lidí. Nebo ve stádu ovcí. Ale já tě potřebuju. Hrozně moc tě potřebuju."

Obraz se odmlčel a Guebral vrhla na Tarla pohled, jaký si lidé obvykle rezervují jen pro psy, kteří právě úplně zničili nový koberec.

"To je jen Tyson!" zablekotal. "Je to jen kamarádka! Čestně!"

"Myslím, že jsem našla Ronana," pokračoval obraz. "Na úpatí Tor Yaimos, na severním okraji Yaimoské pouště, stojí dům. Myslím, že to je Šikarína základna. Tam se za dva dny sejdem."

Obraz se zavlhl a najednou se rozprskl v obláček šedého kouře, který odplul ke stropu a zmizel. Tarl se otočil ke Guebral.

"Je to jen kamarádka," řekl, "ale potřebuje mou pomoc. Šikara má tolik moci, že by se dala míchat klackem. Musím jít. I tak mi to bude trvat alespoň tři dny, než se tam dostanu."

Váhavě vstal a Guebral se postavila také.

"Já vím, že mluvíš pravdu," řekla. "Dokážu nahlédnout do tvé mysli. A viděla jsem v ní strach. A zbabělost. A chtíč." Z přizemí se ozval hýkavý oslí smích.

"Ale viděla jsem tam i mnoho jiných věcí. Bolest. Osamělost. A lásku. Tak jdi a pomoz svým přátelům. Ve městě je teď spousta velkých a rychlých koní. Takových, s jakými by ses tam mohl dostat za půl druhého dne. Takže pro tebe jednoho ukradneme... Zítřka..."

Naklonila se a velice něžně jej políbila na rty. Tarl cítil, jak se v něm vzdouvá vášeň a zaplavuje ho s takovou intenzitou, že se až roztřásl. Odtáhl se a pátravě se jí zadíval do obličeje. Byla tak krásná a tak zranitelná, až ho z toho bolelo srdce.

"Proč?" zeptal se. "Proč mne?"

Guebral se mu podívala do očí.

"Protože jsi ve svém nitru dobrý člověk," odpověděla. "A bohové vědí, že takových kolem mnoho není."

Pak ho vzala za ruku a pomalu si ho odvedla k lůžku.

Tyson se dívala, jak plameny ohně dohasínají, a popel zaklínadla, které jí dal Tarl, odnáší vítr. Povzdechla si, pak vstala a protáhla se. Po rychlé cestě bez zastávky byla celá rozlámaná, ale Arvie dostal svému slovu a k řece Erroně dojeli ještě před soumrakem - a to i navzdory tomu, že na jeho naléhání jeli oklikou, takže jí mohl ukázat slavný vodopád Vabyuský skok. Koupila si lístek na loď, která plula po proudu, a pak rozdělala oheň a použila Tarlovo zaklínadlo. Říkala si, že když to udělá hned a ne až Ronana doopravdy najde, mohla by ušetřit trochu času. Věřila, že je na správné stopě.

Nakonec rozkopala žhavé uhlíky a vykročila k přístavní hrázi. Loď měla odjet až za hodinu, ale kolem už stál menší dav lidí, kteří čekali, až budou moci vstoupit na palubu. Tyson se posadila na úvazné pachole a zadívala se přes široký tok Errony. Byla už tma a na druhém břehu zářila svými světly průmyslová oblast Asposy. Až k ní se nesl zvuk tuctů vodních pil lemujících severní břeh. Město bylo proslavené kvalitou svého dřeva: dubového, jasanového, březového a bukového z lesů na východě, i cedrového a borového z hlubokého Azurového lesa rozkládajícího se na svazích hor jižně od řeky. Výše, proti proudu řeky, stála čistíčka vody a plná vlastní společnost Saran. Jmenovala se po Sáře, slavné herečce, která překvapila svět prohlášením, že za svou krásu a mladistvý vzhled vděčí zvyku pít pravidelně vodu z Errony. Nyní se vyčištěná voda z řeky stočená do lahví prodávala po celém Sředosvětě.

Tyson hleděla na bahnitou řeku a uvažovala, jak, k čertu, někdo může chtít pít něco takového. Vtom si uvědomila, že šum hovoru kolem ní utichl a všichni se dívají na oblohu a na něco ukazují. Když vzhlédla, spatřila něco, co ji naplnilo neblahou předtuchou.

Nebe na východě bylo temné, ale nad jejich hlavami bylo stále ještě osvětlené paprsky právě zapadlého slunce. A ze tmy na východě k nim letěla hejna ptáků všech možných druhů - ne po stovkách nebo tisících, ale po stovkách tisíců, nesmírné mračno ptactva prchající na západ před nějakým neznámým nebezpečím na východě. Nebe potmělo jejich množstvím a šeleštění milionů křídel přehlušilo i rachot továren za řekou.

A pak daleko na východě zaplálo světlo; na vzdálených vrcholcích hor někdo v noční tmě zažehl velký oheň. O okamžik později vzplála další vatra na severovýchodě a pak ještě třetí, daleko na severu. Přerušená konverzace znovu ožila, ale tentokrát z ní zaznívaly obavy.

Kolem proběhl veslař z lodi a tvářil se velice ustaraně. Tyson ho chytila za ruku.

"Co to bylo?" zeptala se. "Co znamenají ta světla?"

"To jsou signální ohně! Varovné majáky v Démoních vrších a za nimi! Nebyly zapáleny už stovky let. Znamená to, že se orci dali na pochod! Bohové nám budiž milosrdní! Orci jsou v Behanu!"

ORČÍ VOJSKO

V příštím čísle se spolu podíváme na nejnovější letní módu, ale už teď vám mohu prozradit, děvčata, že barvou této sezóny je... černá! Překvapení, překvapení. Také si povíme jak správně připravit miminko a náš stálý kuchař vám

poradí, jak to udělat, aby se nám ti drobečkové nespálili a zůstali uvnitř pěkně křehoucí a šťavnatí.
- Hurkot (časopis moderního orka)

Když se orci vyvalili ze Zanícené gonády, byly jich skoro tři tisíce a byli po zuby ozbrojeni. Šikara po svém proslovu zmizela v náhle vyšlehnutých plamenech, které zle popálily pět orků v jejím nejbližším okolí (k známému veselí ostatních, nepopálených), a vzápětí se objevila skupina obchodních cestujících Weldiské britašské společnosti. Přivezli s sebou hojně zásoby svého zboží a vzrušení orci utratili obrovské sumy za přezbrojení nejčerstvějšími novinkami na trhu sečných a bodných zbraní.

Bradavičák a Spánek si koupili kopí SY s dlouhým ratištěm posázeným hřeby a ošklivě vyhlížejícím pilovým hrotem. Vřed, skvělý lučištník, se vybavil celokovovým Plaketovým lukem a stovkou šípů. A Blešák po dlouhém váhání utratil skoro všechnu svou hotovost za ten nejlepší meč, který si ork mohl koupit; Lidolux ze skvělé astrální řady navržené Amtusem Berserkerem, slavným orčím válečníkem, jedním z mála, o kterých se jmenovitě zmiňuje i Růžová kniha Ulaye...

Amtus Berserkr známý mezi ostatními orky jako Mad Amtus, měl dílnu v továrně Weldiské britašské společnosti. Převeliká jeho sláva se rozšířila po celé zemi a jeho dílna se stala poutním místem pro ostatní jeho druhu. Přemnoho bylo těch, kteří k němu zavítali, aby se pak mohli chlubit, že navštívili firmu MadAmtus & spol. Nejstrašlivější ze zbraní, které tento slavný ork vynalezl, jsou patrně meče tzv. astrální řady. Čepele jejich z wolframu ukuté jsou pilovité a při výrobě ozářeny byly, takže vydávají slabé světlo svitu hvězd se podobající. Pro oči orků je více než dostatečné a snadno se podle něj mohou ve tmě orientovat, zatímco lidé je nevidí vůbec. Vrcholovým modelem astrální řady je pak bezesporu Lidolux, meč vydávající tiché kvílení, jež u lidí pocit strachu silného vzbuzuje a takto je nervózní činí. Práví se, že toto děsivé pekelné kvílení bývá často tím posledním, co zaslechla stráž za bezměsíčné noci...

Velký orčí tah začal za úsvitu, a když orci vyrazí na tah, hned tak něco je nezastaví. Spojili se s jinou skupinou, která pochodovala z východu Iridiových hor, a o něco později s třetí, tentokrát z Velké poutě ve Východních pustinách. (Velká pout' je obrovská orčí podzemní pivnice. Svoje jméno dostala jako vyjádření představ jejího majitele, který si přál, aby se stala poutním místem všech žíznivých, a také proto, že se písmomalíř ve slově „poušť“ spletl). Když se vyvalili jako živá lavina z podhůří na Dercheyské pláň, přidaly se k nim vojska Jižanů pochodující proti proudu řeky z jejich vzdálené domoviny za Nevinem.

Jejich duch stoupal spolu se sluncem na obloze a při pochodu vyřvávali do kroku svoje oblíbené válečné písně. Četné kroniky a ságy tvrdí, že orci jako druh nesnášejí denní světlo a slunce se bojí. To se ovšem nezakládá na pravdě. Orci tráví většinu času pod střechou nebo v jeskyních jedině z toho důvodu, že jen velice málo nočních klubů pod širým nebem má otevřeno přes den, a také proto, že když máte kocovinu provázenou pocitem, že se vám do hlavy pokouší proklovat pět tunový datel, jasné sluneční paprsky pro vás těžko budou tou nejpříjemnější věcí na světě.

Když dorazili na dohled města Derchey, zjistili, že už tam na ně čekají další spojenci. Byla to skupina Uttuků, vysokých, silných orků, a měli s sebou karavanu naloženou potřebami pro obléhání; deset těžkých vozů tažených polodivokými megoceri. Kromě nich tam čekala jižanská jízda, jednotka bojovníků na imitovaných koních známých pod jménem mutoni, kteří se vzpínali, vrčeli a chňapali svými jako břitva ostrými zuby po každém, kdo se k nim přiblížil. Mezi nimi byla i Šikara jedoucí na bílém hřebci a oděná v černé, mimořádně slušivé plátové zbroji.

Šikara přeskočila z koně na jeden z vozů, použila ohnivou kouli k tomu, aby velmi hlučným a špinavým způsobem odpravila jednoho orka v první řadě a upoutala tak na sebe pozornost ostatních, a pak, když utichl jásot a smích, je oslovila.

"Několik mil po proudu řeky leží město Derchey," řekla. "Dříme tam v záři poledního slunce, zralé a šťavnaté, jako by čekalo, až se ho zmocníte. Je plné jídla, chlastu a dalšího chlastu. Ale jedna věc je ještě důležitější než město. Most. Jediný most před řekou Derchey v okruhu stovek mil. Za ní čeká celý Behan a Cydor. Tučná, bohatá města jako Brend, Dálný Tibreth a Ilex Jakmile ten most přejdeme, nic už nás nezastaví. Takže až dobudeme Derchey, můžete se pobavit, ale jen krátce. Pak potáhneme dál! Uskutečnime ten nejvelkolepější tah v historii, takový, že proti němu budou ty, co pořádal Gaz Dlouhán, pouhé dětské besídky! Jdete se mnou?"

Jásot, který jí odpověděl, byl slyšet na míle daleko a Šikara nervózně zašilhala k severozápadu; mohla jen doufat, že stráž u bran Dercheye nejsou příliš bdělé. Rychle vydala rozkazy svým poručíkům. Jižanská jízda zatočila kolem hlavního voje a odcválala a za ní se rozběhli pěší vojáci, kterých teď bylo už skoro deset tisíc. Plně natankovaný ork je schopen běžet celý den jen s několika krátkými zastávkami na zvracení. Znamená to, že se orčí vojska pohybují velice rychle (a také že se dají velice snadno sledovat - i když příjemná práce to v žádném případě není).

První varování, kterého se strážím u městských bran dostalo, byl rychle se přibližující oblak prachu v dálce. Jelikož od doby, kdy naposledy museli zavírat brány před nepřátelskou armádou, uběhlo už čtyřicet let, napadlo je jen, že se nějak zvedá vítr a že bude lépe uchýlit se do strážního domku a dát si tam šálek čaje. Jejich další myšlenka byla, že se mrak přibližuje podezřele rychle - a nejede před ním nějak moc jezdců na koních? Pak si uvědomili, že ti jezdcí vypadají zatraceně nepřátelsky a klatí, raději bychom měli zavírat brány. To poslední, co jim prolétlo hlavami, byly čtyři dobře mřížené a velice ostré šípy.

Pak jezdci vtrhli otevřenými bránami do města. Jejich oři chňapali po přehajících obyvatelích a trhali je svými ostrými zuby na kusy, zatímco ty, kteří byli rychlejší a vyhnuli se jim, zabily šípy z malých, ale smrtících jižanských luků. Menší skupinka nájezdníků zůstala s připravenými luky u otevřené brány, ale zbytek se rozjel po rušných ulicích a kosil zmateně pobíhající občany svými břitvovými ostrými šavlemi. Během jediné minuty projeli celým městem a dorazili k

Dercheyskému mostu. Zde se jim postavila skupinka asi třiceti špatně ozbrojených obránců ukrytých za provizorní barikádou sestávající z několika vozů, ale jezdcí na ně zaútočili ve dvou vlnách, přičemž ta první ubohý zátaras prostě přeskočila a hned se zase obrátila, aby je atakovala zezadu, takže se obránci ocitli ve dvojím ohni. Šípy jim probodaly končetiny, šavle je rozpáraly jako prasata na řeznickém stole a pak se do nich pustili mutoni, kteří jim rvali kusy masa z těl a obličejů. O pouhých několik minut později byl most zajištěn a z jeho obránců zbyly jen znetvořené mrtvoly, na nichž se spokojeně popásali zmutovaní koně.

Jižanští jezdcí, kteří hlídali otevřené brány, nemuseli na orčí pěšáky čekat dlouho. Běželi naplno a přitom ječeli svůj oblíbený válečný pokřik: "Kalgazh buhr nazh gašbul nakkerz," (neboli: ,Kdo bude ve městě poslední, tomu urveme koule'). Zaplavili město jako přívál a rozptýlili se v ulicích, aby pobili ty, co se jim postaví na odpor, ale nikoho takového nenašli. Derchey bylo mnoho let pokojným, ospalým pohraničním městem s málo trénovanými a špatně vyzbrojenými hlídkami, navíc dokonale zneschopněnými behanskými byrokraty, kteří ustanovili, že než členové stráže, co zrovna nejsou ve službě, obdrží z městské zbrojnice zbraně, musí vyplnit formulář žádosti ve třech kopiích - což není snadné, když vám ruku až po loket ukousl zmutovaný kůň. Město kapitulovalo, orci zaplavili jeho ulice, drancovali, plenili a vůbec se snažili užít si trochu legrace.

Když si orci užívají legraci, může to být pro všechny kolem extrémně nebezpečné. Jejich představy o dobré zábavě bez výjimky zahrnují konzumaci alkoholu, řev, nebezpečí a ostré nástroje. Představu o tom je možné získat z orčí literatury zabývající se tímto předmětem...

Jiná skvělá hra je Bodni do tmy. Jedna osoba (hráč) si při ní zaváže oči a druhá (terč) sedí s rukou položenou na desce stolu, dlaní dolů a s prsty co nejvíce roztaženými. Hráč dostane ostrou dýku a pokouší se jí co nejrychleji bodat do stolu do mezer mezi terčový prsty. Když dýka zasáhne prst, musí hráč začít znovu. Když zasáhne dva prsty nebo hřbet ruky, je hráč diskvalifikován a stává se příštím terčem...

Výše uvedený úryvek byl převzat z knihy Starý Krysochlup: Mejdanové hry pro šestileté

Blešák a jeho přátelé byli ve skupině, která jako první vtrhla do Hradní brány (hospoda na Říční ulici). Po dlouhém pochodu z hor byli velice, velice žízniví, ale jelikož byli varováni, že na odpočinek mají jen čtyři hodiny, šli přímo na věc a snažili se užít si co nejrychleji trochu té zábavy.

Nejprve si mezi sebou museli rozdělit kořist z drancování. Ve skupině bylo dvacet orků, ale ve sklepě našli jenom devatenáct sudů, takže tahali los, aby zjistili, kdo z nich bude mít smůlu. Prohrál malý ork jménem Syfl a musel se tedy spokojit s asi tuctem lahví vína, které našli kromě sudů. Pak přikročili k vážným záležitostem mejdanových her. Majitel hospody zahynul s hlavou rozbitou o stěnu při hře Človče, roztoč se, tak ho odepsali a začali hrát Babu. Barman, kterého vybrali za terč, vydržel plných čtyřicet minut a pak se mu špatně mířená dýka zabodla do očního důlku. Následovala hra Chodí Pešek okolo a ta jim vydržela, dokud ork s peškem (Vřed) nevyrazil jinému orkovi mozek z hlavy. (Pešek je v této hře asi dvacetiliberní železná palice s hřeby.) Nakonec, když už začalo docházet pivo a byl skoro čas jít, zapálilo zbylých osmnáct orků podnik a vyvrávoralo ven. Patrně jen čistou roztržitostí zapomněli Syfla zamčeného ve sklepě, a buď byl příliš opilý na to, aby řval, nebo ho nebylo přes praskání plamenů slyšet.

Po celém městě to vypadalo podobně. Zatímco se většina obyvatel schovávala v poměrném bezpečí svých domovů, prakticky celá populace majitelů hostinců, prodavačů vína a zaměstnanců restaurací byla během několika hodin vyhlazena. A než padl soumrak a orci se s ječením a zpěvem zase vyvalili do ulic, šlehaly plameny z oken všech licencovaných podniků ve městě.

Pak se ale od východu ozvalo rytmické dunění pochodujících nohou doprovázené bubnováním a ryčným troubením polnic. Orci v ulicích ztichli, uvažující, co to může znamenat, ale Šikara, která přecházela po hradbách nad východní branou, se jen zastavila a se spokojeným úsměvem se zahleděla do houstnoucího šera.

Po proudu řeky k městu pochodovala horda Východňanů - bezmála pět tisíc jich bylo, silných, zamračených a divokých. Jejich krvavě rudé praporce vlály ve večerním vánku, jak se spěchali připojit k Šikařinu vojsku. Po nich přišel ještě houf orků ze severu; čtyři tisíce jich bylo a tvrdili, že je jakýsi ork jménem Kev pozval na mejdan a že sice nepřinesli láhev, ale všichni mají vlastní meče, tak jestli by se mohli připojit?

A tak se stalo, že o hodinu později vypochoďovala západní branou armáda čítající nějakých dvacet tisíc orků, Jižanů a Východňanů, dobře ozbrojených a lačnicích po boji. V jejich čele jela Šikara na bílém oři a za nimi zůstalo město v plamenech. Táhlí na Brend a žádný tvor před nimi nebyl bezpečný. Člověk, zvíře nebo pták, vše, co se jim připletlo do cesty, se stalo terčem pro jejich šípy a oštěpy. Když to bylo živé, zabili to, když ne, alespoň to zapálili. V jejich stopách se k nebi zvedal zápach a dým jako ocas nějaké ohavné komety. Před nimi prchalo vše živé a šířila se zpráva o smrti a zkáze, která pronikla hluboko do samého srdce Behanu.

ZTRACENÍ

Ostrov Han Bamu v Západním moři odedávna slul mezi mořeplavci nebezpečnými vodami, jež ho obklopovaly. Jako by nestačily zrádné proudy a skryté útesy, hemžila se tato oblast také pašeráky, divokými, bezohlednými muži, kteří na svých štíhlých, rychlých lodích pašovali na pevninu proslulou elfici Zlatý Han. Mnoho dobrých námořníků tam našlo smrt, jsouce pohlceno krutým mořem nebo zabito piráty či pašeráky, takže se časem začalo mezi mořeplavci považovat za naprostou zbednělost a bezohlednost těmi vodami vůbec plout. Nemálo pak bylo ubohých vdov, které, jsouce příliš hrdé, vůbec nepřiznaly, že jejich manželé mají svůj moký hrob na dne moře u ostrova Han Bamu...

- Růžová kniha Ulaye

Zatímco Čírka svižně klouzala po vlnách nocí na východ, Dene se opíral o krk vyřezávané dračí hlavy na přídi, nejistě

zíral vpřed do husté mlhy a trápil se. Po několika dnech plavby nejnebezpečnějšími moři světa si opravdu začínal dělat starosti. Zbývalo jim pouhých osm dní, osm dní, ve kterých měli najít nějaký cíl nebo skupinu cílů hodných vagenského loupežného nájezdu, naplánovat a profinancovat celou výpravu, rozpracovat podrobnosti týkající se logistiky a pak se vrátit domů a uspořádat prezentaci tak zajímavou a zábavnou, aby přesvědčila zbytek kmene, že je nemá na místě odsoudit k smrti.

Až doposud nenašli žádný cíl hodný toho jména. Velká města byla příliš dobře opevněná a zbytek pobřeží už byl dávno vydrancovaný. Každá vesnice, na kterou zatím narazili, se potácela na hranici bídy, byla napůl vypálená a sotva její obyvatelé zahlédli dračí hlavu Čírky, popadli to málo, co jim zbývalo, a pelášili k nejbližším horám nebo lesu.

Nebyla to ale ani úplná ztráta času. Po dvou dnech strávených na lodi s osmnácti ženami se Dene hodně naučil. Doposud měl s opačným pohlavím velice málo zkušeností, nevyznal se v něm a o ženách vlastně věděl jen to, že jsou jiné než muži. Za ty dva dny se dozvěděl, jak moc jiné jsou.

Například jejich pořádkumilnost se zcela vymykala nejen schopnostem, ale i chápání mužů. Čírka byla čistá a uklizená, všechno, co na ni patřilo, bylo vždycky na svém místě. Dene tomu vůbec nedokázal uvěřit. Předtím jezdil jen na výhradně mužské výpravy a při těch se po několika dnech brodili po kolena ve zbytcích jídla, prázdných lahvích od piva, polámaných udicích a podběrácích a zasklých plivancích.

Ne že by s nimi nebyla zábava. Brzy zjistil, že ho většina posádky snadno přepije. Ženy dávaly přednost zvláštnímu koktejlu sestávajícímu z rumu a šťávy z černého rybízu, o kterém muži z vesnice vždycky mluvili pohrdavě a říkali, že to „není pití pro chlapy“. Ted' už chápal proč. Po několika skleničkách tohoto nápoje chlapy úplně přestaly poslouchat nohy a udělalo se mu tak špatně, že to ještě nezažil. Na druhé straně Deneho potěšilo, že ženy neměly zájem o machistické vytahování, bez kterého se pití mezi chlapy nikdy neobešlo. Nikdo se nesnažil chodit po vesle nebo skákat do moře z vrcholu stěžně, nikdo ho nevyzýval v souboji na páku a nenalomil mu při tom zápěstí. O to náruživěji probíraly různé drby, často do nanejvýš zahanbujících podrobností, a Deneho překvapilo (a naplnilo studem), jak bezstarostně přitom něžně pohlaví překračovalo hranice slušnosti.

Také ho překvapilo, co se stalo, když druhého dne plavby podlehl jako obvykle mořské nemoci. Místo aby se mu ostatní jako obvykle posmívali, nebo ho házeli přes palubu, Kait zmizela v zastřešené části uličky a po chvíli se vrátila s bylinkovým nápojem, po kterém se mu skutečně udělalo lépe.

Což ovšem neznamenalo, že ho občas někdo přes palubu nehodil, a Dene brzy dospěl k závěru, že si musí dávat velice dobrý pozor na to, co říká. Například Fjoně byla z nějakého nevysvětlitelného důvodu citlivá na jakoukoliv zmínku o vodní drubeži - jinak si alespoň nedovedl vyložit to, co se přihodilo včera večer. Členové posádky, kteří právě nebyli ve službě, vypili nějakou tu skleničku a Fjoně se rozhovořila o tom, jak se každý vesničan na pobřeží naučil vzít do zaječích, sotva zahlédne loď s dračí hlavou na přídi. Dene navrhl, že by tedy mohli použít k výzdobě lodě jiné zvíře, ne tak agresivní a machistické, spíš něco roztomilého. Například medvídko nebo králíčka. Fjoně ho obvinila, že si dělá legraci. Dene pak zašel ještě dál a řekl, že by mohli zkusit něco humorného, třeba papuchalka. Na to Fjoně řekla, že ať je vůdcem nájezdu, nebo ne, rozhodně mu nedovolí, aby na příď jejich lodi umístil hlavu papuchalka, a to přesto, že se po ptákově jmenuje. Dene se pak zamyslel a po chvíli mlčení zamumlal spíš pro sebe: "Předpokládám, že kačenka nepřichází v úvahu." Načež ho Fjoně hodila do moře. Později, když ho ostatní zase vylovili, se mu omluvila, ale Deneho to jen utvrdilo v přesvědčení, že ženy jsou záhadné plemeno, a rozhodl se, že si pro příště raději nechá svoje nápady pro sebe.

Marten si u kormidelního vesla také dělal starosti, ale z jiného důvodu. S tím, co se stane za osm dní, si přestal dělat hlavu, když dospěl k závěru, že se smrti stejně nevyhne. V posledních osmačtyřiceti hodinách se náklonnost, kterou dřív cítil ke Klaer, změnila v naprosté milostné poblouznění. Kdykoliv se objevila na dohled, nedokázal od ní odtrhnout oči. Její tvář měl před očima, i když ji neviděl. A někdy nejen tvář. Intimní části jeho těla jako by si žily vlastním životem, takže spoustu času strávil svižnými procházkami po lodi se štítem držným strategicky před sebou. Prostě věděl, že někdy v blízké budoucnosti, až se na něj zase podívá těma svýma velkýma očima, neubrání se a pak ji popadne a políbí. A dobře věděl, jak na něco takového ženy reagují. Viděl, jak zareagovala Fjoně, když Deneho jen podezírala, že jistá jeho poznámka byla dvojsmyslná. Marten si byl jist, že kdyby něco doopravdy udělal, určitě by došlo na odkrajování částí jeho anatomie. A dobře věděl, jak ostrá je dýka, kterou Klaer nosí.

A tak Čírka ujížděla nocí s hlídkou, která přes mlhu nic neviděla, a s kormidelníkem, jehož pozornost se plně soustředila na jedno ze spících těl pod příkrývkou, které leželo na palubě před ním. Byla by to situace jako dělaná pro námořní katastrofu nebýt toho, že věděli přesně, kde jsou a kam míří. Jedním z překvapení této cesty totiž bylo zjištění, že Dene má přirozené nadání pro navigaci. Dejte mu sextant a mapu, ukažte mu severku a během několika vteřin vám řekne, kde přesně jste a jak daleko to máte k nejbližší pevné zemi. Marten mu obojí dal před půl hodinou a Dene předpověděl, že při současném kurzu a rychlosti dosáhnou pevniny poblíž Yai'Elu přibližně za čtyři hodiny.

Bohužel Marten nepočítal s tím, že pokud jde o astronomii, je Dene naprosto nemožný. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by někdo mohl nepoznat severku. Dene bohužel zaměřil sextant na Vmrle v souhvězdí Zhnisané strumy, což představovalo rozdíl nějakých dvacet stupňů. V praxi to vedlo k tomu, že se jeho odhad lišil od skutečnosti o dobrých třicet mil.

Marten o tom ale neměl ani tušení, dokud neuslyšel Deneho přidušený, zoufalý výkřik.

"ZEMĚ -"

Pak se Čírka zastavila na místě, jako by narazila do něčeho nehybného (což se stalo) a ostře se naklonila na bok. Marten byl silou nárazu vržen vpřed a dopadl mezi vesla. Spící těla byla rozhozena po lodi v jednodité mase rukou, nohou a příkrývek a Dene přeletěl přes příď stejně spolehlivě, jako by zase něco navrhl Fjoně. Na okamžik zavládl ticho, při kterém se každý snažil postavit na nohy a zmateně se kolem sebe rozhlédnout, pak Dene vystrčil hlavu přes brlení na přídi a zamžoural na ně skrze chuchvalce mlhy.

"- NA OBZORU!" dodal poněkud opožděně. Vzápětí se pozpátku svalil na zem zasažen do hlavy korbelem od piva, který po něm hodila Klaer.

O deset minut později kráčeli oba přátelé zahanbeně po písčité pláži, na kterou najeli. V uších jim stále ještě zněly Klaeriny nadávky. Přival invektiv, kterými je zahrnula, je jen utvrdil v jejich názoru. Denemu se nijak zvlášť nelíbilo být nazýván připitomělou hlístnicí s rozumovými schopnostmi měňavky postižené nejvyšším stadiem senility a s vůdcovskými schopnostmi shnilého dřeva, ale rozhodně to bylo lepší, než kdyby ho zahrabali po pás do písku hlavou dolů, což by s ním patrně udělali chlapi. A Martena sice Klaerino opovržení upřímně mrzelo, ale na druhé straně ho pohled na její hnědé oči metající blesky tak vzrušil, že se jen s vypětím všech sil ubránil spáchání sebevraždy tím, že by se ji na místě pokusil popadnout a obejmout. Naštěstí měl plné ruce velkého kamene, který si strategicky držel před sebou (při všem tom zmatku si zapomněl štít v lodi), jinak by ze sebe určitě udělal naprostého idiota.

Když dorazili na konec pláže, hromady naplaveného dřeva utlumily zvuk příboje, ačkoliv stále ještě slyšeli ženské hlasy proklínající párek úplně slepých hňupů, kteří dokážou přehlédnout celý kontinent a vrazit do něj lodí. Kolem hustě rostly palmy. Jejich vějíře šelestily v takřka neznatelné bríze, která po pláži válela chumáče mlhy, a pach rozkládající se vegetace štipal v nose.

Dene se svalil na písek a zamračil se směrem k moři.

"Klatá mlha!" zamumlal. "Už ji mám až po krk. Pokaždé, když někam pluju, je mlha. Nikdy nevidím, kam, k čertu, plujeme. Mlha, mlha a zase mlha. A když není mlha, je alespoň hustý opar. Při těch řídkých příležitostech, kdy jsem se dostal do pořádného města, bylo plné smogu. To je klatě nespravedlivé!"

Ve skutečnosti to bylo spravedlivé. Ačkoliv to Dene nevěděl, před několika měsíci se mu povedlo zpackat další obřad. Vyzýval Noaxe, boha psů, ale místo něj oslovil Nebulu, bohyni mlh, která mu ve své štědrosti nadělila dar mlhavého počasí, kamkoliv půjde.

Dene tedy seděl smutně na pláži, nepřítomně prosíval písek mezi prsty a žehral na svůj osud, ale Marten ho neposlouchal. Soustředil pozornost na něco jiného, protože se mu před chvílí zazdalo, jako by v porostu zaslechl kradmé zvuky. Chloupky vzadu na šíji se mu naježily. Marten položil ruku na jilec meč a napůl jej vytáhl z pochvy. Kromě Deneho stížností teď neslyšel vůbec nic, a přesto se mu ticho kolem zdálo tíživé a výhružné.

"Dene," zašeptal, "raději bychom se měli vrátit do -" A pak se z lesa vyhnuli poloorcí a v příštím okamžiku Marten bojoval o život.

Plooorci, výsledek spojení mezi lidmi a orky, zdědili povahové rysy po obou těchto rasách. Obecně je to pro ně výhoda, protože mají výšku a sílu lidí, ale lstivost a energii po orcích. Naneštěstí zdědili i typicky orčí nezvladatelnou chuť vyrazit někam na tah, spolu s omezenou odolností lidí vůči alkoholu. V důsledku toho trpí tento druh příšernou semipermanentní kocovinou. Není tedy divu, že bývají velice špatně naložení a agresivní. Někteří z nich končí ve velkých městech, kde takřka vždy pracují jako vyhazovači v nočních klubech, ale většina se rozhodne pro polokočovní život banditů nebo lupičů. Mimo jiné jsou totiž skvělí a smrtelně nebezpeční bojovníci.

Když tlupa asi patnácti plooorců vyrazila z mlhy, nezbylo Martenovi příliš mnoho času na přemýšlení. Neměl žádné zkušenosti z boje a veškerý jeho minulý výcvik se odehrával buď sólo, nebo v dětských letech. K jeho vlastnímu úžasu však jeho tělo zareagovalo, jako by se pro boj narodilo, a než se nadál, stál nad Denem, meč svíral v obou rukou a vytvářel jím neproniknutelnou bariéru smrti. Slyšel sám sebe, jak vykřikuje hrozby a posměšky, zatímco Dene u jeho nohou mumlal něco, co nejspíš byla další modlitba. Marten si ho však nevšímal, protože i když mu už čtyři plooorci leželi mrtví u nohou, bylo jich na něj stále příliš mnoho. Už brzy některý z nich pronikne jeho obranou a vrazí mu meč do žeber.

Náhle však začali všichni jeho protivníci ustupovat, oběma rukama se drželi za břicho a v obličejích měli takřka komický výraz bolesti. Tři nebo čtyři z nich začali zvracet a ostatní sténali a kvíleli v nesnesitelné agónii. Pak se pach zvratků smísl s peklým puchem exkrementů. Přelomení vpůli bolestí, s příšerně zasviněnými kalhotami a zbytky obsahu žaludku na bradě, jali se plooorci ustupovat do noci, a Marten, napůl zalknutý vším tím pachem, se s úlevou svalil do písku na pláži.

Dene vedle něj zjevně právě prodělával hysterický záchvat a Marten se ho už už chystal začít konejšit, když tu zjistil, že se pouze směje, až se za břicho popadá.

"Nikdy bych tomu nevěřil!" prskal Dene. "Ono to funguje! Tomu bych, klat, nikdy nevěřil!"

"Co funguje?"

"Ta modlitba. Krage mi při jednom nájezdu řekl, že moje modlitby jsou spíše jako kletby a že bych si je měl šetřit pro naše nepřátele. Tak jsem to udělal. Když nás ti chlápci napadli, odříkal jsem modlitbu k Benefere, tu, kterou jsem použil při výpravě do Maremmy, jak pak celá posádka lodě dostala úplavici. Tentokrát jsem se ale modlil co nejvroucněji. A zabralo to. Mají stejné příznaky jako tehdy náš kmen, jenom nesrovnatelně silnější."

Marten se na něho podíval a potřásl hlavou.

"Vážně něco musíš dělat špatně, když se tohle děje lidem, za které se modlíš," poznamenal. "Ne ať tě někdy napadne modlit se za mne, rozumíš?"

Dene vstal a oba zamířili zpátky k moři, kde si zbytek posádky zamračeně prohlížel předřovou část trupu lodi. Odliv zanechal Čírku na souši a odhalil, že má těsně pod čarou ponoru díru velkou jako hlava. Klaer si je chladně změřila.

"Ha," řekla. "Naši umělci, kteří si pletou navigaci s demolicí. Vám nestačilo, že jste narazili na pláž, vy jste si k tomu museli najít jediný špičatý kámen široko daleko -" Uviděla Martenův meč potřísněný krví a zarazila se a on jí stručně vyličil jejich střet s plooorky. Klaer na něho pohlédla s novým respektem a Marten okamžitě pocítil známé pnutí, takže si raději rychle dřepel a začal si otírat zkrvavenou zbraň pískem.

"Tak tohle znamenal všechn ten řev," pokračovala dívka zamyšleně. "A já jsem si myslela, že se typicky mužským způsobem dohadujete, či to všechno byla vina. Hmm, to znamená, že máme problém. Oprava lodi nám zabere alespoň

pět dní, takže se nestihneme vrátit včas, a teď ještě máme za sousedy loupežný kmen poloorků. Skvělé. Asi nemáte ponětí, kde vlastně jsme?"

Dene s pomocí sextantu (a Martena, který mu ukázal, která přesně hvězda je severka) zjistil, že ztroskotali na pobřeží Cydoru poblíž Drahokamových vrchů, asi dvacet mil jihozápadně od Yat'Elu. Jelikož čas ubíhal, rozhodli se, že poslechnou Lobbovy rady a zamíří do města. Loď však bylo třeba opravit a kvůli poloorkům se neobejdou bez silných stráží. Nakonec dospěli k rozhodnutí, že jelikož Marten a Dene už prokázali svou schopnost čelit lupičům, půjdou do Yat'Elu sami, zatímco všichni ostatní zůstanou u lodi a pokusí se ji znovu zprovoznit.

Půl hodiny nato si oba muži hodili na záda své vaky a rozloučili se s posádkou. Marten si potřásl rukou s každou z nich, až zbývala jen Klaer. Když držel její ruku, neodvažoval se jí podívat do očí. I ten pomíjivý dotek stačil k tomu, aby se mu pulz prudce zrychlil. Pak se ale dívka předklonila a políbila ho na tvář.

"Hodně štěstí," řekla ještě, rychle se otočila a zmizela v lodi.

Marten vykročil do mlhy. Měl pouhý týden na to, aby našel nějaký neodolatelný cíl pro loupežný nájezd a přesvědčil o jeho neodolatelnosti kmen. Byl až po uši v mlze, v neznámé zemi hemžící se divokými poloorky, v lodi měl obrovskou díru a jeho jediným společníkem byl naprosto neschopný nešika, jehož jediným nadáním bylo všechno zpackat. Za těchto okolností bylo rozhodně zvláštní, že když vyrazil na dvacetimílový pochod do Yat'Elu, prozpěvoval si jako skřivánek, který právě vyhrál v loterii...

VĚRNOST

Yaimoská poušť... suchá a pustá oblast rozprostírající se v Cydoru, jižně od Chromových hor. Jen málo tvorů dokáže přežít v těchto vyprahlých končinách a i ti se museli přizpůsobit na co nejhospodárnější využití vody. Jako příklad může sloužit třeba proužkovce rubínokrký, smrtelně jedovatý had, který na setkání útočí na každého, kdo nechá puštěný kohoutek, nebo stranoplaz cydorský, had, který vůbec nepotřebuje vodu a díky dokonalé adaptaci dokáže přežít na čistém alkoholu (odtud jeho zvláštní způsob bočního plazení). Stranoplazi jsou obávaní predátoři, neboť vládnou dechem, který dokáže zabít drobného hlodavce na vzdálenost až pěti stop.

Leč patrně nejpodivnější příklad přizpůsobení se nehostinným podmínkám je takzvaná pouštní sedmikráska, inteligentní rostlina disponující mentální silou tak mocnou, že je schopna putovat za vodou pomocí levitace. Je to také jediná známá levitnička v celém Středosvětě...

- Růžová kniha Ulaye

Tarl se nonšalantně opíral o bílou kamennou stěnu a okázale si četl v chatrném a ručně psaném jídelním lístku připíchnutém na dveřích Scoffuluvvu, zchátralé a nevábně páchnoucí kavárny na východní straně malého náměstíčka. Ve skutečnosti bedlivě pozoroval tři koně přivázané před Sigarnim, blízkou vinárnou. Časně ranní slunce vrhající své paprsky pod ostrým úhlem ponechávalo jeho stranu náměstí ve stínu a Tarl si byl jist, že ho majitelé koní vůbec nevidí. První z koní byl tak hubený, že vypadal jako kostra zabalená v hnědé smrtelné fólii. Přes hřbet měl přehozenou starou špinavou deku, na kterou někdo vyšíl úhledným stehem větu: „Můj druhý kůň je plnokrevník“. Tarl si pomyslel, že by si mohl podat kopyto s malým hnědým oslíkem, který vedle něj slintal na dláždění. Ovšem druhí dva koně, to bylo něco jiného. Oba byli statní, dobře udržovaní, svalnatí krasavci, kteří sem zjevně přijeli kvůli Poháru plnokrevníků. Tarl se díval, jak jejich majitelé vcházejí do vinárny, a proto věděl, že ryzák vlevo se jmenuje Zefýr a ten druhý, kaštanově hnědá klisna, je Dračice.

Oslík, který upíral veškerou svou pozornost na dveře kavárny, hladově zavěštil, pak si povzdechl a vzhlédl k Tarlovi.

"Už ses rozhodl?" zeptal se.

"Jo. Asi tu klisnu. Vypadá ovladatelněji. Co myslíš ty?"

"Tricetiuncový biftek na čtvrtém stole. Je tak šťavnatý, že by se z něj dal lisovat mošt, a navíc je skoro netknutý."

"Dobře. Jdeme na to."

Tarl krátce pohlédl k jižní straně náměstí, kudy vedla hlavní cesta. Guebral se nenuceně opírala o roh domu, a když uviděla, že se na ni dívá, skoro neznatelně mu pokynula. Tarl odpověděl kývnutím, ale srdce se mu vzrušeně rozbušilo. Klat! pomyslel si, to byla noc! To je děvče! Nedokázal se odtrhnout od těch jejích velkých očí, a pokud jde o -

"Hej, Romeo! Soustřed' se."

Tarl zamumlal něco na omluvu a přinutil se vrátit do reality. Nedbalou chůzí vyrazil k Dračici, zatímco oslík zmizel v kavárně. Ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, že se nikdo nedívá, pak odvázal otež od zábradlí a poodstoupil tak, že stál přímo vedle koně. Několik vteřin se nedělo vůbec nic, pak se z kavárny ozval vzteklý řev a Koťátko vyrazil ze dveří. Z tlamy mu visel velký růžovohnědý biftek jako obrovský jazyk.

Tarl skočil Dračici do sedla, škubnutím za uzdu jí otočil hlavu a zabořil jí paty do boků. Klisna se vzepjala a pak vyrazila za oslíkem, jenž právě zabořil do hlavní ulice vedoucí na jih. Tarl ještě poslal Guebral vzdušný polibek a ujížděl za Koťátkem, který uháněl tak, že mu od kopyt odletovaly jiskry.

Po chvíli Tarl riskl krátké ohlédnutí. Jejich útěk nezůstal bez povšimnutí a lidé vybíhali z kavárny i vinárny, ale k pronásledování nedostali příležitost. Všichni ostatní koně na náměstí se totiž vzpínali a vyděšeně uskakovali před ohnivým okřídleným hřebcem, který jim poletoval nad hlavami.

"Dobrá práce, Gueb," zamumlal. "Čekej na mě, láska. Já se vrátím."

Pak se přikrčil a pobídl Dračici za prchajícím oslíkem, dál spleť ulic a uliček k dlážděné silnici, která vedla na pevninu.

Tyson se dívala za lodí, která plula po proudu Yarrony na jih k Atru, pak si hodila batoh na ramena a vykročila ke vzdáleným Chromovým horám. Země pod jejíma nohama byla hrubá a hrbolatá, vlhká ranní rosou. Za jejími zády se jasně východní nebe a vycházející slunce ji hřálo do zad, ale nad západním obzorem se sbíraly temné mraky a obloha

nad horami byla olovnatě šedá.

Tyson byla unavená. Během plavby po řece spala jen málo, raději se připojila k většině cestujících, kteří stáli u zábradlí na horní palubě a dívali se, jak varovně ohně na vrcholcích hor Behanu a Cydoru na severu a Iduinu na jihu září do noci. Mluvílo se o orčí invazi a jedna nepodložená zpráva předháněla druhou.

"Říká se, že jsou jich tam tisíce, všichni po zuby ozbrojení..."

"Orci nedovedou plavat a nepoužívají ani lodě, víte. Museli se zmocnit mostu u Derchey..."

"To znamená, že v Iduinu budeme v bezpečí. Na této straně Vnitrozemního moře přes Erronu žádné mosty nevedou..."

"Ne, slyšel jsem, že s nimi jsou Jižané a že velká jižanská armáda z dalekého jihu pochoduje na Brannan..."

"V Aspose jsem potkal mága, který říkal, že je vede velice mocná čarodějka. Soudil, že není nikdo, kdo by se jim mohl postavit..."

"Jeden námořník povídal, že orci zamíří na západ a spojí se s Vageny. Nikdo pak nebude v bezpečí..."

Nakonec se zamotala do přikrývky a schoulila se na závětrné straně kabiny, ale ani pak nedokázala usnout. Mozek jí pracoval na plné obrátky, jak se snažila nalézt v té invazi nějaký smysl. I teď, zatímco se vzdalovala od řeky a mířila ke vzdálenému pohoří, se pokoušela přijít té záhadě na kloub.

O rozsáhlých přesunech orků se mluvílo už před několika měsíci, když se zoufale snažila bránit Welbug před intrikami Nekrose a jeho spojenců, ale po jeho smrti se všechno zase uklidnilo. Teď to vypadalo, že si ti, kdo Nekrose podporovali, našli jinou figurku a pokračovali ve svých plánech.

Tyson zmateně potřásla hlavou. Ale co; ať už se v Behanu dělo cokoli, její starost to nebyla. Welbug, její rodné město, bylo na druhém břehu Velké řeky Leno, takže bylo alespoň v této chvíli v bezpečí. S orky si začne dělat starosti, až zachrání Ronana. Nedělejí si iluze, pomyslela si. Chystáš se osvobodit objekt vášně velice mocné, sexuální vyhládky a nervově labilní čarodějky, a když budeš mít štěstí, pomůže ti v tom malý hnědý oslík a nejhorší zaklínač od dob Salemona Šišly. Proč by sis měla dělat starosti? Za dva dny už budeš nejspíš stejně po smrti...

Město Brend leží severně od Démoních vrchů, tam, kde se uprostřed Behanských plání setkávají cesty z Derchey, Dálného Tibrethu a Redneku. Je to staré, historické město, ale jeho pevné kamenné hradby se tyčí vysoko a střeží je nedobytné věže. Ani hradby, ani těžká dubová brána nikdy nepodlehly útoku, a město nebylo ani nikdy dobyto obléháním, protože Brend je obchodním střediskem, kde se shromažďuje veškerá zemědělská produkce z okolních statků a farem. Jeho obrovská skladiště byla vždycky plná jídla a žizní jeho obyvatelé nikdy netrpěli, protože uvnitř hradeb je nespočet artéských studní s křišťálově čistou vodou, a ty nikdy nevyschnou.

Když do města dorazila zpráva o pádu Derchey, byli vysláni jízdní poslové, aby varovali ostatní behanská města, a uvedli do pohotovosti behanskou milici. Ale Brend sám stál tváří v tvář valící se zkáze klidný a nevzrušený. Celý den dovnitř proudily velkými bránami zástupy lidí z okolních statků, aby se zde uchýlili do bezpečí; odpoledne se tento proud zpomalil a večer ustal docela.

Pak, časně večer, se z dálky ozval hluk. Občané a vojáci se shromáždili na hradbách a hleděli k východu. Zprvu prakticky nic neviděli, neboť slunce zakryly temné mraky od západu. Pak se ale postupně objevil nepřítel, ne však takový, jakého očekávali - tedy vojsko pochoduující v řadách pod vlajícími prapory a za zvuku bubnů - ale jako široká, všepohlcující a všeničící záplava, která se přehnala přes úrodný venkov a při tom pálila a ničila pole i sady bez jakéhokoliv jiného důvodu než z čiré zloby a radosti ze zkázy, kterou působí.

Mladý sedlák na hradbách viděl sloupy kouře stoupající z jeho obilných polí a v bezmocném hněvu se obrátil ke staršímu muži, který stál vedle něj.

"Proč všechno ničí? Přece si musí uvědomovat, že brzy budou potřebovat jídlo, jinak jejich vojáci pomřou hladu. Proč pole nevyplení, ale zapalují je?"

Stařec se nevesele usmál.

"Jsou to orci a Východňané," odpověděl. "Vědí, že ve městě je jídla dost. Věří, že brzy padne a pak se nažerou dosytosti. Těší se, až si naplní břicha čerstvým masem. Masem, které chodí po dvou nohách."

Smutně se podíval na mladého farmáře.

"Raději uprchni, dokud to jde," dodal a pak znovu upřel pohled na černý příval, který se nezadržitelně valil k městu.

Tarl ujížděl po hlavní silnici z Yat'Elu do Dol Duppu s větrem v zádech a úsměvem na tváři. Dračice byla prostě skvělá - takovou jízdu ještě nezažil. Alespoň ne na koňském hřbetě. Ohlédl se přes rameno a musel se zasmát. Po Koťátkovi nebylo ani vidu, ani slechu. Zpočátku jim oslík docela stačil, ale po první míli pobídl Tarl Dračici do trysku. Sotva přitom stačil zahlédnout zuřivý výraz v Koťátkově tváři. Křikl na něj něco o zdržování a zdálo se mu, že oslík odpověděl něco o zajících a želvách, ale to už uháněl o pěkný kus vpředu. Trochu zpomalil, aby ho jeho přítel mohl dohonit. Raději by jej neměl příliš dráždit. Rozhodně nestál o to, aby Koťátko Dračici ukousl nohu.

Pak náhle za sebou uslyšel povědomý kvilivý zvuk a srdce se mu sevřelo.

"Ale ne!" pomyslel si. "Klatá silniční policie!"

Se značně stísněným pocitem zpomalil Dračici a skutečně, když se ohlédl, viděl, že za ním ujíždí velký černý kůň, na jehož hřbetě seděl příslušník cydorské silniční hlídky. Jednou rukou roztáčel nad hlavou vzduchovou sirénu, kterou hlídkáři tak rádi ohlašovali svůj příjezd.

Tarl přitáhl Dračici uzdu a sesedl. Hlídkář jej předjel, zajel s koněm k okraji cesty, seskočil a pyšně se vypjal. Tarl uviděl jeho pečlivě naleštěné boty, bílou helmu bez ozdob a černé, takřka neprůhledné brýle, a v duchu zaklel. Tohle věštilo potíže.

"Spěcháte, pane?" Chladný, nezúčastněný hlas v sobě měl sarkastický podtón, který se hlídkář nijak nesnažil skrývat.

"Ehm, no, mám se setkat s přítelem a mám zpoždění..."

"Víte vůbec, jak rychle jste jel, pane?"

Tarl zavrtěl hlavou. Nenáviděl hlídaře, kteří ho oslovovali ,pane' tímto tónem, protože mu bylo jasné, že když říkali ,pane', mysleli tím doopravdy ,ty prašivěj malej sráči'.

Hlídkář pomalu obešel Dračici a pozorně si koně prohlížel, pak ji nepřítomně kopl do kopyta a znovu se obrátil k Tarlovi.

"Ten kůň je váš, pane?"

"Ano. Vlastně ho mám půjčeného od známého. Ehm."

Hlídkář přikývl, jako by se právě potvrdila jeho nejčernější podezření. Z kapsy uplého koženého kabátce vytáhl tlustý svazek pergamenů a začal v nich listovat. Tarl se pokusil přechíst, co na nich stojí, ale jelikož je ze své pozice viděl vzhůru nohama, podařilo se mu rozluštit pouze slova ,hledá se'.

V dálce se objevila drobná postavička cválající ze všech sil po silnici. Hlídkář na ni krátce pohlédl a pak se vrátil ke svým pergamenům, zato Tarl se na Koťátka upřel se zoufalou nadějí. K jeho zděšení však oslík klidně proběhl kolem Tarlovi se zdálo, že zaslechl něco jako ,ten klatý zajíc to zase zmrvil'.

Pak se ale Koťátka zastavil a pomalu se přiloukal k policejnímu koni.

"Aha!" zvolal hlídkář a Tarl soustředil svou pozornost zpátky na něj. Zjevně právě objevil popis, který hledal. Chvilí jej pročetl a pak si Tarla prohlédl od hlavy k patě.

"Výška," zamumlal si sám pro sebe, "zanedbatelná. Barva očí..." Odměl se a podíval se na Tarla. "Krví podlité.

Vlasy... nestojí za řeč."

Tarl zašilhal na pergamen, který policista držel v ruce, a ke své hrůze zjistil, že se jedná o popis muže hledaného pro loupež, podvod a neoprávněné čarování, ke kterému došlo včera v Yat'Elu. Patřil jemu. Podíval se na Koťátka a skoro neznatelně kývl hlavou.

"Tak, chlapče, seš v tom až po uši," řekl hlídkář a Koťátka překousl jediným stiskem chrupu šlachy na pravé zadní noze policejního koně. Zvíře zařičelo bolestí, a když se překvapený policista otočil, Tarl se vyšvihl do sedla Dračice, zařal jí paty do slabin a s Koťátkem v závěsu vyrazili po cestě. Vzápětí kolem něj prosvíštěla šipka z kuše, která ho minula o dobré dvě stopy, a pak už byli za zatáčkou a mimo dohled.

Tarl zpomalil Dračici, ujistil se, že jim Koťátka pohodlně stačí, a malý hnědý oslík se na něho vesele zašklebil.

"Neběžím na tebe příliš rychle, že ne?" zeptal se.

Tarl zavrtěl hlavou a zasmál se. "Díky, že jsi mi pomohl," zavolal.

Oslík si odfrkl. "Rádo se stalo," zavrčel. "Policejní koně - jediná zvířata na světě, která mají kokota na hřbetě."

Asi o půl míle dál Tarl znovu přitáhl Dračici uzdu. Před nimi se do dále táhla cesta do Dol Duppu, nalevo se v paprscích slunce třpytil oceán a vpravo se k nebi vypínaly Chromové hory. Podél jejich úpatí vedla k východu úzká cestička pokračující po okraji Yaimoské pouště.

"Řekl bych, že musíme tudy," poznamenal Tarl. "Máme dobrý čas. S trochou štěstí budeme zítra stát tváří v tvář Šikaře."

Oslík na něj zachmuřeně pohlédl. "Nemáš někdy pocit, že se snažíš zápasit v jiné váhové kategorii?" zeptal se.

"Pořád, kamaráde. V jednom klatém kuse. Ale nějak vždycky přežiju."

S tím stočil svého koně na východ a vyrazili k horám.

"Tarl jede smrti vstříc," prohlásila Guebral a podívala se na Pinballa, aby viděla, jak zareaguje. Seděl na podlaze, zády se opíral o zeď a obličej měl ve stínu, ale na kovových očích se mu lesklo sinalé rudé světlo.

"To nemůžeš vědět jistě," opáčil.

"Když jsem naposledy mentálně surfovala, pronikla jsem dál než kdy předtím. Viděla jsem, co se může stát. Musím mu pomoci."

"Má ten prsten."

"To nebude stačit."

"Pak tedy jdi."

"Ale i když mu pomůžu, za několik dní bude on a tisíc jiných stát tváří v tvář smrti, pokud nepomůžeš také. Ty, Škrábá, Pěšťák a ostatní Mrtvoláci."

"A fáčům nepomáháme."

"Ale obvykle jim ani neubližujeme. Jestli jim odmítneme pomoci, když by je to mohlo zachránit, bude to, jako bychom jim ublížili. A kromě toho, Tarl není afáč."

Pinball neodpověděl. Uprostřed obrovské místnosti se ostatní Mrtvoláci smáli a tlachali o všem možném. Guebral se vrtěla na drsném dřevěném sedátku a nepřítomně si pohrávala s neposlušnou kadeří, která jí visela přes ucho. Pinball si povzdychl a jeho kovové oči zavířily jako roztavené rubíny.

"Ostatní nechtějí pomoci."

"Promluv s nimi, až budu pryč. Když všechno půjde dobře, za pár dní se vrátím."

"A když ne?"

"Jsem ráda, že jsem tě znala," usmála se a najednou tam nebyla.

Osm členů úřadující městské rady Brendu stálo na městských hradbách vedle jedné ze dvou velkých věží po bocích brány a sebejistě pozorovalo masu orků v dáli. Od jejich včerejšího příchodu obklíčila armáda město, ujistila se, že se nikdo a nic nedostane ven, ale držela se v povzdálí. Nyní to sice vypadalo, že se řadí do útočné formace, ale radní si nedělali starosti. Na hradbách měli všechny dostupné obranné prostředky, měli dost po zuby ozbrojených vojáků a pět stálých čarodějů různého stáří a druhu moci, kteří byli narychlo povoláni ze svých domovů a nyní stáli vedle radních a

dohadovali se.

Čtvrt míle od nich, za vozovou hradbou, vyvíjeli obránci horečnou aktivitu. Podařilo se jim postavit jistý druh obléhací zbraně, pohyblivou věž, dřevěné lešení připevněné na gigantických kolech. Nyní ji houf funicích a potících se orků namáhavě tlačil k městské bráně. Posouvala se palec za palcem, po stranách doprovázená několika velkými mazhkunuzgy, mocnými orčími mágy, kteří ve svých spárech svírali černé kamenné hole. Z konstrukce věže viselo obrovské kladivo, jeho kovová hlavice měla tvar démoní hlavy. Orci je pojmenovali Guragazul, neboli 'armádní válečné kladivo', a pod ním byl velký obléhací magič, jehož směrové reproduktory mířily k hradbám města.

Vpředu jela na bílém koni drobná postavička v černé zbroji. Vzadu čekala obrovská masa orků, Jižanů a Východňanů, nyní bez hlesu; dívali se, jak se obléhací věž nezadržitelně sune vpřed a s výjimkou černých a rudých praporců vlajících ve větru se v jejich houfu nic nehýbalo.

Na hradbách se hlavní radní obrátil k čekajícímu poslovi.

"Oznam všem, aby zkontrolovali, jestli jsou zápalné šípy a olej připraveny," nařídil. Posel odběhl; nejstarší z čarodějů si odkašlal a pak promluvil.

"Tu věž chrání mocná magie," řekl. "Vaše zápalné šípy jí bez protikouzla neprojdou."

"O což se, předpokládám, můžete postarat?"

"Myslím, že ano," odpověděl nejstarší čaroděj.

"Zatím se nemusíme ničeho obávat," dodal druhý.

"Kecy," prohlásil nejmladší.

"Hmm," řekl nejstarší čaroděj upjatě. "Myslím, pánové, že když budeme spolupracovat, můžeme svého cíle dosáhnout. Tam dole vidím jen deset orčích mágů. Společně dokážeme vyvinout tříštivé zaklínadlo dostatečně silné, aby ten jejich pekelný stroj zničilo."

Pozvedl hůl a radní se zájmem pozorovali, jak se ostatní čtyři čarodějové uchopili za ruce, zavřeli oči a začali něco jednohlasně mumlat.

Je těžké popsat, co se stalo pak, neboť se to stalo velice rychle. Na hlavním radním to zanechalo dojem, jako by od jejich hole vyšlehl takřka neviditelný blesk směrem k obléhací věži, ale odrazil se od postavy na bílém koni a vrátil se zpátky k nim. Ať už to ale zapříčinilo cokoli, pět čarodějů vzápětí jednohlasně zaječelo, z očí, uší a úst jim vystříkla krev a jiné tekutiny a padli na zem jako podťatí sekerou. Na první pohled to vypadalo, jako by jim něco vybuchlo v lebkách a mozky jim vystříkly všemi dostupnými otvory ven.

Hlavní radní beze slova zíral na jejich tělesné pozůstatky. U nohy mu ležela oční bulva, která vypadala, že na něj vyčítavě zírá. Násilím se přinutil odtrhnout od ní pohled a obrátit se k obléhací věži. Nyní už byla na dostřel.

"Palte!" zaječel a salva hořících šípů vyletěla z hradeb a obranných ochozů, ale k jeho zděšení se všechny vyhnuly obléhací konstrukci, jako by kolem ní byla nějaká neviditelná bariéra. Věž se pomalu a neúprosně pohybovala vpřed, odrážela vystřelené šípy a blížila se k hlavní bráně. Orci, kteří postupovali za ní, se pošklebovali a ječeli a pak začali skandovat svůj oblíbený válečný pokřik: "Grakutul khumb zul klattuk razuluk!" ('Zahrajeme si s vašimi klatými hlavami kopanou.')

Obránci na hradbách jim výhrůžky opláceli, ale šípy, které střileli, stále míjely cíl. Pak věž dorazila do stínu městských hradeb a zastavila přímo před bránou. Hořící olej, který na ni shora lili, neuspěl o nic víc než šípy a orci, kteří věž postrokovali, se jim posmívali, protože už věděli, že jsou v bezpečí.

Obránci postupně utichli. Začal se mezi nimi šířit pocit nejistoty, pochyby, které rychle přerostly v paniku. Všechny zraky se teď upíraly na postavu na bílém koni, která čekala vedle věže, protože začalo být zřejmé, že právě ona je zdrojem skoro hmatatelného mraku zla, jenž se je chystal pohltit. Orčí magové obklopili gigantickou hlavici kladiva a magič, aby je připravili, zatímco orčí armáda čekala těsně mimo dostřel šípů a řvala výhrůžky.

Pak se magič rozduněl burácivým zvukem bubnů, tak hlubokým, že jej bylo možno spíše cítit než slyšet, a hradby se začaly pod nohama obránců chvět do rytmu. Postava na bílém koni si sňala přílbu a rozhodila hřívu dlouhých, kaštanově hnědých vlasů, a oni ke svému úžasu uviděli, že je to žena. Potom pozvedla ruku a těžká kovová hlava kladiva byla pomalu zvednuta. Orčí magové stáli v hloučku a mumlali zaklínadlo; náhle se jejich černé kamenné hole vzájemně dotkly a zapraskaly bledě rudé plameny. Z ženiny ruky vyšlehl bílý plamen, setkal se s plameny mágů, zatancoval kolem hlavy kladiva a to s mohutným zaduněním udeřilo do brány. Zablesklo se, vytrysklo bílé světlo, ozvala se exploze a brána se na místě vypařila.

Přihlížející orci zařvali a rozběhli se vpřed. Několik jich padlo zasaženo šípy lučištníků na hradbách, ale těch bylo jen málo, protože obránci najednou sevřel nepřekonatelný strach, takže odhazovali zbraně, opouštěli svoje pozice a prchali hledat záchranu ve městě. Orci, Východňané a Jižané vtrhli dovnitř, meče v ruku, hnáni touhou po krvi a hladem zaplavili ulice a rozpoutali v nich orgie smrti a zkázy. A tak začalo plenění města Brend.

Tarl už začínal mít od sedla pořádně otlačený zadek. Ve srovnání s průměrným sedlem bylo tohle skvělé, vyrobené z poddajné, měkké kůže se spoustou vycpávek, ale zjevně bylo navrženo pro někoho mnohem většího, než byl Tarl. Měl pocit, jako by mu někdo zpracoval vnitřní strany stehů smirkovým papírem.

Už byli dost vysoko v úpatí Chromových hor. Koťátko šel napřed, sledoval cestu, která se klikatila mezi velkými balvany a skalními výhozy na svahu hory. Vpravo pod nimi označoval tenký stříbřitý proužek směr řeky, která sbírala vodu z hor a tekla na východ, aby se stala přítokem Errony. Za ní se směrem k jihu táhla vyprahlá pustina Yaimoské pouště, kamaž oko dohlédlo a ještě dál.

Pak se oslík zastavil a Tarl jej unaveně dojel. Cesta pokračovala stále rovně, ale oddělovala se od ní jiná, méně vyšlapaná, která se stáčela vlevo vzhůru do svahu a vedla přes hřeben kopce k sněhem pokrytému štítu dominujícímu dalším horám na severu.

"Myslím, že tohle musí být ona," řekl Koťátko.

"Jo. To je Tor Yaimos," odpověděl Tarl. "Nádherná, že? Opravdu překrásná."

Chystal se to rozvést, náhle se však ozvala tichá detonace a na cestě vedle něj stála Guebral. Tarl byl tak překvapený, že spadl z Dračice. Zůstal ležet na zemi a zíral na ni s výrazem naprostého ohromení.

"Gueb! Co tady děláš?"

"Co bys myslel, ty tupče?" odfrkl si oslík. "Zašla si před obědem na procházku do hor? Chystá se strávit dovolenou na lyžích? Nebo že by nám přišla na pomoc? Ne, něco tak klatě samozřejmého to přece být nemůže!"

"Měla jsem o tebe starost," řekla Guebral Tarlovi.

"Byli bychom v pořádku," odpověděl nonšalantně, ale v skrytu duše se mu opravdu ulevilo. Nedělal si žádné iluze o vyhlídkách své moci proti Šikařině a před Guebralinými schopnostmi cítil čím dál větší respekt. Teleportovat se z Yat'Elu na čtyři stopy od něj, to znamenalo přesnost a kontrolu, o jaké se mu ani nezdálo. Navíc ho skutečně dojalo, že si o něj někdo dělá starosti. Vstal a vzal dívku za ruku. Koťátko na to zareagoval zvukem, který zněl, jako když ork zvrací.

"Jestli se vy dva začnete miliskovat, odcházím," varoval je, pak se k nim ostentativně otočil zády a vykročil po stezce. Šklebíci se Tarl a Guebral ho - stále ruku v ruce - následovali a Dračice poslušně šlapala za nimi.

Když vystoupili na hřeben kopce, cesta se před nimi zase začala svažovat a po několika stech krocích zmizela v hustém lese pokrývajícím úpatí Tor Yaimos. Široko daleko nebylo vidět žádné stavení a Tarl se nejistě zastavil, ale oslík jen pečlivě očichal zemi a pak vzhlédl.

"Šla tudy Tyson," prohlásil šťastně a Tarl cítil, jak mu spadl další kámen ze srdce. Dychtivě vyrazil dál po cestě a ostatní ho následovali. Když se dostali mezi hustě rostoucí stromy, bylo to, jako by vstoupili do tunelu a několik okamžiků jim trvalo, než se jejich oči přizpůsobily tmě. Avšak jakmile se tak stalo, Tarl spatřil něco, co ho nesmírně potěšilo, protože přímo před nimi seděla na pahorku u cesty Tyson a čistila si zakrvavenou dýku.

Oslík se rozběhl vpřed a dlouho do ní čenichem a Tyson se vesele zašklebila a poškrábala ho mezi ušima. Pak vzhlédla.

"Ahoj, Tarle!" zavolala. "Jak to jde?"

"Teď, když tě zase vidím, mnohem líp, Tyse!" zahalekal a vzápětí si přál, aby to neudělal, protože mu Guebraliný nehty skoro probodly dlaň. Rychle obě ženy představil.

"Takže," pokračoval, když si rezervovaně potřásly rukama, "ty si myslíš, že jsi možná našla Ronana, co?"

"Vím, že jsem ho našla."

"Jak si můžeš být tak jistá?"

"Řekl mi to on," odpověděla Tyson a vstala, načež ostatní spatřili, že pahorek je vlastně tělo vojáka oděného do nestydaté krátké kožené uniformy odhalující jeho mohutné svaly, chlupatou hrud' a poněkud vulgárně zdůrazněný pohlavní orgán.

"Při všech bozích!" zvolal Tarl. "Co to má na sobě?"

"Výmysl té královny čubek osobně. Vypadá to, že si na hradě udržuje takový malý mužský harém."

"Tak na hradě? A Ronan je tam taky?"

"Tenhle to tvrdil. Jmenoval se Ragnar. Jeden ze Šikařiných stráží, nyní na odpočinku. Věcném. Pověděl by vám to sám, ale byl příliš neklidný a pokusil se mě napadnout."

"Neříkal, jestli Ronan... ehm..." Tarl se odmlčel; nedokázal vymyslet žádný taktní způsob, jak svou otázku formulovat.

"Jestli s ní spal? Ne, zotročit se jí ho nepovedlo," prohlásila Tyson pyšně. "Nakonec ho zavřela do podzemní kobky. Než tenhle chlápek udělal svou poslední chybu, všechno mi řekl," dodala a strčila do mrtvolý nohou. "Vysvětlil mi, jak se dostanu do hradu a jak najdu Ronana. Potíž je v tom, že hrad je magicky střežený, takže budeme potřebovat všechnu moc, kterou vládneš."

"Já? Já na to ani zdaleka nestačím," opáčil Tarl a Tysonina tvář se protáhla. "Ne, ty potřebuješ Gueb. Je to rozená čarodějka!"

Tyson se podívala z Tarla na Guebral, pak pokrčila rameny. "Dobře," řekla. "Pojďte za mnou."

Koťátka nechali hlídat koně a vydali se za Tyson, která je vedla po cestičce až k místu, kde se po několika stech krocích větvila. Tam zahnuli na novou stezku, která se po chvíli stočila doleva. Asi padesát yardů se prodírali hustým porostem a pak Tyson zastavila před velkým prastarým dubem.

"Tak tady je to," řekla a Tarl natáhl krk, aby nahlédl za kmen. Tam, uprostřed mýtiny, stál jejich cíl.

Byl to malý hrad, který vypadal jako něco, co vymyslel Mervyn Peake v jedné ze svých pochmurnějších nálad. Byl postaven z tmavého a vlhkého kamene, jeho věže se zdály klesat pod nějakou nekonečnou tíhou a brány byly vyrobeny z načerněného dřeva dubů, které zjevně považovaly život za nepřetržitý řetěz utrpení. Nad hlavní bránou visely kamenné sochy lišaje smrtihlava a několika škorpionů jako morbidní pokus o dekoraci. Černé plamence se vzpínajícími se bílými koňmi visely zplihle z věží, jako by neměly dost energie pohybovat se ve větru - něco tak optimistického a frivolního jako třepotání jim bylo naprosto cizí. Kolem hradu byla půda spálená a pustá. V okruhu padesáti kroků nebylo vidět jedinou rostlinu a na okraji té oblasti keře i stromy černaly a usychaly, jako by ztratily vůli žít. Celé místo vyzařovalo šarm a eleganci dýmějového moru.

Tarl hlavu zase zatáhl.

"Okouzlující," řekl. "Nádherné místo na prožití dovolené."

Nahore na věži hlídkovaly strážce, a proto se rozhodli, že nejlepší čas k podniknutí pokusu o osvobození nastane po setmění. Vrátili se ke Koťátkovi a tam se všichni posadili pod hustý pří krov lesa, aby si popovídali a vyčkali příchodu noci. Tarl začal vyprávět Tyson o svých dobrodružstvích. Dostal se k iluzím, jež Mrtvoláci vyvolali na náměstí, a pak se zmínil o ohnivě kouli, kterou vyrobil, když mu Guebral skočila do řeči.

"Ten prsten," řekla. "Mohu se na něj podívat?"

"Jistě," přikývl Tarl. Chvilí lovil v kapse, pak vytáhl těžký zlatý prsten a podal jí ho. Dokonce i v šeru lesa se jeho stříbrné a platinové ornamenty třpytily světlem hvězd a zelený kámen zasazený ve zlatě zářil jako lenkatí oko. Guebral si ho chvíli zamyšleně prohlížela.

"Kde jsi ho vzal?" otázala se. Tarl jí rychle pověděl o Ronanově boji s Nekrosem a Šikaríně objevení.

"...ale když Nekrose proměnila v krysu, Ronan se nedokázal přinutit ho zabít," dodal. "Potom ale přiskočil tady ten ušatý nenažranec, krysu chytil a spořádal ji."

"Byla to skutečná lahůdka," podotkl Koťátko. "Ale jak jsem ji žvýkal, ucítil jsem něco tvrdého. Skoro jsem si na tom vylomil zub. Vyplivl jsem to a on to byl tenhle prsten."

"Vlastně to byl Nekrosův nákrčník," vysvětlil Tarl. "Scvrknul se s ním."

"Neříkal jsi, že Šikara znala Nekrose z dřívějšíka?"

"Jo, a byla na něj pěkně nakrknutá. Proč, je to důležité?"

"Zatraceně důležité!" Guebral se vítězoslavně zašklebila a podržela si prsten před očima. "Kdysi jí náležel. Je cítit stejně jako moc, která vyzařuje z jejího hradu. Šikara je mocnější než kdokoliv, s kým jsem se kdy setkala, ale teď tady není a s pomocí toho prstenu možná dokážu odstranit všechny jiskry a pasti, které tu nastražila. Myslím, že tvého přítele přece jen zachráníme."

"Nech si ho," řekl Tarl. "Stejně mi z něj naskakuje husí kůže."

Díval se, jak si Guebral prsten nasadila na ukazováček pravé ruky a pak se otočil k Tyson, která začala svlékat mrtvého vojáka. "Nechci ti kazit zábavu," řekl, "ale už se stmívá. Měla jsi s tím začít dřív."

"Já vím," odpověděla Tyson, "ale ten chlápek se nám ještě může hodit. Potřebujeme, aby nám otevřeli bránu a na hradě čekají, že se vrátí."

"Jenomže je mrtvý!"

"Jo. Ale ty ne," opáčila Tyson a počouchle se zašklebila. Tarl začal couvat a energicky přitom vrtěl hlavou.

"To ne! Ne a ne! Něco takového si na sebe rozhodně nevezmu! Nikdy!"

"Potřebujeme někoho, kdo přelstí strážce," řekla Tyson.

"Prosím! Opravdu by nám to pomohlo," naléhala Guebral.

"Neváhej, rád se zase jednou od plíc zasměju," dodal Koťátko.

"Na to zapomeňte!" zaječel Tarl.

O deset minut později vylezl zpoza stromu, kam se uchýlil, aby měl soukromí na převléknutí. Kožený obleček byl ušitý na muže s mnohem vyvinutější maskulaturou. Rozhodně nebyl určen někomu, vedle jehož nohou by se i nohy plameňáka zdály baculaté, jak jednou poznamenal Koťátko. Na Tarlovi schlíple visel, odhaloval rozsáhlé oblasti bledé kůže napjaté na vystupujících kostech i menší, vrásčité a chlupaté. Vypadal v tom jako striptér s tuberkulózou.

Tyson i Guebral se s vypětím všech sil podařilo udržet vážnou tvář, i když ani jedna z nich se neodvážila pohlédnout té druhé do očí. Ovšem Koťátko se neostýchal a les se dlouho otrásal hýkáním osla, který se smál, až to vážně ohrožovalo jeho zdraví.

"Ach, můj bože," vyrážel ze sebe, "to je ten báječný Panáček hůlkáček." Převalil se na záda, mával nohama ve vzduchu a přitom doslova chrochtal nadšením. "Jak se ti, pro všechno na světě, může líbit někdo takový?" zeptal se Guebral.

"Vždycky jsem měla slabost pro typ strádajícího umělce," odpověděla dívka. "Kromě toho, jsou důležitější věci, než jak kdo vypadá navenek. Já dokážu vidět i to, co je pod povrchem"

"To já bohužel taky," zařval oslík s pohledem upřeným na Tarlovy splhlé kalhoty. "Zkazilo mi to chuť na večeři."

Tarl po něm bleskl pohledem a pak zamířil k Šikarínu hradu tak důstojně, jak jen to dokázal, což zase tolik nebylo. Tyson s Guebral ho s úsměvem následovaly a Koťátko opět zůstal s Dračicí.

Zastavili se na okraji mýtiny a zadívali se na hrad. Už byla tma, ale i tak viděli párek stráží stojících na hlídce u hlavní brány, kterou osvětlovaly dvě pochodně vetknuté do kruhů po jejích stranách. Tyson však vchod nezajímal a vedla ostatní ve skrytu stromů, dokud se k hradu nedostali zezadu.

"Tady je to," řekla a ukázala na malou fortu na boku jedné z věží. "Tudy se dostaneme dovnitř."

Rychle přeběhli otevřeným prostranstvím do stínu hradu a přitiskli se ke zdi vedle dveří. Byly ze solidního dubu, s velkými černými železnými závěsy a malou špehýrkou uprostřed. Tarl se podle Tysoniných instrukcí postavil před ně, zatahl břicho a pak se zlomil jako v agonii, takže ve tmě vypadal jen jako nezřetelná postava se světlejšími skvrnami holé kůže a tmavšími uniformy. Pak Tyson zabušila ve zvláštním rytmu na dveře a opět se přitiskla ke zdi.

"Kdo je tam?" zavolal hlas z druhé strany fortu.

"Ragnar," zasípal Tarl. Viděl, jak si ho někdo prohlíží špehýrkou. Pak se ozval zvuk odsouvání závor, dveře se otevřely a hlídač vystrčil hlavu.

"Klat, Ragnare, vypadáš jako -"

Než stačil dopovědět, Tyson ho sekla hranou ruky zezadu do krku a muž se svalil na zem. Všichni tři rychle proběhli dveřmi a zase je za sebou zavřeli. Ocitli se v dlouhé kamenné chodbě osvětlené jedinou prskající pochodní zastrčenou v otvoru ve zdi.

"To je ono," zašeptala Tyson. "Ragnar mi říkal, abychom šli tudy. Veškeré strážce přenechte mně. Guebral, mohla by ses postarat o magické pasti?"

"Budu zkoumat cestu před námi," odpověděla Guebral.

"Výborně," řekla Tyson. S dýkou v jedné ruce a Sammy v druhé se rozběhla chodbou. Na druhé straně byly dveře a ona je opatrně otevřela a nahlédla dovnitř. Vedly do prázdného skladiště. Proběhli skrze ně a pak nahoru po točitém schodišti v jeho zadní zdi, kterým se dostali do jiné dlouhé chodby. Tato byla širší a mnohem lépe osvětlená a po jedné straně ji lemovala řada soch - všechny představovaly nahé a velice vzrušené muže. Opatrně se začali plížit vpřed, ale když se dostali asi do poloviny, dveře na druhém konci se otevřely a do chodby vešel další strážný.

Byl oblečený ještě spořeji než ten u brány; jeho oděv tvořil jen jakýsi kožený pytlík a obojek posázený hroty. Meč v pochvě měl zavěšený na tenkém řemínku a jeho svalnaté tělo se lesklo olejem. Jakmile uviděl vetřelce, ruka mu vystřelila k jílcí meče a ústa se mu otevřela, ale než mohl vydat nějaký zvuk, šipka ze Sammy mu proklála hrdlo a on se skácel mrtvý na podlahu.

Tarl ho rychle popadl za ruku a odvěkl ho za jednu ze soch. Aroma mužovy vody po holení bylo omračující. Všichni tři spěšně překonali vzdálenost ke dveřím, ale když Tyson natáhla ruku, aby je otevřela, Guebral ji zadržela.

"Jsou tady jiskry," řekla. "Dvě. Velice silné. Ježibabí kletba a Alarm. Každá žena mimo Šikary, která by do té místnosti vstoupila, by se ve vteřině proměnila ve starou babiznu a Šikara by se o tom okamžitě dozvěděla. Ať je kdekoliv."

"Dokážeš se o to postarat?"

"Dokážu... je zneškodnit. Počkejte."

Guebral zavřela oči a její tvář se zkrivila námahou. Chvilí se zdálo, že se nic neděje, pak zamrkala a oči zase otevřela, ale vzápětí zalapala po dechu a unaveně se opřela o zeď.

"Hotovo," řekla, "ale nebylo to snadné. Je mocná, velice mocná."

Tyson otevřela dveře a vstoupili do místnosti nacpané až k prasknutí měkce čalouněným nábytkem, nadýchanými polštáři a mušelinovými závěsy - to vše v růžové barvě. Bylo to, jako by se ocitli uvnitř porce cukrové vaty. Tyson zamířila k dalším dveřím, které se otvíraly na kamenné schodiště vedoucí dolů do temnoty. Stoupal z ní vlhký, zatuchlý pach.

Tarl se vrátil na chodbu, z držáku ve zdi vyjmul jednu pochodeň a v jejím světle začali sestupovat dolů. Na konci schodiště je čekala studená a temná chodba s řadou dveří po celé délce, ale Tyson zamířila přímo k masivním dubovým dveřím na konci. Na háku vedle nich visel obrovský klíč, avšak než se ho Tyson stačila dotknout, Guebral ji opět zadržela.

"Jestli je ten muž v cele Ronan," řekla, "raději bych tě měla varovat, že je zakletý. Není takový, jakého si jej pamatuješ. Dokážu ho sice změnit zpátky, ale nejdříve jej musíme dostat ven."

Tyson chladně přikývla, ale srdce se jí v hrudi silně rozbušilo a žaludek se jí sevřel. Vzala klíč, odemkla dveře, pak je otevřela a s pochodní v napřažené ruce vstoupila do cely.

Na lavici u stěny seděl Ronan - ale Ronan, který vypadal asi tak na devadesát let. Mrtvolně bílé dredy mu schléple visely na ramena, obličej měl zbrzděný vráskami a jeho revmatické oči mžouraly a slzely v náhlém světle, jak na ně nevěřicně hleděl.

"Tyson? Jsi to ty?" zeptal se slabým hlasem, který se mu trásl ještě víc než ruce, a dech mu chrčel v hrudi, když se namáhavě pokusil postavit. Tyson mu podala ruku, pak mu odhrnula bílé vlasy z obličeje a něžně ho políbila na čelo. Když ho viděla posledně, musela by si vylézt na bedýnku, aby to mohla udělat, ale teď byl tak shrbený, že se ani nemusela vytáhnout na špičky. Ke svému překvapení zjistila, že se jí po tváři koulejí slzy.

"Jsem to já," řekla. "Neboj se, miláčku, my tě odtud dostaneme."

"A moje přátele," zamumlal. "Nezapomeňte na moje přátele."

Tyson sledovala jeho pohled a uviděla dvě malé myšky, které seděly na zemi u lavice a pozorovaly ji. Shýbla se, sebrala je z podlahy a strčila si je výstřihem pod kazajku. Pak spolu s Tarlem vzali Ronana mezi sebe a pomalu se s ním vydali zpátky cestou, kterou přišli.

Tentokrát se to obešlo bez jakýchkoliv incidentů, ačkoliv se zdálo, že tempem, kterého byl zestárlý Ronan schopen, jdou celou věčnost. Narazili jen na jednu hlídku, ale než muž stačil zareagovat, Tysonin vrhací nůž se mu zabodl do oka a zabil ho, aniž vydal sebemenší zvuk. Stráž u zadní brány byla stále v bezvědomí, a tak proklouzli kolem a zmizeli v noční tmě.

Konečně dorazili do bezpečí lesa a doklopýtali až tam, kde na ně čekal Koťátko. Tarl znovu zmizel za stromem, aby se převlékl do svých normálních šatů, a Ronan, který lapal po dechu jako ryba na suchu, se vyčerpaně svalil na zem. Oči měl zavřené a jeho pokožka nabyla nezdravé sinalé barvy. Tyson se vyděsila, že by mohl dostat srdeční záchvat.

Popadla Guebral za zápěstí a odtáhla ji stranou.

"Říkala jsi, že ho můžeš vrátit do původního stavu," zasyčela. "Jak?"

"Je to jako u ostatních jisker na hradě. Vidím, jak to Šikara udělala, stejně jasně, jako kdyby to měl napsáno inkoustem ve tváři. Stačí když to... smyji. Pak bude zase takový, jaký byl. A jeho přátelé také."

"Přátelé? Jací přá- Aha, ty myši!" Tyson ucítila teplo na prsou. Sáhla si do kazajky a vytáhla oba malé hlodavce ven. Měli zavřená očka a Tyson byla ochotna přísahat, že se červenají. Opatrně je položila na zem, kde zůstali sedět, celí se třáslí a choulili se, jako by se jí nedokázali podívat do očí.

Guebral si dřepala vedle Ronana a soustředěně se na něho zadívala. Nějaký čas to vypadalo, že se vůbec nic neděje a Tyson se začala netrpělivě ošívát, ale pak najednou uviděla, jak se vrásky v Ronanově tváři začínají vyhlazovat a jeho dredy postupně tmavnou. Mládl jí přímo před očima a Tyson opět zjistila, že se nedokáže ubránit slzám. Poklekla vedle něj a jemně ho podepřela rukou. Ronan otevřel oči a pohlédl na ni s probouzejícím se poznáním.

"Ahoj, svalovče," řekla příškrčeným hlasem.

"Ahoj, děvče," odpověděl skoro neslyšně a Tyson najednou cítila, jako by hrozná váha, kterou posledních několik měsíců nosila na bedrech, byla ta tam. Slunce zase svítilo, ptáčci zpívali a jí se chtělo rozběhnout se, najít nějakou hospodu a tam se opít do bezvědomí. Na to budu mít spoustu času později, pomyslela si. Nejdříve musím najít tu tlustou krávu Šikaru a rozsekat ten její klatý zadek.

Tarl se mezitím vynořil zpoza stromu a pozoroval Guebral, která teď soustředila svou pozornost na obě myšky. Jejich obrysy se začaly tetelit a rozvolňovat, pak se nafoukly, ozvala se tichá detonace a na jejich místech stáli dva dospělí trpaslíci. Byli nazí jako v den svého narození a svou cudnost uhájili jen díky dlouhým černým plnovousům. Tarl sledoval s úžasem, jak se vrhají na Guebral, klanějí se jí, přerývaným hlasem jí děkují a přitom se zalykají slzami dojetí.

"Hele, kdo jste vy dva?" zeptal se a trpaslíci se okamžitě otočili, aby se pro změnu začali uklánět zase jemu.

"Já jsem Bernie," odpověděl kulatější z nich, "a tohle je Bumfur. Měli jsme v našem městě Zanadakanu pod Tor Enshalem výzkumnou laboratoř magie."

"Hej, o tom jsem už slyšel," zaradoval se Tarl, luskl prsty a usmál se na Guebral. "Goetetika a tak, že ano?"

"Přesně tak. Před několika týdny dorazil k bránám našeho města lidský posel, přinesl zprávu, že se po všech těch letech vrátila Šikara a požaduje, abychom ji navštívili. Naši otcové s ní kdysi dávno obchodovali, tak jsme šli..."

Jeho hlas se vytratil a vypravování se ujal Bumfur.

"Vyrázili jsme na cestu i s naším bratrance, Bovrelem. Šikara chtěla vědět o všech našich nejnovějších výzkumech, ale nebyla to ta okouzující žena, o které mluvil náš táta. Byla chladná a nelitostná a požadovala, abychom jí naše objevy dali darem. Přitom se jí však nedařilo skrýt v srdci kruté a zlé myšlenky, a proto jsme odmítli. Uvrhla nás do vězení, vyhrožovala nám mučením a smrtí, ale až se snažila, jak chtěla, nás nepřesvědčila. Nakonec nás zaklela a proměnila nás v myši..."

I jemu hlas selhal a jen žalostně zíral na zem. Zavládlo krátké ticho.

"Co se stalo s Bovrelem?" otázal se Tarl.

"Dostala ho kočka," zašeptal Bernie.

Znovu se rozhostilo ticho. Tarl zíral upřeně na zem před sebou a snažil se ovládnout. Neodvážil se podívat na Koťátka, aby nevybuchl smíchy, ale cítil, že oslík, Guebral i Tyson se drží jen s vypětím všech sil.

Pak se ale Ronan namáhavě zvedl ze země a s napřaženou rukou přistoupil k trpaslíkům.

"Bumfure, příteli, tobě a Berniemu vděčím za svou svobodu. Bez vás by mě ta podlá čarodějnice už dávno dostala do své moci. Jsem vám navěky zavázán."

Potřásl si rukama s oběma trpaslíky a potom se obrátil k ostatním.

"Jsou to dva stateční a oddaní přátelé," řekl, pak s úsměvem popleskal Bernieho po zádech a dodal: "ale raději si ho nepouštějte k noze."

Bernie okamžitě zrudl hanbou, zatímco jeho bratranec se jen rozpačitě usmíval. Ronan ostatním v krátkosti vylíčil, jak ho ti dva dostali z drogového opojení. Všichni je okamžitě obklopili a začali jim potřásat rukama a brzy se lesem rozléhal jejich smích a vtipkování, ale Tyson je rychle vrátila zpátky na zem.

"Až se ta královna čubek vrátí, měli bychom být odsud co nejdále," prohlásila. "Jinak skončíme jako žrádlo pro kočky všichni."

Trpaslíci dychtili vrátit se ke svému lidu a nabízeli ostatním, aby šli s nimi, ale Guebral trvala na tom, že se musí vrátit do Yat'Elu a Tarl ji v tom podpořil. Ronan si prohlížel hubenou ženu, které jeho přítel tak beznadějně podlehl, s neskryvaným zájmem. Bylo toho mnoho, co by se rád dozvěděl, ale to mohlo počkat. Transformace ho vyčerpala a potřeboval všechny síly na cestu, kterou měli před sebou.

Nakonec vyrazili Bernie a Bumfur skrz les na severozápad, zatímco ostatní zamířili k Yat'Elu. Těsně předtím, než jim definitivně zmizeli z očí, se dva trpaslíci ještě naposledy otočili, zamávali jim a něco na ně zavolali. Tarl, který měl lepší uši než ostatní, měl za to, že říkali něco v tom smyslu, že si to se Šikarou vyřídí, ale tolik se upínal na Guebral, že tomu příliš nevěnoval pozornost. Což byla škoda, protože kdyby si uvědomil, co povídali, mohli by s tím něco udělat a zachránit tak spoustu životů...

V luxusně zařízeném pokoji v jižním městě opět sedělo kolem stolu šest elegantně oděných mužů. Živě mezi sebou diskutovali poslední vývoj jejich plánů, když tu se ozvalo zabušení na dveře. Dovnitř vešel posel a předal muži v čele stolu zapečetěný svitek pergamenu. Ten jej otevřel a přelétl obsah očima.

"Pánové," oznámil vážným tónem. "S lítostí vám musím oznámit, že naše strategie selhala. Brend byl dobyt skoro bez jediného výstřelu z luku či bodnutí mečem. Město bylo zmasakrováno. A co je nejhorší, právě jsem se dozvěděl, že naše tamní skladiště byla nejprve vydrancována a pak lehla popelem."

Ostatní upadli do naprostého ticha. Muž se na chvíli odmlčel a zamyšleně bubnoval jedním nehtem o desku stolu, pak pokračoval: "Nyní se zdá být zřejmé, že najmout Šikaru byla chyba. Vypadá to, že si naše plány přizpůsobila svým vlastním záměrům, a bohužel se zdá, že s tím nemůžeme nic udělat. Teď tady velí ona a nejspíš není nikdo, kdo by ji dokázal zastavit..."

Ačkoliv byla noc, nebe bylo rudé bezpočtem ohňů, které hořely uvnitř hradeb města. Zdálo se, že polovina Brendu je v plamenech a nakyslý pach hořícího dřeva se mísil s puchem škváčících a pálicích se mrtvol.

Šikara seděla na svém oři za západní bránou města, zatímco její poručníci se snažili svoje vojáky přinutit nebo přesvědčit, aby se opět spojili v jednolitou armádu. Orci se potloukali po celém městě, řvali, pokřikovali a mávali láhvemi s pitím. Mnozí z nich si nesli utrhané lidské údy, opečené nebo grilované, a tu a tam z nich ukusovali velké kusy masa. Jiní měli na kopích nabodané lidské hlavy, které jim při chůzi poskakovaly nahoru a dolů, takže to vypadalo, jako by na sebe navzájem kývaly a vrtěly se v morbidním tanci, a jejich prázdné oční důlky slepě zíraly do noci.*

Šikara mrzutě pozorovala ty příšerné výsledky své práce a poprvé ucítila lehký neklid z čiré nesmírnosti zabíjení a ničení, které pomáhala rozpoutat. Ohlédla se k městskému hřbitovu. Po dnešní noci ho budou muset rozšířit alespoň čtyřikrát. To je naučí! A naučí to i těch šest směšných starců, kteří si mysleli, že ji mohou využít pro své plány. Náhle Šikara opět pocítila známou rudou mlhu hněvu, která se v ní začala zvedat a hrozit, že ji pohltí. Takoví jsou všichni chlapi, pomyslela si, využijí tě a pak tě odkopnou. Ale ona jim ukáže, ona jim ukáže všem!

Pak si vzpomněla na Ronana, válečníka, který ji vysvobodil ze zakletí jen proto, aby ji hned zase odvrhl. Bylo zvláštní, že jí působilo větší výtčky svědomí zaklínadlo stárnutí, které na něj uvrhla, než zkáza celého města. Škoda jeho nádherného těla... U bohů, ten se jí ale dostal pod kůži! No, možná o ní bude smýšlet jinak, až ho promění zpátky.

Pokud mezitím nezemře stářím. To by bylo nemilé. Možná že by se raději měla ujistit. Stejně bylo načase, aby zkontrolovala svou domácnost.

Sáhla do sedlového vaku a vytáhla z něj kouli z růžově zbarveného křišťálu, která jí seděla přesně do dlaně. Podržela si ji před obličejem, dýchla na ni a hluboko v jejím nitru to zazjiskřilo. Několik okamžiků zůstávala jiskra uvnitř, nehybná a neměnná, pak se rychle rozrostla do podoby muže sedícího za stolem. Byl to Carlin, neuvěřitelně pohledný velitel její hradní stráže, jenomže teď vypadal jako neuvěřitelně ustaraný velitel hradní stráže. Šikara na něj několik okamžiků hleděla a bylo jí jasné, že má před sebou muže, který se jí chystá oznámit špatnou zprávu a velice dobře si uvědomuje, že je tím pádem až po uši v obrovském maléru.

"Dobře, tak co se stalo?" zeptala se ho.

"No, ehm, vlastně ani pořádně nevím, jak k tomu došlo, ale, ehm..."

"Vymáčkni se, chlače, dokud na to ještě máš jazyk!"

"Zdá se, že někdo, ehm..."

"Někdo co?"

"Ehm, osvobodil vašeho vězně!"

"COŽE?"

"Toho, ehm, černého válečníka dole v kobkách. Vysvobodili ho. Někdo."

"Tutě homo tristis, musfieristi!"

"Pisk! Pisk, pisk, ík!"

Šikara zamyšleně pozorovala neuvěřitelně pohlednou myšku, která zděšeně pobíhala kolem židle. Ještě že Ronana zaklela kouzlem Tajného oka. Znamenalo to, že ho mohla sledovat, ať byl kdekoliv - a teď se to bude hodit při jeho lokalizaci. Zamumlala patřičná slova a trpělivě čekala, až se koule zamlží a zase vyjasní - a pak polohlasně zaklela.

V hloubi křišťálové koule viděla Ronana bezvládně spočívajícího v sedle koně, který se ubíral stezkou vedoucí podél jižního úpatí Chromových hor. Černý bojovník se zdál být smrtelně vyčerpaný a to jediné, co mu zabránilo, aby z koně spadl jako přezrálá hruška, byla ruka té klaté válečnice, která nevymizela z jeho mysli po celou dobu, kdy o něj Šikara pečovala. Za nimi jel ten směšný skrček, který seděl v chýši, když se proměnila zpátky a pomstila se Nekrosovi, a ještě za ním oslík a nějaká vychrtlá holka.

Ták! Ona, Šikara, mu nebyla dost dobrá, co? Rozhodl se ji opustit s tou kostnatou válečnicí-poběhlíci s hrudi plochou jako deska! Za tohle někdo rozhodně zaplatí!

"Vivat mortui! Huc venitis, nothi iniucundi!"

Kolem Šikary začal vířit vítr mrazivý jako orkvišské zimní ráno, postupně nabíral na rychlosti, až jí v něm vlasy poletovaly kolem hlavy. Náhle se se zasvištěním rozletěl ke hřbitovu, tak rychle, že bylo vidět, jak se vzduch pohybuje. Zakroužil kolem hrobů nejbližší hřbitovní brány, ze země sebral suché listí a mrtvou trávu a roztočil je jako malé tornádo. To se vzápětí rozdělilo na čtyři větrné prsty, z nichž každý prudce zajel do nejbližšího hrobu s plesknutím, jako když se šíp zabodne do masa.

Na chvíli všechno utichlo. Dokonce i povykující orci kolem se zarazili a civěli s ústy dokořán. Pak se země na čtyřech hrobech začala třást a převalovat, až vyprskla vzhůru jako maličká sopka. Z hrobu se s odporným mlasknutím vynořila ruka, černá a leprózní ruka pokrytá shnilým masem. Na druhém hrobě se ze země vynořilo polorozpadlé torzo a napřímilo se do sedu. Okamžik jen nehybně trčelo k obloze, pak pozvedlo jednu ruku, poškrábalo se na pozůstatcích hlavy a zmateně se rozhlédlo. Když ruku zase spustilo, všechny nehty zůstaly zabodnuté v hniající kůži na lebce.

Mrtvola se na ruku udiveně zadívala a potřásla hlavou, až jí z ní opadaly poslední splepené cáry vlasů i s kousky kůže. Povzdechla si a znělo to, jako když z trubky uniká jedovatý plyn, potom ze sebe oklepala nalepenou hlínu a vstala.

Ostatní tři ji napodobily.

Čtyři mrtvolky vrávoravě zamlžily k Šikaře a vzduch kolem nich se naplnil pachem rozkladu. Až na křik a hluk, který sem doléhal z města, teď vládlo naprosté ticho. Hrůza umlčela i přihlížející orky; mnozí z nich padli na kolena a zakrývali si tvář před tím příšerným pohledem. Dokonce i Šikara se tvářila trochu nejistě, ale hluboko ve svém nitru jí pulzovala divoká radost. Jo! pomyslela si. To je, panečku, kouzlo!

První zombie se dopotáčela k ní, zastavila se a tázavě se na ni podívala; ostatní ji napodobily. Šikara si zhnuseně všimla, že mají břicha nadmutá rozkladem. Právě chtěla promluvit, když křehká kůže na břiše nejbližší mrtvolky praskla a plyny se s hlasitým šššš vyvalily ven. Šikara se divže nezalkla a zombie si začala mávat rukou před obličejem, aby ten příšerný puch rozptýlila.

"Jejda! Omluvte mě," řekla pomalým, skřehotavým hlasem. A pak jí ruka upadla a s vlhkým mlasknutím dopadla na zem. Šikara se otočila a křikla na velitele jižanské jízdy krátký rozkaz, ten se obrátil a zavelel svým vojákům. Čtyři z nich sesedli z mutoňů a postavili se vedle čarodějky. Šikara se sehnula, vzala otěž oře prvního z jižanských kozáků a podala ho zombii.

"Tu máš," řekla. "Vezmi si ho."

"Čím asi?" zeptala se zombie mrzutě a pozvedla pahýl ruky.

"Nebud' drzý!" odsekla Šikara a přenesla do zahnívající březky, která zombii zbyla v hlavě z mozku, obraz Ronana a jeho čtyř společníků. "Vezměte si mutoně a najděte ty lidi. Zabijte je všechny až na vysokého černého válečníka, kterého mi přivedete. Jedťe! Leťte jako vítr!"

Kozáci museli vynaložit veškerou svou sílu, aby zkontrolovali svoje bývalé mutoně natolik, že dovolili zombiím, aby se jim vyšplhaly do sedel. Pak je pustili a mutovaní koně se s vyděšeným mržáním rozběhli na západ.

Šikara se ponuře usmála. Na hřbetech strachem šílených mutoňů dorazí zombie do Chromových hor během jediného dne. Jejich kořist nemá žádnou naději. Zombie nemusejí odpočívat, neznají slitování a šíří kolem sebe rozklad, takže každý smrtelník, kterého se dotknou, se sám začne rozpadat. Až na ni byly teď patrně tím nejnebezpečnějším, co se v

Behanu vyskytovalo. Skoro jí bylo Ronana a jeho přátel líto.

Šikara otočila koně a začala vykřikovat rozkazy na své poručíky, čímž se shromažďování její mohutné armády znatelně urychlilo. Nedovolí, aby jí vzdor jednoho tvrdohlavého, hloupého (i když nepopíratelně atraktivního) chlápka zdržoval od jejího cíle. Byla odhodlána, že do dvou dnů dorazí se svou armádou k bránám Dálného Tibrethu. Pak, až město padne, bude moci s rozséváním zkázy přestat, protože v celém Behanu a Cydoru nebude nikdo, kdo by se jí postavil. Zprávy o jejích činech se rozšíří i do jiných měst a jejich rady budou více než ochotny s ní vyjednávat. Potom nastane čas sjednotit je pod jediného vládce.

Na druhé straně, možná by předtím mohla zničit ještě jedno nebo dvě další města, jen tak pro jistotu. Ať vidí, že je žena, která se nedá tak snadno odkopnout. A aby k sobě byla úplně, brutálně upřímná, i pro tu čistou radost z ničení.

Šikaře se to totiž začalo líbit.

VOHROŽENÍ

...a je stále důležitější bojovat proti vzrůstající zločinnosti. Poslední čísla ukazují, že jen v tomto roce přibýlo znásilnění o 19 %, krádeží o 17 %, loupeží za použití násilí o 23 % a ilegální prodej drog se zvýšil o neuvěřitelných 47 %. A to jen mezi policisty.

Yat'elský policejní věstník

Marten strašlivě a nepokrytě zuřil. Nemohl uvěřit, že se mohlo všechno tak pokazit - nebo že by Dene mohl být tak strašlivě pitomý. S velkou chutí by mu nakopal zadek a nejspíš by to i udělal, kdyby mu právě mohutný a krajně nepřijemný policejní důstojník, který vypadal, že mu v žilách proudí velké procento krve jeskynního trola, nekroutil ruku za zády.

Zpočátku se všechno vyvíjelo tak slibně. Najít cestu podél pobřeží jim sice nějaký čas trvalo, ale už nenarazili na žádné polooroky, a když druhého dne po západu slunce vystoupili na kopec, zjistili, že město Yat'El leží přímo za ním. Vypadalo jako obrovský zapálený hadr omývaný mořem. Oba byli pohledem na Noční oheň doslova fascinováni a stáli tam a zírali na to celou věčnost.

Marten si všiml, že brána na konci cesty je střežená, a chtěl počkat do rána, ale Dene byl nedočkavý a nakonec svého přítele přemluvil. V důsledku toho napochodovali přímo před strážné u brány a ohlásili se. Jednání s vysoce podezřivými a ozbrojenými městskými strážemi je situace, která vyžaduje takt a diplomacii natolik zjevně, že se Marten vůbec neobtěžoval varovat Deneho, aby si dával pozor. I jemu přece muselo být jasné, že u člena kmene, který po léta plení a drancuje pobřeží, je jistá diskrétnost na místě.

A tak když seržant městské stráže vytáhl služební deník noční hlídky, jeho rozhovor s Denem vypadal takto:

"Jméno?"

"Dene, syn Denhelma."

"Povolání?"

"Kněžský učedník."

"Věk?"

"Dvacet jedna."

"Kmen nebo město původu?"

"Vagen."

"CHOPTE SE TĚCH LOUPEŽIVÝCH PARCHANTŮ!"

Nyní je vedli ulicemi města pod rudou září pouličních svítilen na velitelství yat'elské městské hlídky. Přestože byla noc, neměli šanci uniknout, protože je doprovázelo pět silných strážníků, z nichž tři byli ozbrojeni smrtícími samostřily, a ulice byly příliš dobře osvětlené, než aby se mohli netrefit.

Marten zaklel. Dokonce i kdyby se z toho nějak vykroutili, už se nedostanou včas do vesnice, aby stihli prezentaci, a on skončí ve vodách zátoky s velkým balvanem na noze. Jediná kladná stránka toho všeho byla, že přesně totéž potká Deneho. Nebo, jak ho bude Marten od nynějška nazývat, Packala.

Děšť se přihnala na úbočí hor tak rychle, až budil dojem, že trpěl mořskou nemocí a už se nemohl dočkat, až dopadne na pevnou zem. Ronan ležel Dračici na krku a zdálo se, že omdlel, a Tyson už bolely ruce, jak ho pořád držela. Před chvílí se třásl jako v horečce, ale už přestal. Přitiskla mu břicho prstu na krk. Ruku měla studenou, ale i tak jí připadalo, jako by se dotkla kusu ledu.

Ustaraně zastavila koně a čekala, až je ostatní dojdou. Guebral a Tarl se podpírali navzájem a byli promočení až na kůži. Přestože už byla tma, viděla, v jakém jsou stavu. Ani jeden z nich na sobě neměl unci sádla a vítr, který se před chvílí zvedl, je připravoval o poslední zbytky sil. I Koťátko byl ve zbědovaném stavu. Malý oslík se zpočátku udržoval suchý tím, že se držel koni mezi nohama a používal ho jako deštník, ale pak se Dračice bez varování vymočila. Ted' byl Koťátko celý ulepený, příšerně páchl a bez přestání nadával.

"Dál jít nemůžeme," zaječela Tyson. Musela, aby překřičela kvílení větru. "Ronan to nevydrží. Musíme najít nějaký přístřešek."

"Dobře!" zařval Tarl. Guebral po jeho boku zavřela oči a její tvář na několik okamžiků znehybněla.

"Asi čtyři sta yardů tímto směrem je nějaká chatrč," křikla a ukázala k severu. "Zdá se být opuštěná."

"To bude stačit. Můžeš nás tam dovést?"

Guebral přikývla a společně s Tarlem zamířila vzhůru do kopce. Kůň je následoval zcela mechanicky a Tyson se soustředila na to, aby udržela Ronana v sedle. Vítr ještě zesílil a snažil se jim servat šaty z těla, kapky deště je tloukly jako kamínky z praku. Nohy jim klouzaly a klopýtali na nerovné, rozbahněné zemi, až se najednou ocitli v plytké roklí a

síla deště opadla.

Před sebou uviděli tmavé obrysy chatrče. Byla postavená z kamení, s jednoduchými prkennými dveřmi uprostřed a dřevěným přístavkem u závětrné stěny. Guebral se pustila do boje se závorou a Tarl pomohl Tyson sundat Ronana ze širokého hřbetu Dračice. Napůl ho dovedli a napůl donesli dovnitř, zatímco Guebral odvedla vyčerpané zvíře do přístavku. Zjevně byl používán jako stáj, takže uvnitř bylo sucho, a i když ne zrovna teplo, alespoň chránil před větrem. Stálo tam vědro vody a v jeslích u stěny našli dokonce trochu sena. Velká klisna tam sotva měla dost místa, aby se otočila, ale než za ní Guebral zavřela chatrné dveře a odběhla za ostatními do chatrče, zařídila jí to tam co nejpohodlněji. Uvnitř je našla schoulené v temnotě. Tyson se pokoušela rozvázat svůj vak a najít v něm křesadlo prsty tak zkůřelými, zeji odmítaly poslouchat, a Tarl byl tak unavený a omámený, že ho ani nenapadlo použít svou moc. Guebral udělala osvětlovací zaklínadlo sama a v jeho světle pak prozkoumali svoje útočiště.

Chatrč měla dvě místnosti. V té hlavní, obytné, byl na jedné straně krb, před kterým stála dlouhá dřevěná lavice. Dvě další lavice byly po obou stranách stolu, čímž výčet nábytku skončil. V krbu visel prastarý zčernalý kotel, ze kterého trčely kleště, lžice a několik dlouhých špičkových jehel. Druhá místnost byla mnohem menší a našli v ní jen malý krb a neuměle sbitou dřevěnou palandu.

Soudě podle pachu a bobků na zemi, používali chatrč zřejmě kočovní pastevci koz, kteří vyháněli svoje stáda na svahy okolních hor. Očividně ji tu zanechali pro další nájemníky a v obou krbech byla přichystána polena, takže Guebral trvalo jen chvílička zažehnout dva vesele praskající ohně. Jestli byla v něčem opravdu dobrá, tak to bylo vyčarování ohně z ničeho.

Spolu s Tyson pak stáhli z Ronana mokré šaty a zabalili ho do všeho suchého šatstva, které našli ve svých vacích. Pořád spal a byl studený jako rampouch, ale dech měl pravidelný. S Tarlovou pomocí ho odnesli na palandu v menší místnosti a Tyson ho přikryla jedinou suchou přikrývkou, kterou měli. Pak se posadila vedle něj.

Když si Guebral všimla ustaraného výrazu v její tváři, položila jí ruku na rameno.

"Neboj se. Je jen vyčerpaný transformačním kouzlem. A když byl starý, vyšel z kondice. Den nebo dva odpočinku ho vyléčí. Pozití už bude zase fit."

Tyson přikývla, usmála se, ale stěží udržela oční víčka. Od chvíle, kdy se naposledy pořádně vyspala, už uplynulo několik dní. Guebral a Tarl se mlčky dívali, jak konečně také usnula, a pak se unaveně odvěkli do druhé místnosti, kde ležel před krbem natažený Koťátko. Pára se z něj doslova valila a páchlo to tam, jako by někdo vařil moč.

Guebral vložila poslední zbytek energie do zaklínadla Růžové aroma a pak klesla na kavalec vedle Tarla. Chtěla udělat ještě několik dalších věcí, například vysušit pomocí magie jejich šaty a uvařit nějaké jídlo, ale byla příliš vyčerpaná. Zavřela oči a to poslední, co cítila, byly Tarlovy ruce, jimiž ji objímal a tiskl k sobě.

Tarl se usmál a opatrně spící dívku pustil. Pak se posadil na zem vedle Koťátka. Hlavou se mu honily tucty věcí, na které se jí chtěl zeptat. Vládla tak úžasnou magickou silou a přitom se chovala, jako by si ji snad ani neuvědomovala. Ale na to bude dost času zítra, pomyslel si ospale. Zachránili jsme Ronana a podařilo se nám uprchnout i s ním.

Konečně jsme v bezpečí.

Jenomže Tarl nevěděl o zombiích...

Dva trpaslíci se sice ostatním představili jako Bernie a Bumfur, ale to jen zapracovala jejich vrozená nedůvěra k cizincům. Ne že by Ronanovi nevěřili, ale trpaslíci neradi poskytují novým známým jakékoliv informace, které nejsou nezbytně nutné. Pravda byla, že byli vybráni jako vyslanci k Šikare pro své znalosti na poli goetetiky, ale nebyla to celá pravda.

Šikara totiž dříve bývala obdivovanou a respektovanou sousedkou trpaslíků (i když zase ne přítelkyní, které je možné věřit) a jako takovou ji museli navštívit vyslanci s jistým postavením. Bernie a Bumfur (což byla jejich jména pro cizince) byli synovci Tarse (tedy krále) Zanadakanu, trpasličího města pod Chromovými horami. Bovrel byl jeho syn. Když se vrátili k bránám obrovského podzemního města, zpráva o tom se rozšířila rychlostí důlního požáru. Nejprve se všichni radovali a jásali, ale když se dozvěděli o Bovrelově smrti, všeobecná nálada se změnila. Začaly dunět válečné bubny a trpaslíci si brousili sekery a leštili kroužkovou zbroj. Kypící hněv se brzy změnil ve spalující touhu po pomstě. Během hodiny vypochoďovalo z brány několik set zachmuřených a po zuby ozbrojených trpaslíků a zamířilo přes úpatí k lesům. Jen několik málo věcí je nebezpečnějších než našťvaný trpaslík. Jednou z nich je dvě stě našťvaných trpaslíků. Šikara brzy na vlastní kůži pozná starou pravdu. Jak už bylo řečeno mnohokrát, klatit s trpaslíky se nevyláčí.

Na světě bylo jen velice málo lidí, kteří by uronili slzu, kdyby Šikara skočila z útesu. Jedním z těch, kteří by si zhluboka oddechli, byl ork Blešák. Zatímco většina jeho přátel se bavila jako nikdy v životě, on vnímal celý ten gigantický válečný mejdan jako jedinou noční můru, ze které se ne a ne probudit.

Ačkoliv by to nikdy nepřiznal, obracel se mu žaludek, jen se podíval na pivo, nohy ho od všeho toho běhání přišerně bolely, jeho přátelé mu neustále vnucovali kusy opečených lidí (a přitom byl tajně členem Orčí společnosti proti inteligentnímu masu), a co bylo vůbec nejhorší, jestli to všechno přežije, bude muset vysvětlit své krajně nedůvěřivé ženě Pelagře, jak se stalo, že si vyrazil z domu jen na pár dní a vrátil se po více než čtyřech měsících. Vždycky mu říkala, že ho miluje proto, že není jako ostatní orčí chlapi. Nechodí na tahy, které trvají celé roky, nekoná potřebu za nábytek, a když se vrátí domů a zjistí, že večere není na stole, nejí hned děti. Klat! Tohle jí zlomí srdce. Nebo bude zuřit. Nebo obojí. A touhle dobou už ho nejspíš opustila.

Z širšího hlediska to stejně nejspíš bylo jedno. Blešák, stejně jako většina jeho druhů, cítil, že už se domů nikdy nevrátí. Dohodli se, že obsadí další město - jak jen se jmenovalo? Dálný Tibreth? - a ačkoliv ta dvě předchozí byla hračka zdolat, zdálo se, že tady to bude něco úplně jiného. Mohutné hradby byly postaveny bez jediné spáry mezi kamennými bloky a v pravidelných intervalech se z nich vypínaly nedobytné věže. Cimbuří se jen hemžilo po zuby

ozbrojenými obránci. Brány byly ze solidního kovu a chránil je vodní příkop s padacími mosty. I v Brendu sice při obraně pomáhala skupinka čarodějů, ale tentokrát jich bylo víc a říkalo se, že je mezi nimi i starý Herdek Vrásčítý, pravděpodobně nejmocnější čaroděj jižně od Velké řeky Leno. A jako by to nestačilo, před několika minutami dorazili jižanští zvědové a už se začala šířit zpráva, že tisícíhlavá behanská jízda, která spěchá městu na pomoc, je vzdálená už jen několik mil.

Ne, Blešák rozhodně nepatřil k nejoddanějším Šikaríným fanouškům. Jenomže na tom nezáleželo, protože každý z tisíců pokřikujících a prozpěvujících orků, Východňanů a Jižanů kolem něj, si myslel, že čarodějka je to nejúžasnější, co je mohlo potkat od objevu sladové whisky. A všichni udělají, co jim řekne, i kdyby to znamenalo napochodovat přímo do bran pekelných.

Marten seděl na holé podlaze cely a zíral do prázdna. Jeho mozek stále odmítal přijmout, co se stalo. Seržant, který měl službu, jim oznámil, že před soud půjdou za osm dní. Osm dní! U bohů! Důsledek byl jednoznačný. Jejich výprava skončila!

Dene se krčil na lavici pod zamřížovaným oknem, kolébal se dopředu a dozadu a něco si mumlal. Pak vstal a dřep si vedle Martena.

"Poslouchej," zasyčel. "Musíme odsud uprchnout!"

"Geniální! Proč jsem na to nepřišel sám?"

Dene buď ignoroval, nebo vůbec nezaznamenal silný ironický podtón jeho hlasu.

"Mohli bychom omráčit strážce..."

"Jak? Chceš si sundat ponožky?"

"No, myslel jsem -"

"Ne, nemyslel," skočil mu Marten vztekle do řeči. "Klat, ty přece nemyslíš nikdy! Ty si jen kráčíš životem jako nějaký lidský rozmetač hnoje a každý, kdo se k tobě jen přiblíží, skončí po krk ve sračkách! Už jsem viděl rybniční škebli, ze které by byl lepší vůdce, než jsi ty! Měl jsem hemoroidy, se kterými byla větší zábava než s tebou! Takže ti říkám naposledy, nech mě, klat, NA POKOJI!"

S tím se Marten otočil ke svému příteli ostentativně zády, zatímco Dene, ve tváři sinalý jako smrt, se na náhle úplně gumových nohách odpotácel zpátky k lavici a zhroutil se na ni jako ubohá, odkopnutá hromádka neštěstí.

Tarla pověřili přípravou jídla, což bylo stejné, jako by udělali z jeskynního trola předtanečníka, ale jiná alternativa nebyla. Oslík, který jim opatřil tři divoké slípky svou obvyklou metodou přiblížit se k nic netušícím ptákům jako obyčejný osel a pak jim ukousnout hlavy, odešel vyhledat tůňku, ve které by se vykoupal - ještě pořád totiž páchl jako malý hnědý pisoár. Ronan se konečně probral, ale byl hodně slabý a Guebral i Tyson s ním chtěly zůstat, aby o něj mohly pečovat. Příprava jídla tedy spadla na Tarla a on se do ní pustil sice bez jakýchkoliv kuchařských znalostí, ale zato s vervou.

Venku se už vítr trochu uklidnil a z větší části ustal i déšť, obloha však byla stále zatažená zlověstnými mračky, takže byla skoro tma, přestože bylo teprve odpoledne. Tarl seděl u ohniště v hlavní místnosti, něco si pobrukoval a díval se na slípky prskající na rožni. Když se ozvalo zabušení na dveře, s povzdechem vstal a otevřel. Koťátko se protáhl kolem něj, Tarl za ním zase zavřel a spokojeně se usmál.

"Už nesmrdiš ani zpoloviny tak strašně jako předtím. To je úleva! Byla to vážně síla, to mi věř."

"Když to říkáš ty, to už něco znamená."

"Dal by sis něco k jídlu?"

"Ne, díky, zrovna jsem něco snědl."

"Určitě?"

"Ano. Naprosto jasně si vzpomínám, že jsem to žvýkal."

Oslík přistoupil ke krbu a jal se zamyšleně pozorovat slípky na rožni.

"Víš," řekl Tarl, "existuje tajný recept na to, jak připravit opravdu dobrou slepici na rožni."

"Ano? Jaký?"

Tarl se smutně zadíval na ptáky, kteří byli z jedné strany stále studení a skoro krvaví, zatímco z té druhé už začínali černat.

"Ať se propadnu, jestli ho znám," odpověděl.

"Možná by pomohlo, kdybys těmi rožni otáčel."

"Zajímavý názor."

Oslík potřásl hlavou.

"O kuřeti na černo jsem už slyšel," řekl. "Ale nikdy by mě nenapadlo, že to znamená spálit ho na uhel."

"Velice legrační." Tarl vzal velkou dřevěnou lžici, nabral jí trochu rozteklého tuku, který kapal na plechový tác, a nalil ho na slípky. O téhle metodě se dozvěděl teprve nedávno. Když předtím slyšel, že lidé mluví o podlévání drůbeže, měl za to, že je to nějaká obdoba podestýlání koní.

"Dal bych si pivo," prohlásil.

"Moc piješ."

"Uvolňuje mě to."

"Jo. Dost často jsi uvolněný jako mlok."

Tarl se zašklebil, natáhl ruku a poškrábal oslíka na krku. "Ty musíš mít vždycky poslední slovo, co?"

"Ano," přisvědčil oslík.

Mezitím ve vedlejší místnosti naslouchaly obě ženy Ronanovu líčení jeho zážitků se Šikarou.

"...a pak ztratila trpělivost," řekl nakonec. "Co bylo potom, si nevzpomínám. Myslím, že mě zaklela."

"Tu kletbu jsem už odstranila," řekla Guebral. "Kromě toho ti ale do jisté míry vymazala paměť. Jestli chceš, mohu ji obnovit."

Ronan se nejistě podíval na Tyson, pak přikývl a Guebral zavřela oči. Několik následujících okamžiků byl její obličej maskou soustředění, pak náhle Ronan hlasitě vykřikl.

"Klat! Už si vzpomínám! Začala se vychloubat svými plány a tím, jak bude brzy mocná. Chtěla, abych se stal jejím konkubínem." Ronan se trochu zmateně odmlčel. Vždycky si myslel, že konkubína je druh široké sukně. "Má příznivce, kteří ji podporují. Šest mocných mužů, těch, co podporovali i Nekrose! Bohové! Sestavili obrovské vojsko, které je teď na pochodu! Pod Iridiovými horami se shromáždily tisíce orků. Derchey už padlo. Celý Behan a Cydor by mohly být brzy v plamenech!"

"Kdo jsou ti muži?" zeptala se Tyson. "Co chtějí? Moc?"

"Ne, moc ne. Ne pouze moc. Zisk. Jsou to členové správní rady Orkmorské mečířské společnosti."

"Oni začali válku jenom proto, aby prodali pár mečů?" zeptala se Guebral.

"Pár ne," řekla Tyson zamýšleně. "Jejich obchodní zástupci byli ve Welbugu, když začaly potíže. Skoro každý ve městě si od nich tehdy koupil novou zbraň. Ale na orčí armádě moc nevydělali. Nikdo ještě neviděl mrtvého orka, který by v ruce svíral orkmorský meč."

Ronan unaveně potřásl hlavou.

"Mysleli i na tohle," pokračoval. "Šikara říkala, že Orkmorská vlastní Weldiskou britařskou společnost. Nepublikují to, ale každý meč, který Weldiská prodá, přináší zisk do pokladny Orkmorské."

"Tak to teď musí být šesti velice spokojenými muži," zamumlala Tyson, ale Ronan znovu zavrtěl hlavou.

"Pochybují," řekl. "Šikara převzala jejich plán, ale přizpůsobila si ho, aby vyhovoval jejím vlastním cílům. Oni chtěli pouze vytvořit poptávku. Šikara chce jen ničit."

V tu chvíli se ozvala z vedlejší místnosti hlasitá rána a po ní přival Tarlova klení.

"Když už je řeč o ničení," prohodila Tyson, "řekla bych, že Tarl má problém s přípravou večeře."

Tarl opravdu problém měl, ale jídla se nijak netýkal. Jakmile začal s rožni pomalu otáčet, slípky se opékaly docela rovnoměrně a právě se je chystal sundat, když se ozvalo další zabušení na dveře. Tarl odložil lžíci a šel otevřít.

Očekával, že bude muset uklidňovat rozzuřeného pastevece koz, ale jakmile zvedl závoru, něco dveře zvenčí rozrazilo tak prudce, že ho to odmrštilo ke stěně - a právě tehdy začal Tarl klít.

Protože ve dveřích stály pozůstatky něčeho, co kdysi bývalo lidskou bytostí. Shnilé maso v jejím obličejí bylo plné děr a tvářemi se jí prožírali červi. Visely na ní cáry šatů umazané od hlíny a příšerný puch rozkladu zasáhl Tarla do obličejí silou vržené cihly. Jedno oko jí vpadlo dozadu do důlku a dvěma olezlými otvory, které kdysi byly nosní dírky, bylo vidět, jak se komíhá na nervu. Druhé oko se lesklo bezmeznou zlobou.

"Překvapení!" řekla zombie a pak se vpotácela do místnosti. Tři podobné noční můry ji následovaly.

Trpaslíci ze Zanadakanu byli sice naštvaní a bažili po pomstě, ale to je ještě nečinilo slepými vůči realitě. Dobře věděli, že i když jich je několik stovek, Šikara je mocná čarodějka a určitě si svůj hrad zabezpečila, takže zaútočit na něj v její nepřítomnosti by byla krajně riskantní záležitost. Proto se spokojili s tím, že ho pouze vypálili do základů. Několik Šikařiných strážců se přitom pokusilo uprchnout, ale trpasličí sekery z nich nadělaly sekanou. Potom trpaslíci už jen trpělivě stáli kolem, dívali se, jak hučící plameny šlehají z oken hradu k obloze, a poslouchali křik strážců uvězněných uvnitř, který postupně umlkal, až ztichl docela. Když z hradu zůstaly jen kouřící trosky, hodili si trpaslíci sekery na ramena a odpochoďovali zpátky do svého města pod Chromovými horami.

Zprávy, že se Dálnému Tibrethu ženou na pomoc tisíce behanských jezdců, byly pravdivé jen částečně. Za prvé jich bylo pouze šest set, i když někteří z nich byli nejlépe vycvičení válečníci v Behanu. A za druhé sice ujížděli k Dálnému Tibrethu, ale ne aby mu pomohli. Mínili se v souladu s plánem šesti členů Orkmorské mečířské společnosti připojit k Šikařině armádě.

Špehové a agenti správní rady se v Behanu činili. Jako všude i zde byly všelijaké rozmišky stejně jako obecná nespokojenost s vládou, zvláště mezi vojáky, a agenti tak dlouho přilévají olej do ohně, až vytvořili sílu ochotnou a schopnou převzít moc. Těm pak řekli o orčím vojsku, které právě pochoduje severním Běhanem na Cydor, a zmínili se, že kdyby ovládli Brend a Dálný Tibreth poté, co je orci opustí, připojili by se k nim brzy mnozí další a ústřední vláda v Redneku je příliš spoutaná vlastní nepružností a byrokracií, než aby proti tomu dokázala zasáhnout.

Behanští jezdci tedy dorazili s úmyslem připojit se k Šikařině armádě. Když se objevili na obzoru, vyjel jim vstříc menší oddíl jižanské jízdy. Jeho velitel, kapitán Kabila, se postavil ve třmenech svého mutoně a oslovil shromážděné jezdce. "Buďte pozdraveni, přátelé válečníci! Naše vůdkyně, čarodějka Šikara, vás vítá! Přeje si s vámi promluvit sama a žádá vás, abyste svoje koně zanechali v péči těch, kteří k tomu byli určeni. Je pro vás vyhrazeno čestné místo a ona sama bude mít tu čest seznámit vás se svou strategií na dobytí města Dálného Tibrethu! Prosím, následujte mě!"

S tím otočil svého mutoně a vyrazil na východ kolem orčí armády, která byla seřazená jižně od městských bran. Vůdce behanských, zavalitý a popudlivý bojovník jménem Julian, dal svým mužům rozkaz, aby je následovali.

Zadní voj obrovské armády, tisíce orků, byl pověřen starostí o koně, a ti na ně už čekali s vědry vody a senem.

Uprostřed hordy bylo ponecháno volné prostranství, před kterým stála na jednom z vozů Šikara připravená promluvit ke svým silám. Behaňané sesedli, předali otěže koní čekajícím orkům a se sebevědomou arogancí se shromáždili ve volném prostoru mezi dvěma řadami vojáků. Julian vzhledl k Šikaře a nechal svůj pohled bloudit po jejích křivkách.

Neměl v úmyslu přijímat rozkazy od pouhé ženy, ale mohlo by být zajímavé si ji poslechnout. Možná že by mohli spolupracovat. V mnoha různých směrech.

Šikara shlížela na Juliana a jeho oddíl s dychtivým očekáváním. Takže oni přijeli! Ti staří ubožáci naplánovali kampaň dobře! Behaňané opravdu budou hrát při dobytí města velice důležitou roli. Sama pro sebe se usmála. Jenom se budou muset smířit s tím, že to nebude role, kterou pro ně ti staříci plánovali.

Blešák stál v řadách orků, v rukou svíral luk, který uloupil v brendském skladišti, a čekal na rozkaz. Každý ork v armádě věděl, že jakmile uslyší slovo 'útok' musí zaútočit. Moment překvapení byl zjevně velice důležitý.

"Vítám vás, mí vznešení spojenci," začala Šikara. Cítila, jak jí oči Behaňanů svlékají donaha a slyšela jejich pohrdavé myšlenky stejně jasně, jako kdyby je říkali nahlas. Tím to jen bude zábavnější.

"Není třeba marnit čas. Ráda bych vás jen ujistila, že jste pro úspěch našich plánů životně důležití, a čekáme od vás, že provedete útok..."

Náhle behanští válečníci zjistili, že luky, které drží okolní orci, míří přímo na ně. Na kratičký okamžik to vypadalo, jako by se ocitli mezi dvěma obrovskými ježky, a pak bylo s ohlušujícím drnkem vypuštěno tisíce šípů najednou.

Mnozí z behanských vzbouřenců padli hned v první vlně, většina ve druhé a třetí. Několik jich tasilo meče a pokusilo se bránit, ale nejlepší orčí lučištníci dostali rozkaz čekat právě na tento okamžik, takže se ani jediný z Behaňanů nedostal k nepříteli dost blízko, aby prolil krev.

Šikara pozorovala celý masakr ze své vyvýšené pozice na voze s neskrývaným potěšením, ústa přitom měla lehce pootevřená a dech zrychlený. Pak, když jediný pohyb mezi po vražděných bojovníky šel na úkor předsmrtných křečí a cukajících se končetin, vydala dlouho očekávaný signál. Mezi mrtvolou okamžitě vběhlo několik set orků s pytli a dlouhými porcovacími noži a pustilo se do příšerného díla. Šikara vykřikla další rozkaz a jiní orci strhli dehtovanou plachtu zakrývající obléhací stroje, na jejichž sestavení pracovali celou noc.

Jeden z jejich nejoddanějších poručíků odběhl k vozu, který stál stranou od ostatních, a vyšvihl se na kozlík. Snaže se potlačit nutkání k zvracení, trhl opratěmi a popohnal voly vpřed, a tlustý koberec much, který pokrýval obsah vozu, se zvedl do vzduchu. Letěly za ním jako bzučící oblak morem nakaženého dýmu a vytvářely tak vhodné preludium k ohavné hrůze, jež měla následovat.

Marten stále tupě zíral na podlahu cely a cítil se dokonale bídne, když si najednou uvědomil, že se kolem rozhostilo podezřelé ticho. Vzhlédl a uviděl, že Dene sedí na lavici s očima zavřenými, jeho rty se bezhlesně pohybují a obličej má napjatý soustředěním. Co však bylo ještě podivnější, dva hlídači, kteří na druhém konci místnosti hráli kostky, se tiše svezli k zemi a zůstali ležet bez hnutí.

Marten vyskočil, popadl Deneho za ramena a začloulal jím. Dene otevřel oči a tupě se podíval na svého kamaráda, pak uviděl ležící hlídače a vzrušeně vykřikl.

"Funguje to, klat, ono to funguje! Jen se koukni sám, Martene, jsou tuzí, já jsem to dokázal, věděl jsem, že se mi to povede! Uvědomil jsem si, že musíme uprchnout, tak jsem se začal modlit za naše hlídače stejně jako tehdy za ty polooroky, modlil jsem se za ně, aby se jim dobře dařilo a zdraví jim sloužilo, a zase se stal úplný opak a oni onemocněli..."

"Jsou mrtví, Dene," přerušil ho Marten a změřil si svého přítele s posvátnou bázni. Bylo to zvláštní nadání, co v sobě Dene objevil. Zabíjel modlitbou.

Dene se nejistě podíval na nehybná těla. Všechn vít z jeho plachet byl najednou ten tam.

"Ale... já jsem nechtěl... klat! No ale aspoň teď můžeme uprchnout, že?"

"Jak?" zeptal se Marten. "Klíče od cel mají hlídači a ti jsou alespoň dvacet stop od nás." Odmlčel se a v hlavě se mu začala rodit myšlenka. Přistoupil k lavici a podíval se ze zamřížovaného okénka nad ním. Výborně! Byli jen v prvním patře!

"Poslyš, Dene," řekl. "Pomodli se, prosím tě, za tohle okno. Modli se za jeho pevnost a sílu. Ať dlouho vydrží. Modli se za něj z celé duše!"

Dene na něj zmateně pohlédl, ale pak zavřel oči a udělal, co mu Marten řekl - vyslal vášnivou modlitbu k Fenesterovi, bohu oken. Jako obyčejně však popletl slova a modlitba minula cíl.

Někde ve skoro zapomenutém koutku Váhally se Stannemalus, bůh rzi, měděnky a koroze právě chystal ostříhat si nehty na nohou, když si uvědomil, že se někdo dožaduje jeho okamžité pomoci. Dojat upřímností požadavku, zareagoval okamžitě.

O chvíli později Marten nevěřícně sledoval, jak mu mříže na okně začínají rezivět před očima. Během deseti vteřin se silné kovové pruty změnil v křehké hnědé tyčinky a ty se vzápětí rozpadly v prach.

Marten se zhluboka nadechl a odfoukl zbytky mříží, pak přitáhl překvapeného Deneho k oknu.

"Dokonalé!" zasmál se. "Teď odsud honem vypadneme! Vyskoč. Je to jen patnáct stop."

O třicet vteřin později se už prodírali davem dole na ulici. Přesněji řečeno Marten se prodíral, zatímco Dene kulhal za ním. Jak už pro něj bylo typické, skočil tak nemotorně, že to odnesla noha a několik žeber. Projednou však měl štěstí, protože noha i žebra patřily té křehké staré dámě, které přistál na zádech, a on sám si pouze vymkl kotník.

Tarl pomalu ustupoval před zombiemi a Koťátko se snažil nezůstávat příliš pozadu. Puch smrti a rozkladu byl tak silný, že měl co dělat, aby nezačal zvracet. Nedokázal odtrhnout zrak od červa ve tváři první zombie, který se klidně živil na jejím mase.

Oslík zavrčel a ohrnul pysky, aby předvedl své velké a jako břitva ostré zuby. Náhle se vrhl proti nejbližší stvůře. Tarl zděšeně vykřikl a popadl oslíka za oháňku, trhl jí ze všech sil a Koťátko ztěžka dopadl na zem ve stejném okamžiku, kdy se po něm zombie ohnala rukou. Rychle jej odtáhl z jejího dosahu a teprve pak ho nechal, aby se postavil. Oslík se po něm otočil a z očí mu sršely blesky.

"Na co si to hraješ? Už jsem lidem ukousl obličej za mň!"

"Nepřibližuj se k nim! Nesmíš se jich ani dotknout!"

"Vždyť jsou to jen zombie, klat boha! Umráci! Rozteklé mozky. Měchy plné smradu. Vzpomínáš, jak Tyson jednu z nich zabila ve Welbugu? Rozpadne se na kusy, sotva na ni dýchneš. Koukni, tamhleť upadla ruka!"

Tarl popadl Koťátka za hřivu a táhl ho pryč od nejbližší zombie.

"Poslouchej mě, mrkvožroute," zavrčel. "Tyhle jsou smrtelné nebezpečné! Věř mi, cítím magii, která z nich vyzařuje. Jen se tě dotknou a maso ti shnije na kostech!"

"Tak jak je zabijeme?"

"Já nevím!"

Tarl ustoupil ještě o několik kroků a pak zjistil, že ho zeď nepustí dál. Krátce ho napadlo, jak mohl být majitel chatrče tak pitomý, že zapomněl na okno, kterým by lidé mohli utéct před útočícími zombiemi, a pak se zády ke stěně začal sunout kolem zdi, oči neustále upřené na zombie - až zjistil, že sám sebe zahnal do kouta.

Zombie mezitím vytvořily jakousi rojnici, takže neměli šanci, že by proklouzli kolem nich. Tarl tasil třesoucí se rukou meč a oslík vycenil zuby, připravený ke skoku. V pohledech zombií však bylo něco, co je zadrželo, něco, co jim bránilo se pohnout. První z nich se nedočkavě zašklebila a spodní čelist jí přitom vyklouzla z pantů. Jak se jí svezla po krku dolů, zanechala po sobě slizkou stopu jako slimáčí cestičku. Vzápětí se natáhla, aby popadla Tarla za krk a on zavřel oči, naplň omráčený čpavým pachem, který kolem sebe šířila. A pak se otevřely dveře do menší místnosti.

Stála v nich Tyson. Na okanzík zůstala jako přimrazená na místě, pak odletěla stranou, nezdvořile odstrčena Guebral, která se objevila za ní a namířila na zombie ukazováček.

"K zemi!" vykřikla a z ruky jí vyšlehla ohnivá koule. Tarl se okamžitě vrhl na podlahu a Koťátka strhl s sebou, a ohnivá koule zasáhla zombii. Ozvalo se navlhle húúš, všechny čtyři vzplály jako parafínem nasáklé pochodně. Jak sebou začaly házet a zmítat se, skoro úplně pohlcené ohněm, Tarl se zoufale snažil držet z dosahu jejich nelibě páchnoucích končetin. Tyson už strkala Ronana ke dveřím a Guebral se sehnula, aby pomohla Tarlovi. Rychle popadli svoje vaky a vyběhli ven, s Koťátkem těsně v patách. Tarl za ním zabouchl dveře a zastrčil závoru a pak tam stáli, lapali po dechu, třáslí se šokem a naslouchali praskání ohně i bolestnému ječení zombií.

Jejich křik náhle nabyl na intenzitě i výšce a proměnil se v táhlé pištění, ze kterého se jim rozdrnčely zuby. Pak něco zevnitř udeřilo do břidlicové střechy, prorazilo ji a odletělo to k nebi na východě jako kvílející ohňostrobová raketa.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Guebral. "Nedotkly se tě?"

"Ne, nic mi není," odpověděl Tarl, pak zavětlil a nervózně se rozhlédl. "Odkud vychází ten puch? Nejsou tu někde další?"

"Ne," odpověděl Koťátka z okraje strže. "To jsou tihle ubožáci."

Ostatní se shlukli kolem něj a podívali se dolů. Tam, na kamenitém dně propasti, leželi čtyři mutoni používající jižanskými kozáky. Vypadali, jako by byli už celé týdny po smrti. Maso na bocích a na krku jim hnilo a opadávalo a žebra jim trčela jako bílé, krví potřísněné pruty mříží. Přestože byli tak zřízení, že se nedokázali ani hnout, stále ještě žili. Skelné oči měli otevřené a jejich plíce stále chrčivě nasávaly vzduch.

Tarl se odvrátil a začal zvracet.

"Nejspíš to jsou oři, na kterých zombie přijely," zamumlal Ronan a Guebral přikývla.

"Tohle s nimi udělal jejich dotek," řekla a pak se obrátila k Tarlovi, který se mezitím narovnal a hřbetem ruky si otřel ústa. "Kdyby ses jich dotkl, skončil bys stejně," dodala a Tarl okamžitě začal zvracet znovu.

"To je Šikařina práce," zaklela Tyson. "Já tu ženskou najdu. A až se mi dostane do rukou, useknu ji tu klatou hlavu a nacpu ji jí přímo mezi ty její roztržené faldy!"

"Nebudeš ji muset hledat," odpověděla Guebral. "Ona si nás najde sama. Musíme se vrátit do Yat'Elu. Tam tohle všechno skončí."

Tyson otevřela ústa k další otázce, ale Tarl ji předešel.

"Věř jí," řekl. "Ona ví, co říká."

Tyson na něj chvíli zamyšleně hleděla, pak krátce kývla hlavou a šla odvázat Dračici. Tarl se naposledy podíval na umírající mutoně a odvrátil se.

"Klat," zamumlal. "Ještě před několika měsíci jsem si myslel, že ta nejstrašnější věc na světě je ork, kterému špatně vrátíš drobné. Jak jsem tehdy byl naivní!"

Co ty víš o strachu, kámo, pomyslel si oslík, ale nahlas neřekl nic, jen trpělivě následoval ostatní, kteří zamířili ven z rokle a do relativního bezpečí Yat'Elu.

Šikara věděla okamžitě, že zombie shořely. Provázek je maličký kousíček její moci a ona cítila spojení s ním stejným způsobem, jako rybář pozná, že se vlasce přetrhl a ryba unikla. Pak, o vteřinu později, poslední ubohé pozůstatky zmučených duší zombií přiletěly s kvílením od západu, mihly se po temném nebi nad ní a zapadly zpátky do svých hrobů na hřbitově za Brendem.

Byl to však jen drobný neúspěch a ona ho rychle vypudila z mysli. Později bude mít dost času vypořádat se s Ronanem i s tou jeho dojemnou družinou; nyní měla na starosti důležitější věci. K jejímu uspokojení přistoupilo město Dálný Tibreth na její požadavky a otevřelo brány.

Když byly před několika hodinami staženy plachty z obléhacích strojů a všichni spatřili gigantické katapulty, nepřipouštěla si městská rada žádné starosti. Hradby města i jeho obranné věže byly dostatečně silné a pevné a bylo by je třeba bombardovat nepřetržitě několik měsíců, než by se to na nich projevilo. Rada dobře věděla, že vojsko, které město oblehlo, tolik času nemá. Orci nevydrží dlouho na jednom místě. Buďto jim dojde chlast, nebo se začnou nudit a odtáhnou jinam, kde je víc legrace.

Sotva však začala palba, byla jejich vůle podrobena těžké zkoušce. Když totiž první střela přeletěla hradby a dopadla do ulic města, zjistili ke své hrůze, že orci místo kamení používají uřezané hlavy behanských vzburěnců. Šest set se jich brzy válelo po městské dlažbě a po střechách domů a měšťané si ve strachu zakrývali oči.

Pak Šikara vyslala posla, aby jim oznámil podmínky ukončení obléhání. Nechce se tady zdržet dlouho, vzkázala radě, protože ji na západě čekají nové cíle. Jestliže bude donucena ztrácet tady čas a její vojsko bude muset o jídlo a pití bojovat, zaplatí za to všichni obyvatelé města hlavou. Pokud jí ale vydají zásoby dobrovolně, odtáhnou ihned.

Seznam zásob byl sice dlouhý, ale nebyl to požadavek nespílitelný. Stručně řečeno, chtěla vůz naložený zlatem a stříbrem (pro Jižany a Východňany) a patnáct vozů naložených každíčkou láhvi nebo soudkem alkoholických nápojů, které byly ve městě. Pokud šlo o jídlo, byly její požadavky skromné, protože v tom směru nouzí netrpěli a ještě měli šest set živých koní připravených na porážku. Jen málo věcí mají orci raději než čerstvý, ještě se cukající kus syrového koňského masa.

Městská rada se dlouho nedokázala dohodnout. Někteří chtěli důvěřovat síle hradeb, ale jiní poukazovali na to, co se stalo v Brendu, a chtěli se u Šikary vykoupit. Nakonec se rozhodli konzultovat záležitost se starým čarodějem Herdekem a jeho kolegý.

Herdek při pouhé zmínce o kapitulaci divže nevyletěl do stropu, odmítl všechny nabídky pomoci ze strany svých mladších a méně talentovaných kolegů a prohlásil, že ukáže té takzvané čarodějce, zač je toho loket. Nedbale se opřel o cimbuří nad bránou a vyslal tak silnou myšlenkovou sondu, že by každý, koho by zasáhla, pocítil její účinky jako mentální znásilnění. Každý, kromě Šikary. Její protiúder byl tak mocný, že odhodil Herdeka o dobrých deset stop. Bylo to, jako by mu někdo natloukl do čela řadu desetipalcových hřebíků, až by jejich špičky vylezly z temene lebky. Herdek roztřeseně vstal, informoval zklamanou radu, že stojí tvář v tvář nepříteli mocnějšímu, než s jakým se kdy setkal, a že Šikara může podle všeho se svou armádou napochodovat do města, kdykoliv si zamane.

Rada pak poslala Šikaře posla s ujištěním, že když jim dá svoje slovo, že na město nezaútočí, dostane všechno, co požaduje, a ještě jí popřejí šťastnou cestu. Šikara na to odpověděla slibem, že nikdo z jejího vojska do Dálného Tibrethu nevtroučí a palba už také nebude obnovena. Nyní, o pouhých několik hodin později, se brány skutečně otevřely a ven vyjelo šestnáct plně naložených vozů.

Orci, kteří už věděli, že brzy dorazí čerstvý chlast, aby oživil jejich mejdanový nájezd, se okamžitě pustili do oslavování. Šikara se usmála. Zanedlouho budou moci znovu vyrazit. Původní plán byl zaměřit na západ do Cydoru a zaútočit na Ilex, ale osobně dávala přednost tomu vydat se jihozápadně a srovnat se zemí Asposu. Nebylo to tak daleko od jejího domova. Možná by mohla přikázat několika svým oblíbeným gardistům, aby tam na ni čekali. Od chvíle, kdy se naposledy milovala, už uplynulo několik dní. Ano, to by mohlo být příjemné...

Šikara sáhla do svého sedlového vaku a vytáhla odtamtud narůžovělou křišťálovou kouli, ale když ji probudila k životu, tvář se jí zkrivila výrazem nevěřícího vzteku. Nenaskytl se jí totiž pohled na hradní komnaty, jak očekávala, ale na zčernalé stěny chodeb, vypálené místnosti s propadlými stropy a tu a tam s hromádkou popela, která kdysi byla některým z jejich mužů. Její domov byl zničen!

Vztekle zavrčela příkaz, křišťálová koule se na chvíli zamlžila a pak jí ukázala obraz Ronana a jeho přátel, jak míří přes hory na západ a jsou všichni v naprostém pořádku. Klat! Zombiim se nepodařilo zranit ani jediného z nich! To znamená, že se o ně bude muset postarat osobně. Naučí je, ničit jí její domov. Blázní všeteční! Budou žebrať o smrt, než s nimi skončí! Míří do Yat'Elu, že? Tak ona teď také a celou svou armádu si vezme s sebou. Když to bude nutné, bude Ronana a jeho přátele pronásledovat třeba až na konec světa, ale své pomsty se nevzdá.

Zuřivě pobídla svého koně, dojela ke svým poručíkům a zasypala je rozkazy. Když po padacím mostě projel poslední vůz a brána se za ním spěšně zavřela, její vojsko se začalo řadit na dlouhý pochod k moři. Šikara se ohlédla po řadách obránců lemujících hradby města a její hněv trochu opadl. Jen se na ně podívejte, na hlupáky. Oni si mysleli, že ji mohou uplatit. Kdyby jen věděli, jak je to doopravdy.

Ale obránci neměli o osudu, který jim přichystala, ani tušení. Nemohli vědět, že každá z uřezaných hlav, jež se teď povalovaly v ulicích města, předtím prošla vozem, který s sebou Šikara vezla právě pro tento účel, vozem obsahujícím dvacet mrtvol lidí zabitých šedým morem. Tam je jednoduchým způsobem, který spočíval ve vložení kousku nakaženého masa do jejich úst, infikovali a Šikara je zaklela kouzlem rozmnožení. Nyní byla každá z hlav smrtící bakteriologická bomba henžící se bacily způsobujícími nevyhládivelnou a silně nakažlivou nemoc. Už v této chvíli nešťastníci pověřeni odklizením hlav z ulic začínali trpět prvními symptomy choroby končící nevyhnutelnou smrtí; pokožka jim bledla, po těle se jim vytvářely bolestivé hlízy, svaly se jim stahovaly křečmi, zvraceli a krváceli ze sliznic. Během čtyřadvaceti hodin zasáhnou nekromaticky posílené bakterie polovinu obyvatel a jen málo z nich to přežije. Město postupně umíralo zevnitř.

Šikara se ponuře usmála. Nebylo to nic moc, ale přece jen jí to trochu spravilo náladu. K úplné spokojenosti jí scházelo už jen, aby jí u nohou ležela znetvořená, krvácející těla Ronana a jeho přátel. Bohužel, na to si bude muset několik dní počkat, a mezitím si budou v Yat'Elu bezstarostně užívat. Možná že by jim měla poslat malou ukázkou toho, co je čeká, jen aby je trochu vyděsila. Ano, to by mohlo být zábavné!

Sesedla z koně, chvíli se hrabala v sedlovém vaku a nakonec z něj vytáhla malý měděný talířek. Potom otevřela medailonek, který měla zavěšený na krku, a vyndala z něj pramen vlasů, vlasů, jež před mnoha lety uřízla ve spánku svému milovanému Nekrosovi. Ronana a jeho přátele před ním zachránila před několika krátkými týdny. Nyní nastal čas ten omyl napravit...

SPOLU

Jedna z nejproslulejších pamětihodností Yat'Elu je Ptačí trh na Maelvanském náměstí. Zde si můžete koupit prakticky jakékoliv chovné ptáky kalayemi počínaje, kakokítami konče. Na ty druhé si raději dejte pozor; jsou sice velice

půvabné, ale jako zvířecí mazlíčkové nestojí za nic. Umí dokonale napodobovat, a proto se obvykle prodávají jako „mluvící“ ptáci. Potíž je v tom, že špatně snášejí uvěznění v kleci a snaží se svému majiteli pomstít tak, že jej postupně připraví o nervy. Kakokíta, kterou darujete své staromládenecké tetě, nejspíš bude mít sklon prozpěvovat ty nejvulgárnější pijácké popěvky, zatímco exemplář zakoupený do orčí hospody se bude držet náboženských madrigalů. Patrně proto se v zajetí kakokíty nedožívají vysokého věku a velmi často končí jako ražniči v břiše našťavaného orka nebo bývají spláchnuty do záchodu pobouřenými staršími dámami.

- Nezpracované zápisky... Cydor

Pro někoho, kdo strávil většinu života ve vesnici na malém ostrůvku, byl Yat'El vroucím, klaustrofobickým kotlem lidí, a Martena naprosto ohromil. Od chvíle, kdy uprchl z cely předběžného zadržení, potloukali se on a Dene po městě a zoufale se snažili najít něco, co by bylo odpovídajícím cílem pro vagenský nájezd. Zatím neměli vůbec nic a už nyní se na setkání s Klaer a ostatními o den opozdili.

Něco viselo ve vzduchu, to bylo jasné. Město bylo plné válečníků, i když jim každý tvrdil, že je to jen běžné opatření kvůli Poháru plnokrevníků. Dnes navíc dorazily první detašované oddíly Cydorské hlídky, které sem byly zjevně převeleny, aby tu čelily nějaké hrozbě. Povídalo se, že k Yat'Elu míří obrovské orčí vojsko, ale Marten se bál, že někdo zahlédl jejich Čírku a vojáci se shromažďují, aby zabránili vagenskému nájezdu.

Právě teď seděli v zahradní kavárně nedaleko Ptačího trhu a pili pivo. Marten pozoroval vojáky, kteří chodili kolem, a uvažoval, jestli náhodou nehledají jeho a Deneho. Dene pozoroval ptáky a už dobrých deset minut horoval proti věznění živých tvorů v klecích. Marten se právě rozhodl, že jestli jeho přítel pronese na toto téma ještě jediné slovo, narazí mu na hlavu první ptačí klec, která mu padne pod ruku - když tu Dene najednou změnil námět.

"Jé, podívej se na toho malého oslíka," zvolal a v Martenově mozku to cvaklo a přeskočila kolečka. Oslík? Nemluvil o nějakém oslíkovi Lobbo? Díval se, jak se jeho přítel naklání, aby luskl prsty najedno z nejzanedbanějších zvířat, jaké Marten kdy viděl. Stálo na ulici kousek od nich, nozdry se mu chvěly a upřeně zíralo na biftek s hranolky, který jedl muž u vedlejšího stolu.

"My jsme ale čínaný oslíček," zařvatl Dene. "Chtěl bys, abych tě podrbl za ouškem?"

Oslík se k němu obrátil s neomylně nepřátelským výrazem v obličeji.

"Chtěl bys, abych ti ukousl tu tvou klatou hlavu?" zavrčel a v příští chvíli zmizel v davu.

Marten úžasem vytřeštil oči a brada mu klesla na prsa. Hledej velice neobvyklého oslíka, řekl mu Lobbo, a oslík který nadává lidem, tomu popisu zcela určitě odpovídal. Marten vyskočil a vrhl se do davu, přičemž ohromeného Deneho táhl za sebou. Zoufale se snažil neztratit malého hnědého přežvýkavce z očí. Poprvé od chvíle, kdy vyrazili z vesnice, to začínalo vypadat, jako by za vším tím šílenstvím přece jen vězel nějaký plán.

Ronan a Tyson seděli v Mithrilové šanci, vinárně na jižním konci náměstí Tor Antina, a čekali, až se ukáží ostatní. Pozorovali kolenjdoucí, povídali si a snažili se vymyslet, co by bylo nejlepší udělat se Šikarou. Ronan byl uvolněný, šťastný, že je zase svobodný, mladý a ve společnosti ženy, kterou miluje, a o to, co se děje kolem něj, příliš nedbal. Ale Tyson ano a dělalo jí to starosti.

Neuniklo jí, že ačkoliv bylo město plné válečníků, kteří přijeli na dostihy, nikdo se neveselil a namísto bezstarostné sváteční nálady pořád viděla jen zamračené hloučky polohlasně rozmlouvajících lidí. Navíc to skoro vypadalo, že Cydorská hlídka používá město jako shromaždiště; na opačném konci vinárny seděl vojenský generál, hovořil s několika svými podřízenými a tvářil se stejně vesele jako velice nemocný kůň cestou k veterináři, o kterém se ví, že vlastní podíly místní továrny na kliš. Nebylo zvlášť těžké domyslet si, co se děje, zvlášť když Guebral prohlásila, že právě v Yat'Elu se všechno rozhodne - i když to odmítala rozvést a všechny její dotazy odmítala s tím, že se musí nejdřív poradit s ostatními Mrtvoláky, ať už to byl kdokoliv. Shrnuto a podtrženo, vše nasvědčovalo tomu, že k městu míří Šikara a její orčí vojsko.

Na ulici se objevil Tarl a vedle něj kráčel Koťátko. Zamířili přímo k jejich stolu, Tarl klesl na židli a několika hlubokými doušky vyprázdnil sklenici piva, které tam na něj už čekalo.

"Takže - o čem se mluví v ulicích?" zeptala se ho Tyson.

"Měla jsi pravdu - Šikara míří sem," odpověděl Tarl. "A má s sebou nějaké orky."

"Kolik?" vložil se do hovoru Ronan. "Jsou nějaké odhady?"

"Hlídka tvrdí, že jich bude tak dvacet tisíc."

"COŽE?"

"I kdyby nestydatě přeháněly, pořád je to desetitisícová armáda."

"Při všech bozích!" zamumlala Tyson. "Není divu, že před ní města padají jako dvoukuželky*!"

Odmklčili se; k vedlejšímu stolu si přisedl světlomasý válečník s mrožím knírem, podíval se jejich směrem, okamžitě zrudl a zabořil obličej do jídelního lístku.

"Co budeme dělat?" zeptala se Tyson po chvíli.

"Pokračovat v cestě?" navrhl Tarl s nadějí v hlase.

"Něco sníme," řekl Koťátko, který dával přednost krátkodobému plánování.

"Budeme bojovat," prohlásil Ronan odhodlaně.

"Jo, vypadá to, že se té čubce budeme muset postavit," přikývla Tarl. "Ale Cydorská hlídka má k dispozici sotva pár tisíc vojáků. Orči je zmasakrují. Potřebujeme víc lidí. Kolik máme času?"

"Odhaduji to tak na tři dny," zamumlal Tarl, který rychle začal propadat depresi.

"Ve městě musí být tak čtyři sta válečníků na volné noze," nadhodila Tyson.

"Potřebovali bychom jich desetkrát tolik," odpověděl Ronan.

"Ale no tak, vzpamatujte se," zaškemral Tarl, Hlas rozumu. "Jestli se nám nepodaří sehnat několik tisíc vojáků, rozsekají nás na kusy! Tak proč tady zůstat? Těžko sem za námi někdo přijde a řekne: 'Přátelé, mám vojsko a mohu vám ho půjčit,' nemyslíte?"

"Přátelé, mám vojsko a mohu vám ho půjčit," ozval se klidný hlas od vedlejšího stolu a Tarl se otočil tak rychle, že si skoro vymkl krk. Byl to ten světlovlasý válečník. Ronan s Tyson na něho pohlédli v očekávání, že se svému vtípku zasměje, ale zdálo se, že to myslí smrtelně vážně.

"Tedy, měl bych něco jako vojsko, pokud se mi podaří je přesvědčit," pokračoval. "Mimochodem, jmenuji se Marten a tohle je Dene." Ukázal na hubeného muže s vlasy jako len, který se vracel od baru a nesl dvě piva. Muž jim kývl na pozdrav a přitom si většinu piva nalil do rukávů.

"Vypadá to, že vás hledám," pokračoval muž tajemně a Ronan se ho zrovna chystal vyzvat, aby si k nim přisedl a vysvětlil jim, jak to myslí, když otevřenými dveřmi vnikl do místnosti závan větru tak mrazivý, až se lidé, kterých se dotkl, zimničně zachvěli. Pak do podlahy udeřil blesk a rozdělil vzduch ve výčepu, jako když se roztrhne prostěradlo. Na sedící hosty se ze stropu sesypala omítka - a přímo před Ronanem se hrozivě vznášel přízrak Nekrose Černého. Několik ohromených okamžiků se nikdo ani nehnul, zatímco fantom hrozivě koulel očima. Pak ze zadní místnosti vyšel majitel vinárny.

"Hej! Co se to tady, k čertu, děje?" zařval. Nekros se na něho skoro ani nepodíval, jen ukázal jeho směrem prstem, z podlahy vyšlehly černé plameny a hostinského obklopily. Muž začal ječet a zoufale se zmítal, zatímco ho plameny ovíjely a tančily kolem něj, pak začaly vsakovat zpátky do podlahy a hostinského stahovaly s sebou, pomalu, jako by se propadal do bažiny. Několik okamžiků trčel ze země jen jeho zmučený, hořící obličej, potom ale zmizel i ten a křik utichl. V místnosti zavládlo šokované ticho.

"Pozdravuj v pekle, hošánku," protáhl přízrak, "jak říkal někdo, kdo odsud není milion mil daleko." Žhavé uhlíky jeho očí se upřely na Ronana, Tyson a Tarla. "Velice mě těší," pokračoval. "Pokud si vzpomínám, my spolu máme nevyřízené účty!" Nenávist tryskala z každého póru jeho ztělesnění a přízrak se nafukoval, rostl a zároveň se k nim přibližoval, až se tyčil přímo nad nimi.

"Abych ti ušetřil vyptávání," zavrčel na Ronana, "poslala mne Šikara. Do tří dnů dorazí osobně v čele armády, která roztrhá tohle směšné město na kusy. Její nenávist je tak velká, že tě bude pronásledovat, kamkoliv půjdeš. Za to, že jsi jí vypálil dům, se ti chce pomstít osobně, takže v tom směru příjdu zkrátka. Ale... mohu se pobavit s tvými přáteli." Chlípně se zašklebil a Tyson náhle zjistila, že na její obrazotvornost útočí nevýslovné hrůzy. Pokusila se vstát, ale vypadalo to, jako by přimrzla na místě. Stejně by to k ničemu nebylo, pomyslela si, proti tak mocnému démonovi byla bezmocná.

"Nemůžeš něco udělat?" zasyčela koutkem úst na Tarla.

"Už jsem udělal," odpověděl smutně a vlhce.

Pak se dveře vinárny otevřely podruhé. Fantom se bleskurychle otočil, ukázal prstem a do postavy stojící ve dveřích sjel černý blesk. Tentokrát se však odrazil zpátky a přízrak zaječel překvapením i bolestí. Byla to Guebral, a i když se tvářila vyděšeně a unaveně, nezaváhala ani na okamžik. Napráhla proti Nekrosovi pravou ruku a na ukazováčku se jí zatřpytil zlatý prsten.

Přízračný Nekros jej poznal a překvapeně vytřeštil oči.

"Ale do prdele!" zamumlal.

Pak se ze zeleného kamene prstenu začala rozlévat smaragdově zbarvená mlha, která se převalovala a ovíjela zkoprnělého fantoma. Mlha se roztančila jiskřičkami oslnivě jasného světla, začala houstnout a stahovat se kolem přízraku, který sebou divoce, leč bezvýsledně házel, jak se pokoušel osvobodit z jejího objetí. Z mlhy se postupně stala pulzující koule zeleného světla, ta náhle explodovala v malé zelené jiskřičky, které ihned vsákly do podlahy. Ve stejném okamžiku se ozval nelidský výkřik čiré agónie, uťatý v půli, a všichni v místnosti zjistili, že se zase mohou hýbat. V příští chvíli se u všech stolů rozproudil vzrušený hovor, lidé na sebe křičeli a mluvili jeden přes druhého a Tarl zjistil, že se skoro všechny oči upírají na ně. Vděčně, i když ještě trochu roztřeseně se usmál na Guebral, která se posadila vedle něho.

"Děkuji! Z hloubi srdce ti děkuji," koktal.

"Jestli jsi ho nepoznala, tak to byl Nekros," oznámil jí Ronan.

"Aha. Zdálo se mi, že na tebe má dopal."

"Co jsi s ním udělala?"

"Vlastně ani nevím. Jenom jsem... zareagovala."

"Pak tedy díky bohům za tvůj postřeh," řekla Tyson. "Vážně to nebyla legrace."

"Ano, vybralo si to daň," dodal Tarl suše.

"A Tarl vybírání daní nenávidí - zvlášť představu, že by se mohlo týkat i jeho," poznamenal Koťátko do všeobecného bědování.

Ronan se otočil zpátky k Martenovi a Denemu, kteří to vše pozorovali s naprosto zmatenými výrazy ve tváři. Zavolal na ně a oni si přitáhli židle - právě když ke stolu přistoupilo osm členů Cydorské hlídky.

"Pokud proti tomu nic nemáte," oslovil je seržant, "náš generál by si s vámi rád promluvil. Podle mne by ho docela zajímalo, co se tady vlastně děje."

Všichni se podívali ke generálovu stolu. Generál si je zamyšleně prohlížel a pak jim pokynul prstem. Ronan pohlédl na sedm vojáků, kteří stáli za seržantem, ruce na jílcích mečů, pak na dalších asi patnáct členů hlídky roztroušených po vinárně a rozhodl se, že situace volá po rozvaze.

"S radostí," řekl a unaveně vstal.

Roaynu Issimovi byla od útlého věku předurčena kariéra vojáka. Už když začínal v hodnosti poručíka u Cydorské hlídky, měl v sobě cosi, co ho jednou mělo vynést do pozice generála. Ty tři roky, během nichž se stal nejvyšším velitelem, mu jeho práce připadala pozoruhodně snadná. Ne že by byl rozený vůdce nebo geniální stratég. Situace byla taková, že vojáci v Cydoru neměli do čeho píchnout. Tu a tam sice pronásledovali nějakou lupičskou bandu nebo tlupu poloorků a jednou za čas odrazili vagenský nájezd, ale z větší části byla jejich práce administrativního charakteru. Přesněji řečeno, bývala. Ted', když se dvacet tisíc orků dalo do pohybu a mířilo přímo na Yat'El, se situace rapidně změnila. Generál Issimus nebyl špatný velitel, ale znal své meze a se dvěma a půl tisíci muži proti osminásobné přesile orků by ani slavní váleční vůdci z dávných dob neměli větší šanci než hlemýžď proti majiteli nohy, která se ho chystá rozšlápnout.

Potřeboval zázrak. Když viděl, jak ti cizinci vytřeli s fantomem ve vinárně podlahu, pomyslel si, že se možná právě stal. Rozhodně to vypadalo, že znají čarodějku, která vede orčí armádu. A co víc, jestli přízrak mluvil pravdu, vypálili ji dokonce dům nebo něco takového. Jenomže ted', když si cizince prohlížel na velitelství hlídky, už si tím tak jistý nebyl. Čtyři muži, dvě ženy a malý hnědý oslík. Jistě, dva z těch chlapů vypadali na schopné válečníky, zato zbylí dva vypadali jen neschopně. Také jedna z žen se zdála být zkušenou bojovnicí a ta druhá podle toho, jak se vypořádala s přízrakem, měla velice užitečné nadání. Pokud šlo o oslíka, musel připustit, že má až nepříjemně bystrý mozek a ostré zuby.

Nervózně dloubl špičkou dýky do desky stolu a přidal tak k početným zářezům na jejím lesklém černém povrchu další. "Takže," vzlhl k Ronanovi, "co víte o té čarodějce a její armádě?"

Ronan mu ve stručnosti pověděl, co si vzpomínal o Šikařině objevení, svém únosu a událostech, které následovaly. Generál mu naslouchal se soustředěným zájmem.

"Skvělé!" zamumlal, když Ronan skončil. "Je tak mocná a vy si klidně jdete a zapálíte jí ten její klatý dům! Ani se nedivím, že se na vás naštvála!"

"Ale my jsme to neudělali! Když jsme odcházeli, ještě stál!"

"Někdo to udělat musel!"

"Ehm... řekl bych, že vím kdo," zamumlal Tarl a všechny oči se rázem upřely na něj. "Když jsme odcházeli, Bernie a Bumfur pokřikovali něco v tom smyslu, že si to se Šikarou vyřídí. A víte, jak vážně berou trpaslíci pomstu. Podle mě se vyvalili ze svých doupat pod horami a vypálili jí hrad do základů i se všemi, kdo byli uvnitř."

"Jak já to vidím, ono vlastně nezáleží na tom, kdo za to může," řekl generál. "Výsledek je stejný. Žene se na nás dvacet tisíc orků a nemáme nic, co by je zastavilo."

"Možná na tom záleží," opáčil Tarl zamyšleně. "Tak za prvé, máme Cydorskou hlídku. A po městě se právě ted' potlouká několik set válečníků na volné noze. Přidají se k nám, až se dozvědí, že je s námi Ronan a Tyson."

Generál se napřímil a obličej mu ztuhl. "Tyson?" zeptal se. "Tyson z Welbugu?"

Tyson přikývla a po Issimově tváři se rozlil úsměv. "Už ted' jsme na tom o hodně lépe," řekl.

"A tenhle chlápek," pokračoval Tarl, který generálovu poznámku ignoroval a ukázel na Martena, "tenhle chlápek nám zrovna předtím, než se do toho vložili vaši vojáci, nabízel, že nám půjčí armádu."

"Aha, takže vy tedy čirou náhodou máte celou armádu a zrovna ji nepotřebujete?" zeptal se generál a nevěřicně pozvedl obočí.

Marten se začervenal a pustil se do poněkud nesouvislého vysvětlování. "Mnoho našich neschvaluje loupežné nájezdy," dodal nakonec. V okamžiku, kdy přiznal, že je Vagen, atmosféra značně ochladla. "Tohle je pro nás příležitost se polepšit a ukázat světu, co dokážeme."

"O jak velké armádě tu vlastně mluvíme?"

"Z naší vesnice jich nebudou ani dvě stovky. Ale pokud by se mi povedlo zorganizovat velkou výpravu a přidali by se i válečníci z ostatních vesnic, mohl bych přivést asi dva tisíce mužů." Marten se odmlčel. "A žen," dodal a v duchu se omluvil Klaer.

"To pořád nestačí," povzdechl si generál.

"Což mě přivádí zpátky ke zničení Šikařina hradu," řekl Tarl. "Každý ví, že trpaslíci mají spoustu typických vlastností. Jsou chamtiví. Pomstychtiví. Přimočaři -"

"Malí," nadhodil oslík.

"Jistě, ale nejlepší věci přicházejí po malých dávkách," opáčil Tarl, "což jsem osobně zjistil už dávno. Znával jsem dvě hobiti holky. Sestry Ladopolské. Co ty uměly..." Se zasněným výrazem ve tváři se odmlčel a pak se provinile podíval na Guebral. "Ale to už odbočuji. Co jsem chtěl říct, je, že trpaslíci vždycky platí svoje dluhy. Jestli za nimi přijde někdo, koho si váží - jako je třeba tady Ronan - a řekne jim, že se na nás Šikara hrne kvůli tomu, že jí vypálili hrad, máme docela slušnou šanci, že nás v tom nenechají."

"Pořád budou mít více než trojnásobnou přesilu. A co ta čarodějka? Z Dálného Tibrethu se mi doneslo, že ji nedokázal zastavit ani starý Herdek."

"Viděl jste, jak Guebral zatočila s tím přízrakem ve vinárně. A to je jen jedna z Mrtvoláků. Jestli se jí podaří je přesvědčit, aby se k nám přidali, myslím, že se Šikaře více než vyrovnají."

"Mrtvoláků? Myslíte ty zločinné zlodějské čaroděje, co obsadili starou plynárnu?"

"Ehm... no..."

"Takže když si to shrneme," řekl generál, "navrhujete mi, abych vypochoval se svými muži proti orčímu vojsku a přitom se spolehl na to, že nás zachrání Vagenové, kteří nám od nepaměti drancují města, a že nám z ničeho nic přijde na pomoc armáda trpaslíků. Chcete, abych to udělal, přestože vím, že když něco nevyjde, rozsekají nás na kusy. A dále chcete, abychom si na obranu proti nejmocnější čarodějce ve Středosvětě najali tlupu psanců, kteří posledních deset let soustavně olupují občany Yat'Elu. Tohle mi navrhuje?"

Tarl se nonšalantně posadil na okraj generálova psacího stolu a vesele se na něj zašklebil.
"Zkuste se na to podívat takhle," řekl. "Máte jinou možnost?"

Marten stál na smluveném místě setkání, na pláži několik mil severně od Yat'Elu, a modlil se, aby je Klaer neodepsala a nevrátila se domů, když včera nepřišli, ale ukázalo se, že si dělá starosti zbytečně. Přesně ve stanoveném čase se nově opravená Čírka vynořila na obzoru a zamířila k zátocce, a o několik minut později už kotvila u břehu a on její posádce představoval Ronana, Tysona, Tarla a Koťátka. Když Marten nervózně líčil úkol, který je čeká, poslouchala Klaer i ostatní ženy s ústy dokořán a jakmile skončil, všechny se na něho vrhly, potřásaly mu rukou a popleskávaly ho po zádech.

"Přesně tohle náš kmen potřebuje," opakovala Klaer pořád dokola, a když Marten viděl, jak jí oči září obdivem, měl zvláštní nutkání vylézt na stěžen, pověsit se na něj hlavou dolů a štěkat na měsíc.

Ronan se rozhodl, že vzhledem k všeobecně známé nedůvěře trpaslíků vůči cizincům, navštíví trpasličí město raději sám. Guebral zůstala v Yat'Elu, ale Tyson, Tarl a Koťátko se rozhodli plout s Vageny, aby jim v mezích možností pomohli s přesvědčováním. Nalodili se a Marten s Denem pak s Ronanovou pomocí vytlačili loď na vodu. Sotva začala klouzat po vlnách, ženy vytáhly vesla a oba Vagenové s rozběhem naskočili na záď. Ozvalo se zadunění a hlasité šplouchnutí, a když Klaer s Kamilou vytáhli promočeného a napůl utopeného Deneho z vln, loď vyplula na cestu domů.

Ronan se za ní díval, dokud mu nezmizela z dohledu, pak odvedl svého vypůjčeného koně na konec pláže, naskočil do sedla a rozjel se cvalet ke vzdáleným horám.

Začínal je tísnit čas a jelikož bríza, která vála od pevniny, nebyla dost silná na to, aby hnala vagenskou loď rychlostí potřebnou k tomu, aby se domů dostali včas na prezentaci, vyhrabal Tarl ze svého vaku útlou knihu vázanou v kůži, zalistoval v ní a vybral Zaklínadlo pro přivolání větru. K jeho nesmírné radosti fungovalo dokonale a loď vyrazila vpřed jako šíp. Teď seděl na zádi a klábosil s Denem. Brzy zjistili, že toho mají hodně společného. Oba byli malí a hubení, oba vládli tajemnou mocí, která z nějakého těžko pochopitelného důvodu nikdy neúčinkovala tak, jak čekali, takže je pravidelně dostávala do maléru, a oba zjistili, že se po nich vozí víc lidí, než je jim milé. Koťátko ležel tiše vedle nich a podřimoval, což pro něj vůbec nebylo typické.

Tyson stála spolu s Klaer a Martenem poblíž přídě, dívala se na moře a vychutnávala si slanou tříšť, která jí stříkala do obličejů. Bylo jí těžko u srdce, že se musela tak záhy odloučit od Ronana, ale zároveň byla vzrušená vyhlídkou, že možná už brzy porazí Šikaru. Ostatní dva byli spíše nervózní.

"Myslíš, že ty orky přemůžeme?" zeptal se jí Marten.

"Ano. S vaší pomocí."

"Ale co když prohrajeme? Co se stane pak?"

"Neprohrajeme. A i kdyby, váš kmen bude na ostrově v bezpečí. Šikara by na palubu lodi nikdy nevstoupila. A orci už vůbec ne. Takže jestli nám vaši lidé pomohou..." Tyson si všimla nejistoty v jejich tvářích. "Je v tom nějaký problém?" Marten a Klaer se na sebe podívali, pak Klaer začala Tyson vyprávět o Martenově postavení v kmeni a o opozici, které budou pravděpodobně muset čelit ze strany Kraga a jeho přívrženců. Jak mluvila, Tyson se čím dál víc chmuřila a v obličejích se jí objevil zamýšlený výraz. To nevypadalo dobře, to vůbec nevypadalo dobře.

Generál Issimus pochodoval po nábřeží v čele odřadu Cydorské hlídky a přitom vykřikoval rozkazy k písaři, který šel vedle něj a spěšně si je zapisoval.

"...a konečně," řekl, "chci, aby byla po celém městě vyvěšena a vylepena oznámení, tak, aby je nikdo nemohl přehlédnout. Bude na nich stát, že hledáme válečníky na volné noze pro blížící se boj. Žold stejný jako v armádě, ale všichni úspěšní žadatelé si mohou v naší supermoderní zbrojnici vybavené nejnovější válečnou technikou vybrat zbraň a pak si ji ponechat."

"Ale můj pane," namítl písař, "my přece nemáme žádnou zbrojnici vybavenou nejnovější válečnou technikou."

Generál se zastavil a položil písaři ruku na rameno. Přímě před nimi se leskla kovová vrata obrovského nového skladiště.

"Ne," přisvědčil, "ale má ji Orkmorská mečířská společnost a hromada jejich zboží je v tomto skladě. Celé bedny nejnovější válečné techniky a oni nám to všechno zapůjčili. Natrvalo."

Otočil se k seržantovi velícímu odřadu.

"Vyrázte dveře," zavelel. "A nepárejte se s tím. Nemáme na to celý den."

Pak se postavil stranou a trpělivě pozoroval, jak jeho muži nadšeně plní rozkaz.

Dokonce i s pomocí Tarlova větrného zaklínadla dorazila Čírka do zátoky u vesnice hodinu po čase stanoveném na prezentaci. Ačkoliv tam kotvila spousta lodí, nečekal je nikdo kromě Lobba, který vzrušeně přecházel sem a tam po přístavní hrázi a nevypadal ani trochu pohodově.

"Klat, stihli jste to tak tak!" ječel na ně přes vodu, zatímco se blížili ke kamennému molu. "Už jsou v polovině druhé prezentace. Přemluvil jsem je, aby vás zařadili až na konec, ale i tak - kdybyste se zpozdili ještě o hodinu, diskvalifikovali by vás. A podle toho, co prohlašoval Krage, by to nebylo zdaleka to nejhorší, co by se vám stalo." Sotva se loď dotkla mola, Marten vyskočil a Dene ho následoval. Vzápětí se k nim připojili ještě Tyson a Tarl; Koťátka nechali spát na zádi. Lobbo svého syna poplácal po rameni, pak popadl Deneho a upřeně se mu zadíval do očí.

"Tvůj čas nadešel. Byl jsi vybrán jako vůdce výpravy a čeká tě prezentace. Podle našich zákonů za nás nesmí mluvit nikdo jiný. A ty to dokážeš, protože to náš lid potřebuje. Krage už svůj plán přednesl. Chce, aby se všechny vesnice

spojily a podnikly velký nájezd na pirátskou základnu na ostrově Han Bamu - ne abychom ji od nich vyčistili, ale abychom převzali jejich podnik! Chce zatáhnout celou vesnici do obchodu s drogami a pirátský! A byl při prezentaci tak přesvědčivý, že jestli nepřijdete s něčím lepším, bude velká část vesnice - a zástupci ostatních také - hlasovat pro něj! Harald a Mykel ho neporazí. Je to jen na tobě, Dene. Hodně štěstí!"

Deneho obličej získal barvu velice starého mléka. Nasucho polkl a pak nervózně vykročil k hlavní budově. Marten a Lobbo ho doprovázeli a tiše ho povzbuzovali. Tarl s Tyson je s odstupem několika kroků následovali.

"Našel jsi, co jsi hledal?" zeptala se Tyson šeptem.

Tarl se zašklebil a pozvedl svou knihu vázanou v kůži.

"Myslím, že ano," odpověděl. "Zaklínadlo stříbroústosti. Jestli sebere dost odvahy, aby otevřel pusku, bude to v pohodě. A co ty, jsi připravená?"

"Jo. Promluvila jsem si s Klaer. Ví, co má dělat."

"Dobře. Řekl bych, že to bude přinejmenším zajímavé!" zasmál se Tarl a pak už vešli za ostatními do Velké síně.

Uvnitř bylo narváno Vageny. Sešla se tu celá vesnice spolu se zástupci všech ostatních ostrovů. Harald Stříbrovous právě dokončil prezentaci svého Rekreačního nájezdu na Mnišské ostrovy, sestávajícího hlavně z vypalování klášterů a opatství, stejně jako drancování církevního bohatství. Sklidil celkem slušný potlesk a po něm přišel na řadu Mykel, který začal nadšeně líčit výhody své Letní last-minute na lázeňská letoviska. Podstata jeho plánu spočívala ve vyplenění rekreačních středisek a hotelů podél pobřeží jižně od Perpleku, přičemž se všichni skvěle opálí. Také jeho návrh se setkal s bouřlivou odezvou, zvláště z řad mladších Vagenů. Když jim Mykel na závěr ještě slíbil, že si naloupí hory zlata a stříbra a nachytají bronz, potlesk a jásot nebral konce.

Teď byla řada na Denem. K řečnickému pultu šel za posměšného pokřiku a pískání a Marten napůl očekával, že se otočí a uteče. Jenomže Dene se změnil. Vypadal nervózně a trochu nejistě, ale místo aby hned začal mluvit a byl překřičen, čekal, dokud se publikum neuklidní a jejich povykování se neutiší.

"Všichni mne znáte," začal, "a všichni víte, že na všech výpravách, na kterých jsem zatím byl, jsem se projevil jako dokonalý... packal." Řekl to s odzbrojujícím úsměvem a z publika mu odpověděl výbuch smíchu, ale značně překvapený výbuch, protože ti, kteří se smáli, si najednou uvědomili, že se nesmějí Denemu, ale s Denem.

"S mečem neporazím ani trs řechy," pokračoval. "Chvilí jsem dělal posla. Byl jsem patrně nejhorší roznašeč zpráv od dob Tyfové Betty. Pak jste mne jmenovali knězem a všichni víte, co z toho pošlo. Ano, 'pojit' je skoro správný výraz..." Odmlčel se a nechal doznít smích.

"Ale absolvoval jsem mnoho nájezdů. Na sever, na jih, na kontinent i na ostrovy. A jedno vám řeknu. Jsem hrdý, že jsem Vagen, jsem hrdý na to, co jsme dokázali!"

Byla to dobře volená slova a publikum, které se slastně hrálo na výsluní sebeuspokojení, je odměnilo potleskem.

"Ano, jsem hrdý," pokračoval Dene, ale jeho hlas náhle překypoval opovržením. "Hrdý na to, jak jsme se v noci kradli ke spícím vesnicím a vraždili jejich pokojné obyvatele! Hrdý na to, jak jsme pálili jejich domovy a olupovali je o to málo, co je dělilo od smrti hladem! Hrdý na to, jak dvě stě po zuby ozbrojených Vagenů napadlo stejný počet sedláků, starců a dětí ozbrojených vidličkami a kuchyňskými noži! Vychloubáme se, jací jsme válečníci, ale copak jsme vůbec někdy bojovali? Kdy jsme naposledy pochodovali do skutečné bitvy? Kdy jsme čelili těžce ozbrojenému a obávanému nepříteli? Za mého života to rozhodně nebylo!"

Obecenstvo odpovědělo zlobným mumláním, ale nikdo se neodvážil Deneho umlčet, protože to, co říkal, nepřijemně připomínalo pravdu.

"Ale proč je to tak? Já přece vím, kdo jste!" Jeho hlas byl náhle plný vlídného obdivu. "Vím, že všichni, jak tu stojíte, jste stateční a čestní lidé! Vím, že umíte bojovat. Vím, že vám v žilách stále koluje krev našich slavných předků! Tak proč jsem pokaždé, když jsem přišel na kontinent, slyšel lidi mluvit o vagenských barbarech? Vagenských pirátech? Vrahounech? Zbabělci? Proč o nás takto smýšlejí? Podívejte se, co nám dnes navrhli mí předřečníci. Výpravu proti divokým a smrtelně nebezpečným majitelům výletních letovisek na plážích severního Iduinu - jak statečné!

Zmasakrování a oloupení nějaké pokojné náboženské komunity - jak nebezpečné! Nebo příležitost vyhnat piráty z Ham Bamu a věnovat se obchodu s drogami a pirátský - jak vznešené!

Je mi líto, ale nic takového vám nabídnout nemohu. Žádné zlato, žádné šperky, žádné krásné gobelíny a koberce, které byste mohli někomu uloupit a přinést si je domů, žádné sedláky a starce, které byste mohli zmasakrovat. Dokonce ani to opalování. Já vám nabízím pouze smrt. Smrt v boji, ale čestnou smrt! Severně od Yai'Elu pochoduje hrstka statečných mužů z Cydorské hlídky proti orčímu vojsku vedenému mocnou a krutou čarodějkou, vojsku, které čítá dvacet tisíc hlav!"

Publikum zalapalo po dechu jako jeden muž a Dene počkal, až utichne šum konverzace.

"Věř, že se k nim připojí trpaslíci z Chromových hor, ale i tak budou mít proti sobě pětinasobnou přesilu. Nemají příliš velkou naději, i když jsou mezi nimi i nejslavnější válečníci Středosvětě - například tady Tyson z Welbugu!"

Tyson vyšla na pódium a mlčky se rozhlédla po obecenstvu.

"Mají jen malou naději, přestože jsou s nimi mocní mágové jako tady Tarl..."

Tarl zaujal místo na stupínku vedle Tyson. Byl si vědom, že nepůsobí tak impozantním dojmem jako ona, a proto se na tuto chvíli dobře připravil. Dramaticky zvedl ukazováček a na jeho konci mu explodovala žlutá ohnivá koule, která vzápětí vyletěla vzhůru a zanechala po sobě v doškové střeše vypálenou díru. Publikum znovu obdivně vydechlo.

"Mají jen malou naději, protože čelí tak velké přesile. Ale když popluje s nimi, když s nimi vytáhneme do boje proti orkům, pak budou mít naději! A právě tohle vám nabízím! Ne zlato a stříbro, ale příležitost prověřit se v boji na život a na smrt, a určitě více slávy a cti, než si vydobyli naši předkové!"

Dene vzal Tyson za jednu ruku a Tarla za druhou, a zvedl jim je nad hlavu.

"Odplouváme zítra za úsvitu! Poplujete s námi?"

Na okamžik zavládlo v síni naprosté ticho, pak doslova explodovala křikem a jásotem. Kaal, náčelník vesnice vylezl na stupínek a probodl Deneho pohledem; pak pozvedl ruce a sjednal si ticho.

"Jako vždy budeme hlasovat zvednutím ruky. Pamatujte, že hlasovat smějí pouze lidé z této vesnice, kteří se mohou účastnit zvolené výpravy. Kdo hlasuje pro Kraga?"

Zvedl se les rukou, protože všichni Kragovi přátelé a nohsledi volili jeho. Kaal je pečlivě spočítal.

"Sto osm. Kdo hlasuje pro Haralda Stříbrovouse?"

Zvedla se jediná ruka.

"Jeden. Kdo pro Mykela?"

Znovu se zvedla jediná ruka.

"Jeden. Kdo hlasuje pro Deneho návrh?"

Opět se zvedl les rukou a jak je Kaal počítal, obličej se mu prodlužoval.

"Sto dvacet šest."

Síň znovu vybuchla jásotem a křikem, ale jeden hlas proťal okolní hluk jako sekera měkké dřevo. Hlas patřil Kragovi.

"Počítal jsi i ženy, které hlasovaly za Deneho. Mohly být v jeho posádce, ale jelikož ženy na výpravy nejezdí, nemají volební právo. To znamená, že jsem o dva hlasy zvítězil!"

Okamžitě zavládlo ticho, do kterého promluvila Klaer.

"Říkal jsi, že pojedeme na výpravu, až tě žena porazí v boji."

Krage se na ni podíval, ve tváři potměšilý úsměv.

"Sestřičko," řekl, "ty přece víš, že mě nikdy neporazíš."

"Ale já ano," ozvala se Tyson a šťastně sestoupila z pódia.

Krage se na ni podíval, jako by byla něco, do čeho právě šlápl. "Tebe se to netýká," zavrčel.

"Řečičky, hošánku. Buďto mi předvedeš, co dovedeš s tím svým směšným párátkem, nebo ti ho seberu a nacpu ti ho do toho tvého svalnatého zadku. Vyber si."

Krage se rozhlédl, ale bylo víc než zřejmé, že odmítnout tuto výzvu by ostatní Vagenové považovali za projev zbabělosti. Bude muset bojovat s klatou ženskou. S opovrhlivým a vzteklým zavrčením tasil meč, vrhl se do útoku - a v příštím okamžiku ke svému zděšení zjistil, že bojuje o život.

Tyson měla za sebou několik těžkých týdnů a byla ve správné náladě, aby si na někom vybila nastřádanou frustraci. Až ji překvapilo, s jakou lehkostí bojovala. Krage nebyl žádné ořezávátko, vlastně byl velice, velice dobrý, ale dnes proti ní zkrátka nikdo neměl šanci. Nechtěla ovšem, aby se říkalo, že zvítězila šťastnou náhodou, a proto se zpočátku držela zpátky. Čtyřikrát po sobě se špička jejího meče zastavila těsně před Kragovým krkem nebo hrudí. Pomalu ho tlačila pozpátku prostranstvím, které pro ně vytvořil dav, až ho přitlačila zády k pódiu. Potil se, obličej měl bílý jako křída a jeho výpadům viditelně ubývalo na síle. Několik vteřin se Tyson musela bránit, ale pak jí Kragův meč zasvištěl několik palců od krku, a když se podíval dolů, zjistil, že má hrot jejího meče přímo v rozkroku.

"Hups," řekla vesele. "Jestli se hneš, připojíš se mezi nás, ženy!"

Pak o krok ucouvla a bleskovým obouřčným úderem mu vyrazila meč z ruky. Zavládlo hrobové ticho, které se táhlo několik vteřin, a pak se Krage usmál. K Tysoninu překvapení měl v očích sice neochotný, ale nepopíratelný výraz respektu.

"Vypadá to, že poplujeme do Yat'Elu," řekl a ostatní Vagenové mu dali za pravdu řevem tak hlasitým, že to málem nadzvedlo střechu.

Guebral se rozhlédla po neústupných, zatvrzelých tvářích Mrtvoláků, zhluboka se nadechla a zkusila to znovu.

"Podívejte se kolem sebe," řekla a jediným máchnutím ruky vyjádřila svoje opovržení nad polorozpadlou továrnou a improvizovaným bydlením, které si v ní zařídili. "To chcete takhle vegetovat až do konce života? Jako krysy zalezené v krysí díře? Tam venku je skutečný svět. V jiných městech jiskřiče vítají a váží si jich. A teď máme příležitost afáčům ukázat, že nás potřebují!"

Odmělčela se. Z odvětrávacího komína plynárny vyšlehl mimořádně dlouhý plamen a zalil jejich tváře karmínovým světlem. Guebral najednou zjistila, že už má toho rudého přísvitů plné zuby a po čerstvém vzduchu ve Chromových horách se jí ze všudypřítomného sirného pachu plynu chtělo zvracet.

"Nemůžeme udělat nic, co by Pinballovi vrátilo oči nebo Pěšťákovi ruce," pokračovala, "ale můžeme zabránit tomu, aby se něco podobného stalo dalším dětem. V tuto chvíli sem míří armáda dvaceti tisíc zabijáckých smradů a vede je extra třída jiskřička. Bez nás afáče smetou a město srovnají se zemí."

"Žádná škoda," zabručel Obar.

"Jo, klat je," přidala se Kanálová krysa.

Guebral se zadívala do jejich prázdných obličejů a povzddechla si. Pak sáhla za sebe, vytáhla láhev z bedny, kterou odpoledne přinesl Lodyha, odzátkovala ji a důkladně si přihnula. Laciné červené víno ji zaškrábalo na jazyku a zkřivilo jí obličej. Posadila se na starou odřenou pohovku a přichystala se k dalšímu pokusu.

Tohle bude dlouhá noc.

Ronan se napřímil v sedle a zadíval se do údolí pod sebou. Slunce už bylo nízko, napůl se ukrývalo za skalními štíty na západě a údolí bylo plné stínů. Přesto snadno rozeznával širokou, rovnou, dlážděnou cestu, která se táhla od severozápadu, zahýbala kolem úpatí čnicího Tor Enshalu a pokračovala rovně jako podle pravítka přímo proti skalní stěně útesu. Tam, vytesaná přímo ve skále, byla velká brána střežící vstup do trpasličího podzemního města Zanadakanu.

Ronan viděl před bránou dvojici hlídajících trpaslíků, jejich halapartny se leskly v posledních slabých paprscích

zapadajícího slunce. Zdá se, že by to mohl dokázat ještě před setměním. Těšil se, až se zase setká s Berniem a Bumfurem a poklábosí si o starých časech ve společné cele. Ronan se ušklíbl. Už se nemohl dočkat, až se jich zeptá, co se dělo pod kamennou podlahou, když tam škvírou vylil víno s nápojem lásky. Na druhou stranu bylo docela dobře možné, že o tom nebudou chtít mluvit.

Zatímco Vagenové dokončovali přípravy k odplutí, Tyson se rozhodla prohlédnout si vesnici. Kamkoliv šla, lidé na ni hleděli s úžasem, ale zdálo se, že se jí příliš bojí, než aby se s ní dali do řeči. Jedinou výjimkou byl zatím Twbi, chlapec od slepic. Zastavila se vedle jeho slepičino výběhu, stručně, ale pochvalně se zmínila o jeho svěřencích a najednou zjistila, že byla zatažena do jednostranné konverzace toho druhu, z něhož není snadné uniknout. Během deseti minut se dozvěděla všechno, co se dá vědět o slepicích, ale nezdálo se, že by Twbi chtěl přestat mluvit. V bezpečné vzdálenosti od nich se shromáždil fascinovaný dav Vagenů, kteří si mezi sebou něco tiše, ale vzrušeně povídali. Občas se odmlčeli a zírali na ni.

"Je to zatím tajemství, ale vám to povím," blábolil dál Twbi. "Rozhodl jsem se, že chov rozšířím i o jiné ptáky. Jednoho už mám v klecích u sebe v chatrči a jestli chcete, ukážu vám ho. Vejce sice nesnáší, zato pěkně zpívá a je moc hezký. Nevím, jak se jmenuje, ale peří má lahově zelené a bronzové. Možná vám připadá, že tyhle slepice vypadají dobře -" V tu chvíli hlučící dav zase nakrátko utichl, takže se následující slova rozlehla vesnicí, jako by je křičel vyvolávač.

"- ale to jenom proto, že jste ještě neviděla mého ptáčka!"

Každý v okruhu padesáti yardů se otočil a vytřeštil na ně oči a Tyson poprvé od svých deseti let zjistila, že se červená. Zamumlala něco nesrozumitelného, otočila se na patě a s hlavou vtaženou mezi rameny spěchala do přístavu. Teprve když dorazila na kraj vesnice, riskovala krátké ohlédnutí. Skupinka vesničanů držela Twbiho za kotníky a máčela ho hlavou napřed v něčem, co podezřele připomínalo žumpu. Tyson se otřásla a s pohledem křečovitě upřeným před sebe prchala pryč.

Na nábřeží se srazila s Tarlem, který s Fjoně po boku přibíhal od Velké síně.

"Hej, nač ten spěch?" usmála se na něj, ale pak si všimla, že se ustaraně mračí.

"Fjoně říká, že se s Koťátkem děje něco zlého," křikl Tarl a tryskem pokračoval k lodi. Tyson se rozběhla za ním a na molu ho dohonila. Oba skočili na palubu Čírky a zamířili na zád'.

Oslík tam ležel na boku, oči otevřené, ale zakalené a strnulé, a hrudník se mu roztřeseně zvedal a zase klesal, jak namáhavě lapal po dechu. Tarl poklekl vedle něho, ale okamžitě zase ucukl a s odporem si zacpal nos.

"Klát!" zamumlal. "Co tu tak přišerně smrdí?"

Oslík s viditelným úsilím pozvedl hlavu.

"Ironie osudu," vydechl. "Koho by napadlo... že právě ty... si budeš stěžovat... na můj pach..."

Pak se převálil na druhý bok a Tarl i Tyson vykřikli zděšením. Polovina jeho levého boku vypadala, jako by hnila zaživa. Srst mu olezla a maso pod ní měl mrtvolně sinalé a zhnisané; šířil se z něj pach jako z týden staré mršiny.

"Klát!" zasténal Tarl, který se kolébal na patách dopředu a dozadu. "KLAT!"

"Omlouvám se," pokračoval Koťátko. "Vypadá to... že jedna z těch... zombií... se mě přece jen... dotkla..."

Tyson vytřeštila na oslíka oči, vzpomněla si, jak strašný osud potkal čtyři mutoně, kterých se dotkly zombie, a obrátil se jí žaludek. Pak popadla Tarla za ruku a vši silou jím zatřásla.

"Musíš něco udělat!" zaječela.

Otočil se a podíval se na ni, a když uviděla výraz strachu v jeho tváři, srdce se jí sevřelo.

"Nemůžu!" zasténal Tarl. "Ta kletba je příliš mocná! Nedokážu s tím nic udělat! Vůbec nic!"

Ronan nevěřil vlastním uším.

"Cože?" zeptal se. "Co jsi říkal?"

"Je mi líto," zopakoval Bernie, "ale nemyslím, že mohu požádat našeho krále, aby ti udělil slyšení. Zbytečně bych ho rušil. Války a podobné záležitosti ho vůbec nezajímají."

Ronan se posadil na studenou kamennou židli ve studené kamenné místnosti, oči upřené na obtloustlého trpaslíka. Navzdory pochodným planoucím v držácích na stěnách bylo město vytesané v nitru hory temné a ponuré a Ronan se už nemohl dočkat, až zase bude venku na denním světle.

"Myslel jsem, že trpaslíci berou pomstu a čestné dluhy vážně," zabručel vztekle.

Bernie lhostejně pokrčil rameny. "Po pravdě řečeno, náš král si raději užívá radosti života. Je spíš požitkářský typ.

Tvrdí, že vládnutí by mělo být potěšení."

"Určitě by vás vyslechl, kdybyste si s ním ty a Bumfur promluvili."

"To bych skutečně nerad. Už tak jsme se dost angažovali, když jsme chtěli, aby nám ostatní pomohli vypálit hrad."

"Prosím, Bernie. Žádám tě o to."

"Skutečně pro tebe nemohu nic udělat."

"Dlužíš mi to."

"Ne, jsme si kvit. Ty jsi nám sice pomohl z hradu, ale nezapomínej, že jsme tě dostali z drogového omámení. Riskoval jsem život, když jsem pro tebe ochutnával jídlo."

"To je tvoje konečné slovo?"

"Bojím se, že ano."

"Skutečně?"

"Jo."

Ronan se naklonil dopředu a ztišil hlas ve spiklenecký šepot. "Jestli králi nevyřídíš, že ho žádám o slyšení, řeknu každému v tomto bohy zapomenutém městě, co přesně se v té podzemní kobce odehrálo mezi tebou a mým palcem na

noze."

Zavládlo naprosté ticho. Ronanovi připadlo, že slyšel, jak ve vedlejší místnosti spadl na zem špendlík.

"Půjdu a promluví si s ním. Hned se vrátím." Hanbou rudý trpaslík se odšoural a Ronan se netrpělivě zavrtěl. Čas neúprosně utíkal. Jestli trpasličí vojsko nevyrazí během několika příštích hodin, bude pro všechny příliš pozdě...

Čírka se hnala nocí na sever jako šíp, plachtu napnutou přičarovaným větrem. Tarl seděl na zádi, Kořátkovu hlavu v klíně. Puch, který se šířil z oslíkova rozkládajícího se masa, byl strašný, ale Tarl ho vůbec nevnímal. Kořátko měl oči zavřeně a chrčivě lapal po dechu.

Přišla Tyson a poklekla vedle nich. "Určitě není nic, co bych mohla udělat?" zeptala se.

Tarl spolkl zlostnou odpověď a zhluboka se nadechl. "Rozhodně," řekl. "Temná magie je příliš mocná. Možná to dokáže vyléčit Gueb, já nevím. Přivolal jsem nejsilnější vítr, jaký jsem uměl. Bude na nás čekat na pláži a pak se uvidí." Tyson zůstala chvíli klečet s rukou na jeho rameni, pak náhle vstala a odešla. Tarlovi stékaly po tváři slzy a kanuly oslíkovi na krk; když si toho všiml, otřel je rukou.

"Neboj se, kamaráde," zašeptal. "Gueb tě vyléčí a slibuji ti, že ti pak seženu nejlepší kousek masa, jaký jsi kdy jedl. Sám ho uříznu. Řízek z čarodějky. A jestli už tu nebudeš, abys ho snědl sám, tak to, klat, udělám já!"

Ale oslík neodpověděl a jeho dech zněl každým okamžikem přerývaněji a namáhavěji.

POSLEDNÍ BOJ

Na pobřeží Cydoru, mezi Šedým mořem a Chromovými horami, leží úzký pruh země. Kdysi byl zaplaven mořem, ale pracovitý lid cydorský mu jej před mnoha lety vyrval a proměnil ho v úrodná pole. Osud tomu chtěl, že právě na těchto polích, nesoucích jméno moře, na jehož dně se kdysi rozkládala, byla svedena velká bitva mezi Západní aliancí a silami temné čarodějky Šikary. Krvavý a strašný to byl boj a jméno toho úzkého pruhu země se stalo synonymem pro smrt a zkázu. Lidé si při pouhé zmínce o Šedomořských polích zděšeně zakrývali tváře...

- Růžová kniha Ulaye

Orčí armáda se za poslední dny sotva zastavila a účinky dlouhého pochodu se už začaly projevovat. Někteří slabší orci padli vyčerpáním, svalili se na zem a byli ušlapáni svými spolubojovníky. Zbytek pochodoval stále dál, ale potlačovali v sobě vztek a nespokojenost, která hrozila každou chvíli přerůst v něco mnohem horšího. Nezpůsobila to jen skutečnost, že byli unavení, uondaní, hladoví a žízniví. Začali střízlivět.

Šikara si s tím ovšem těžkou hlavu nedělala. Byli už velice blízko Yat'Elu a jízdní předvoj ji už informoval o postupu směšně malého odřadu Cydorské hlídky, který byl vyslán, aby je zastavil. V několika hodinách čelo orčího vojska obejde jižní okraj Chromových hor a vrhne se na hlídku se zuřivostí smečky orků, která se už začíná nudit a dychtí po troše nevázané zábavy. Pak, po krátkém a krvavém masakru, budou mít před sebou bezbranné město Yat'El a ona své vojáky nechá, aby se pár dní bavili a vypili, co najdou, protože dosáhne dvou cílů současně. Za prvé, dostane se do pozice, kdy bude moci diktovat vystrašeným vládcům Behanu a Cydoru podmínky, jaké si vymyslí, a oni je rádi přijmou. A za druhé, mrtvá těla Ronana a jeho přátel budou viset nad městskou bránou jako varování všem, kdo by se jí pokusili odporovat. Přibítá hlavou dolů. Nahá. Bez hlav. A bez všech vnitřních orgánů. A jednoho či dvou vnějších, když na to přijde.

Šikara vedla svou netrpělivou a žíznivou armádu k cíli a na rtech jí přitom pohrával krutý úsměv.

Generál Issimus stál ve třmenech a obhlížel okolní terén. Vpravo měl úpatí nejzápadnější části Chromových hor. Před ním ležela Šedomořská pole, rovný pruh obdělané země široký sotva čtvrt míle. Vlevo se k moři svažovala příkrá pláž, kterou takřka úplně zakrýval nízký dlouhý násep táhnoucí se podél polí jako obrana před vysokými zimními přílivy.

Budu se s tím muset spokojit, pomyslel si. Lidé už museli držet horší místa. Jestli jen jedno ze dvou posilových vojsk, která měl slíbená, skutečně dorazí, bude mít dost mužů, aby se mohl postavit orčí hordě a zmohl se alespoň na nějaký odpor. A pak, kdo ví? Možná se stane zázrak. Orci třeba nebudou mít na pořádný boj žaludek nebo třeba budou vyčerpaní dlouhým pochodem a na boj se vůbec nezmohou - nebo třeba spontánně explodují... Generál si povzdychl. Bylo třeba přiznat, že svoje vyhlídky neviděl příliš optimisticky.

Obrátil svého koně a podíval se na své vojsko. Slunce sotva vyšlo a problémy už začaly. S Cydorskou hlídkou potíže nebyly. Více než dva tisíce pěšáků a několik set jezdců, obličejů poznamenané strachem, když se na ně díval - jistě, byli vyděšení, ale koneckonců věděli, že jsou na prakticky sebevražedné misi. Každý z nich měl v Yat'Elu a v jeho blízkosti přátele nebo rodinu, takže byli většinou odhodláni udělat, co bude v jejich silách. Věděl, že se na ně může spolehnout. Ne, problémy dělaly tři stovky profesionálních válečníků, které najal.

Issima upřímně překvapilo a potěšilo, jak velká byla odezva na jeho výzvu. Přihlásil se prakticky každý válečník, který přijel do Yat'Elu na dostihy - a bohové vědí, že je potřeboval!

Žoldnéři byli skvělí bojovníci, každý z nich se vyrovnal alespoň čtyřem jeho mužům a všichni měli koně. S jízdou na tom byl hodně špatně a zvědoval hlásili, že orčí horda disponuje silnou kavalerií Jižanů jedoucích na obávaných mutoních. Samozřejmě věděl, jakou zkáza tato zvířata dovedou natropit mezi pěchotou, a proto zoufale potřeboval žoldnéře s jejich velkými koňmi.

Bohužel brzy zjistil, že cizí válečníci zareagovali tak nadšeně pouze proto, že byl viděn s Tyson z Welbugu, která se honosila pověstí bojovníka, jenž se nevzdává, ani když jde o zjevně ztracený případ. Když však před dvěma dny odplula s Vageny, okamžitě se rozneslo, že se už nevrátí a žoldnéři dali generálovi ultimátum. Jestli bude bojovat Tyson, budou bojovat oni. Když nebude, ať nepočítá ani s nimi. Issimus se zadíval k místu, kde se rozložili ve velké, nevázané skupině, klábosili, smáli se nebo hráli v kostky. Bez jejich koní to bude naprostý masakr...

Pak se přímo před ním ozvala tlumená exploze. Generálův kůň se zděšeně vzepjal a shodil ho na zem. Několik okamžiků zůstal ležet s vyraženým dechem a mračil se na drobnou, štíhlou postavičku, která se před ním zhmotnila, pak mávnutím ruky odmítl její napřaženou ruku i omluvy a vstal.

"Byl bych opravdu rád, kdybyste mi to nedělala," postěžoval si. "Pokaždé se strašně leknu."

"Omlouvám se," odpověděla Guebral. "Vážně je mi to líto."

"Podívejte se, jestli chcete, abych se cítil lépe, potěšily by mne jakékoliv zprávy o vašich přátelích. Už někdo zahlédl loď těch Vagenů?"

"Loď vpluje za několik minut do přístavu."

"Loď," zopakoval generál mrazivě. "Ne lodi. Jedna. Nádherná. Kolik válečníků bude na palubě? Třicet? Čtyřicet? To orky vyděsí k smrti!"

"Ostatní připlují také," ujistila ho. "Jen později. Tahle jela napřed, protože potřebují mou pomoc. Mám na palubě nemocného přítele."

Issimus z její zachmuřené tváře pochopil, že to myslí smrtelně vážně, a tak jen přikývl a nic víc k tomu už neřekl.

Guebral se otočila a zamířila kolem velkého kukuřičného pole k moři a on sesedl z koně a následoval ji. Společně vylezli na násep a hleděli na převalující se vlny. Bylo ponuré šedé ráno, nebe bylo zatažené a viditelnost špatná. Od hor za nimi se ozvěnou odráželo dunivé burácení hromů.

"Tamhle jsou," řekla najednou Guebral. Generál napjal zrak, ale nedokázal v šeru nic rozeznat. Pak ho zasáhl silný porыв studeného větru a současně zahlédl štíhlý tvar lodi, která se objevila v ústí zátoky a hnala se ke břehu rychleji, než kdy viděl loď plout. Na okamžik měl dojem, že se musí rozbít o pevninu, ale pak vítr náhle ustal, loď zpomalila a narazila na mělčinu se sotva slyšitelným zaskřipěním.

Guebral už běžela k čáře přílivu a nohy se jí při tom bořily do vlhkého písku. Shora se k ní natáhly ochotné ruce, které jí pomohly na palubu, kde okamžitě zamířila na zád'. Tam klečeli Tarl a Tyson a mezi nimi ležel nehybný oslík. Guebral ucítila odporný pach rozkladu, který se kolem něj šířil, na vzdálenost deseti kroků. Když se přiblížila, byl smrad stoupající z Koťátkových hnijících boků skoro nesnesitelný.

Tarl k ní zvedl obličej zmáčený slzami.

"Dokážeš ho zachránit?"

Guebral poklekla a položila ruku na oslíkovu hrud'. Ucítila slabý tlukot srdce a mělký, bolestivý dech. Koťátko ještě žil - ale už jen tak tak.

"Myslím, že ano," řekla a pak se celou svou mysl soustředila na příšerné zranění před sebou. Se zavřenýma očima nechala svoje myšlenky bloudit rozkládajícím se masem, pátrala po zbytcích temné kletby, která nákazu způsobila. Když je našla, sledovala tenké nitky moci k jejich počátku a přitom je svou myslí opatrně vyhmátávala, obracela jejich působení a odkrývala je jako vlákna podhoubí, dokud z nich nebyly jasně viditelné provazce. Najednou ucítila explozi zlé moci, která nakazila živé maso, když se zombie oslíka dotkla prstem, tady na boku - a měla kořen kletby. Jediným mentálním pohybem ho vyloupila a otevřela oči.

Tyson a Tarl užasle zírali na Koťátkův bok a Guebral si zhluboka oddechla. Povedlo se! Ve vzduchu sice stále visel pach rozkladu, ale zaživa hnijící maso bylo pryč, nahrazené normálními oslími svaly a kůží pokrytou zdravou srstí.

"To je neuvěřitelné," zamumlala Tyson. "On... odehnul... nám přímo před očima!"

Tarl vrhl na Guebral pohled plný tak upřímné vděčnosti, až se začervenala. "Měli jsme štěstí," zamumlala a odvrátila se.

"Ještě hodinu a Koťátko by byl mrtev. Pak už bych pro něj nemohla nic udělat."

Oslík měl oči stále zavřené, ale dýchal už pravidelněji. Pak, s viditelným úsilím, otevřel jedno oko. "Řekněte tady tomu ploskolebci," zasípal, "že mi ty jeho zatracené slzy úplně zničily kožich."

Tarl nevěděl, jestli se má smát nebo plakat.

"Ty prevíte!" vydechl. "Ty čtyřnohý parchante s chlupatým zadkem! Proč jsi nám neřekl, že se tě ta zombie dotkla?"

"Nevěděl jsem, že se to dá vyléčit," odpověděl oslík dotčeně. "Pořád jste blábolili, jak je to smrtelné, když se tě jedna z těch potvor dotkne. Měli jste si v tom udělat jasno hned!"

Namáhavě se zvedl, prošel se několik kroků po palubě a pak zase uleh s hlavou v Tarlově klíně.

"Ty malý prevíte!" mumlal Tarl a drbal ho na krku.

"Ptačí mozečku," zabručel oslík a znovu zavřel oči.

"Pojď." Tyson se vesele zašklebila na Guebral. "Necháme je o samotě."

Společně došli k boku lodi a seskočili na oblázkovou pláž. Generál Issimus na ně už čekal, a když uviděl Tyson, ve tváři se mu objevil výraz úlevy.

"Díky bohům, že jste se vrátila," zavolal. "Nějaké novinky o ostatních Vagenech?"

"Už jsou na cestě," odpověděla. "Čtyřiaosmdesát lodí. Dva a půl tisíce válečníků. Dorazí nejspíše za tři hodiny."

Poprvé od probuzení se generál usmál.

"To je skvělé! Teď mi, prosím, udělejte laskavost, pojďte si promluvit s našimi žoldnéři a vysvětlíte jim, že s námi zůstanete!"

Vykročil zpátky vzhůru pláží, s oběma ženami po boku.

Když vylezli na hřbet náspu, Tyson se zastavila, rozhlédla se po okolí a v duchu si představila, jak by tady mohlo dvacet tisíc orků zaútočit.

"Myslíte, že můžeme vyhrát?" zeptala se.

"Pokud se váš přítel Ronan vrátí s vojskem trpaslíků, které slíbil přivést, máme šanci," odpověděl generál. Pak ztišil hlas. "Bez nich budeme mít asi takové vyhlídky jako plátek hovězího před mlýnkem na maso."

"Tak to bude v pořádku," odpověděla Tyson a snažila se, aby to znělo co nejpřesvědčivěji. Všichni tři stáli mlčky na náspu a hleděli k horám, ale kromě orla kroužícího nad Tor Tiyachip nezahledli ani stopy po nějakém pohybu. Jestli se

tamtudy přesunovala trpasličí armáda, uměla se velice dobře skrývat.

Zbytek Vagenů připlul do zátoky s plachtami napjatými větrem o dvě a půl hodiny později. Slunce už prorazilo mraky a jedna loď za druhou připlouvala k pevnině, nechala se vynést vlnou a ladně spočinula na šedé oblázkové pláži vedle předchozí. Issimus to všechno sledoval s úlevou, a když napočítal šedesátou loď, nechal toho. Zdálo se mu, že je to první ze zázraků, po kterých volal. Měl před sebou více než dva tisíce Vagenů, kteří už vystoupili na břeh a teď se na pláži řadili. Jestli budou bojovat tak dobře, jak se o nich tradovalo, orci na tento den nejspíš hned tak nezapomenou. Jestli budou bojovat. Prozatím se to zdálo být nejisté, neboť na vedoucí lodi docházelo k bouřlivé výměně názorů. Vysoký světlovlasý bojovník, Marten, se podle všeho hádal s jiným Vagenem, tmavým svalnatým mužem se strništěm připomínajícím čerstvě pokosené pole obilí, ozbrojeným zlověstně vyhlížející válečnou sekerou. Brzy se kolem nich vytvořil hlouček mužů, kteří hádce se zájmem naslouchali.

Issimus se chystal dojet k nim a zjistit, co se děje, když tu se nad polem ozval hluboký, znělý hlas válečného rohu. Otočil se a v dále uviděl dva ze svých zvědů, jak tryskem ujíždějí k náspu. Předkláněli se v sedlech dopředu, poháněli svoje vyčerpané oře vpřed a v patách se jim hnalo sedm Jižanů na děsivých mutoních; pronásledovatelé se hlasitě chechtali a mávali zubatými šavlemi. Přímě před Issimovými očima se jedna ze šavlí mihla vzduchem a zvěd, který jel jako druhý, padl v krvi pod kopyta mutoňů. Dva Jižané zastavili svoje oře a ti si přidrželi zmitajícího se muže kopyty a začali ho rvát ostrými zuby na kusy. Ostatních pět pokračovalo v pronásledování zbylého zvěda a každým skokem zmenšovali jeho náskok. Na Issimův rozkaz vyrazila jednotka hlídky přes kukuřičné pole přehajícím na pomoc. Chvilí se zdálo, že je na to příliš pozdě, ale pak Jižané strhli mutoně stranou, vykřikli na zvěda několik nadávek a odjeli na sever. Členové Cydorské hlídky doprovodili vyčerpaného zvěda ke generálovi.

Tam se svezl z koně a padl Issimovi k nohám, snaže se současně popadnout dech a říct, co měl na srdci. Generál k němu přidržel a položil mu ruku konejšivě na rameno.

"Klid, klid," řekl. "Máme spoustu času."

"To právě nemáme, pane!" vyhrkl zvěd konečně. "Orci jsou sotva dvě míle odsud! Budou tady dřív, než uplyne hodina!"

Generál Issimus vstal a pohlédl na sever. Rychle se zlepšující viditelnost způsobila, že teď dohlédl dále, a skutečně se mu zdálo, že na úpatí hor vidí černý oblak kouře, jako by tam někde hořela vesnice. Klat! pomyslel si. Tak blízko! Vyskočil na koně, křikl několik rozkazů na své podřízené a pak se cvalem rozjel k místu, kde se Marten stále ještě přel s druhým válečníkem. Tady to nevypadalo dobře. Vagenové už se přestali řadit a někteří se dokonce vraceli zpátky do lodí. Marten a druhý válečník stáli proti sobě a křičeli na sebe nadávky a výhrůžky.

"No tak, hoši," zavolal na ně generál a sesedl z koně. "Nějaký problém?"

"Žádný problém, generále," zavrčel druhý válečník s líným úsměvem a Issimus okamžitě věděl, že toho muže nebude mít rád. "Mimochodem, já jsem Krage, válečný vůdce této výpravy. Ne, vůbec žádný problém. Slíbili jsme, že budeme bojovat po boku armády složené z dvou a půl tisíce Cydořanů a zhruba stejného počtu trpaslíků. Já tady žádné trpaslíky nevidím. Jestli proti nám stojí dvacetitisícová armáda, jak mi bylo řečeno, pusťte se s ní do boje bez trpaslíků je holá sebevražda. Na tom jsme se nedomluvili, takže odjíždíme. Mějte se hezky."

Otočil se a Marten, skoro nepřičetný vztekem, ho popadl za ruku. "Ne... ty... musíme bojovat!" vyhrkl, ale Krage jeho ruku opovržlivě setřásl. Marten ho popadl znovu.

"Zbabělče!" zaječel. To slovo zadunělo jako zvon. Každý Vagen v okruhu padesáti kroků strnul v tom, co dělal, a vytřeštil oči. Krage, rudý zlostí, pomalu a velice významně pozvedl sekeru, až byla pouhého půl palce od Martenova nosu.

"Řeknu ti to ještě jednou a naposledy," zasyčel. "Nepřijeli jsme sem, abychom zahodili svoje životy zbytečně. Bez trpasličího vojska bojovat nebudeme. Bez něj nemáme nejmenší šanci. Já jsem byl Kaalem, naším náčelníkem, zvolen válečným vůdcem, a já říkám, že odplouváme. Jakmile budeme zpátky na lodi, vyřešíme neshody, které mezi sebou máme. Jednou provždy."

Marten zašilhal na ostří sekery a nasucho polkl. Ten zvuk slyšeli i lidé, kteří stáli dvacet kroků od něj. Pak ale zaduněl další válečný roh, odněkud z dálky, a v příštím okamžiku na jeho zvučný hlas odpověděly jiné, které rozezněly Šedomořské pole ozvěnou. Všechny oči se upřely k horám, odkud zvuk přicházel, ale zpočátku neviděly nic. Potom z rokle pod Tor Tiyachip vypochoďoval šik postav obtížených zbraněmi. Sluneční paprsky se zaleskly na nespočetných hlavících seker a kroužkových zbrojích, praporce a vlajky se zatřepotaly ve větru a celá armáda se valila k čekajícím Cydořanům a Vagenům, jako když se řeka po prvních jarních deštích vlévá do prázdného koryta.

Ke Kragovu naprostému zklamání trpasličí vojsko sice na poslední chvíli, ale přece jen dorazilo.

Ronan netrpělivě čekal více než čtyři hodiny, než byl konečně vyzván, aby se dostavil na slyšení ke králi trpaslíků Rokanwrolinovi. Jakmile ho však uviděl, okamžitě mu bylo jasné, že se jedná o spřízněnou duši - když už ne s ním, tak určitě s Tarlem.

Vlastně si král ještě vzpomínal, jak před několika lety potkal Tarla v jednom welbugském kasinu a přišel při té příležitosti v Cydorianově rachotě o pořádný balík. Takže když mu Ronan vylíčil situaci, král přemýšlel jen několik okamžiků a pak rozhodl, že čestné dluhy a zodpovědnost stranou, setnout nějakou tu tisícovku orků by mohla být docela legrace. Jakmile jednou bylo rozhodnuto, všechno šlo velice rychle. Ronan se přesto obával, že by mohlo být pozdě, ale Rokanwrolin jej ujistil, že přesně vědí, jak daleko orčí armáda postoupila, a že se na bojiště dostanou včas. Jak se ukázalo, měl pravdu.

Když vyšli z horského průsmyku a pod sebou uviděli vagenské lodě vytažené na pláž, spadl Ronanovi ze srdce další kámen. Nyní měli šanci! Vylezl na vyčnívající skalisko a zatímco trpaslíci proudili kolem, pozoroval dění dole. Uprostřed všeho našel generálův štáb a v něm, po Issimově pravé ruce, viděl známou postavu Tyson sedící na koni. S písní v

srdci a úsměvem na tváři seskočil Ronan ze skály a rozběhl se dolů po svahu. (Svého koně se musel zbavit, než mu dovolili vejít do Zanadakanu. Trpaslíci koně nepoužívají, protože za prvé žijí pod zemí, za druhé raději chodí všude pěšky a za třetí jim činí potíže se na ty nohaté mrchy vyškřábat.)

Chvilí mu trvalo, než se dostal na Pole a pak skrze kukuřici k místu, kde Issimus rozmístoval spojenecká vojska, a všechna důležitá rozhodnutí už mezitím byla učiněna. Po pravdě řečeno, generál v tom směru neměl příliš na výběr. Trpaslíci, kteří jsou přirození horští válečníci, byli odveleni na pravé křídlo armády k úpatí hor. Cydorská hlídka zaujala pozici uprostřed, na poli. Vagenové se zformovali do levého křídla, na pobřeží u svých lodí, a Krage je rozdělil do tří skupin. První, čítající nějakých osm set mužů, vedl Marten, a byla rozprostřena po hřebenu náspu. Krage sám vedl druhou, největší skupinu, která se stáčela od náspu k cydorskému oddílu. Třetí skupina byla dvousetčlenná záloha a té velela Klaer. Krage ji umístil na násep za první linii a měla zasáhnout tam, kde to bude nejvíce třeba.

Ačkoliv generál Issimus nařídil své jízdě, aby se připojila k profesionálním válečníkům jako mobilní rezerva, sám z koně sesedl a postavil se do první řady se svými muži, a Tyson se rozhodl bojovat po jeho boku. Bylo jí jasné, že generál je nejnepostradatelnější muž Cydorské hlídky, velitel i vzpruha pro své muže, a tak se sama jmenovala jeho osobní stráží. Ronan, když ji konečně našel, s ní souhlasil a připojil se k ní, takže nakonec stáli bok po boku před Issimem obklopeni nervózními a vystrašenými vojáky. Čas, který zbýval do propuknutí bitvy, strávili bezstarostným klábosením o událostech posledních dní.

Tarl mezitím zanechal zotavujícího se oslíka zavinutého v příkrývce na zádi vagenské lodi. Oslík ještě nebyl dost silný, aby se dokázal sám ubránit, a o orcích se všeobecně vědělo, že nikdy neodmítnou malé barbecue uprostřed bitvy. Chtěl se připojit k Tyson, ale ta mu našla koně a řekla mu, aby zůstal se zálohou, protože jeho magické schopnosti jsou příliš cenné na to, aby riskoval v přední linii. S úlevou tedy ustoupil zpátky za masu žoldnéřů. Přitom uslyšel hvízdot a křik, a když se podíval směrem, odkud se ozýval, uviděl Modrou Sonju a Ravannon, jak na něj mávají. Radostně se k nim připojil, ale když s nimi chvíli seděl a poslouchal jejich vyprávění o dostizích Poháru plnokrevníků, zmocnil se ho neklid. Kolem viděl plno známých tváří, ale ať se snažil, jak chtěl, tu, kterou hledal, nespátřil. Skoro to vypadalo, že Guebral úplně zmizela.

Orčí armáda se objevila na úpatí vzdálených hor jako nějaká zlá černá příbojová vlna, a jako příbojová vlna se také neúprosně blížila. Obloha na severu už zčernala dýmem a dunění orčích bubnů spolu s rytmičným dusáním čtyřiceti tisíc nohou otřásalo zemí. Přicházeli, řada po řadě, šik za šikem, a čím byli blíže, tím větší úzkost padala na spojence, deptala je a jako červ si prohlodávala cestu do srdce i mysli každého vojáka. Pak, několik set yardů před nimi, armáda zastavila. Bubnování, skandování i křik orků, mávání korouhven, to vše ustalo, a vojsko teď stálo bez hnutí jako nějaký obrovský, smrtící predátor připravený vrhnout se na svou kořist. Nastalo skoro úplně ticho a pocit nervozity v srdcích lidských vojáků rostl, obavy se postupně měnily ve smrtelný děs. Tarl viděl, že někteří členové Cydorské hlídky začínají pozpátku ustupovat, a ačkoliv v tom pocitu rozpoznal účinky mocného kouzla vysílaného Šikarou, ani on mu nedokázal vzdorovat. Nutkání dát se na útěk, odhodit zbraň a prchat jako o život bylo vteřinu od vteřiny těžší odolat.

Ale právě ve chvíli, kdy Tarl nabyl dojmu, že celá hlídka stáhne ocas mezi nohy a vezme do zaječích, ozvalo se známé pop rozraženého vzduchu a na otevřeném prostranství vlevo od jízdy se zhmotnila Guebral spolu se sedmi dalšími Mrtvoláky. Rozhlédla se, uviděla Tarla a mrkla na něj, ale pak se její obličej změnil v masku soustředění, které se zrcadlilo i v obličejích ostatních sedmi narkomantů. Tarl pocítil vlny sebevědomí, které se od nich okamžitě začaly šířit jako kruhy na vodě, zaplavovaly spojence a smývaly jejich pochyby a strach. Zašklebil se, pak se postavil ve třmenech, z dlaní si udělal hlásnou troubu a jeho hlas se rozlehl po planině.

"Zahrajeme si s vašimi klatými hlavami kopanou!" zařval, a když se všechny hlavy otočily jeho směrem, opakoval svůj válečný pokřik. Ravannon a Modrá Sonjě se připojily a v příštím okamžiku prakticky celá spojenecká armáda mávala zbraněmi ve vzduchu, vykřikovala orkům jejich oblíbený válečný pokřik do tváře a hory jim odpovídaly ozvěnou. Šikara, která seděla na koni uprostřed řad svých orků, se zamyšleně napřímila. Takže její magická psychologická diverze byla odražena, co? Na druhé straně byli zjevně nějakí ne zcela neschopní čarodějové. Zřetelně však cítila, že jsou mladí a nezkušení. Než tento den skončí, utáhá je, ale v tuto chvíli byl čas, aby se předvedla její armáda.

Pozvedla ruku a nedbale pokynula. Orčí velitelé vyštěkli povely, bubny se rozduněly a obrovské vojsko se znovu dalo do pohybu. Od hlavního voje se odtrhly dva velké oddíly, jeden zamířil k úbočí proti trpaslíkům, zatímco druhý k Vagenům u náspu. Ale střední část, skoro polovina orčí armády, mířila přímo na žalostně malý cydorský oddíl.

Spojenci čekali, trpaslíci klidně a sebevědomě, příjemně vzrušení vyhlídkou na nový boj s jejich dávným nepřítelem, Vagenové nervózně, ale dychtivě a Cydořané zachmuřeně a zděšeně, ale s pevným odhodláním prodat svoje životy drazé. Z řad orků vyletěly první šípy a tu a tam skolily nějakého vojáka, ale většina se neškodně odrazila od jejich štítů, helmů nebo kroužkových zbrojí. A pak orci s ohlušujícím řevem zaútočili.

V zadních řadách Tarl nervózně natahoval krk a snažil se zhlédnout, co se děje vpředu. Za křehkou obrannou linii Cydořanů viděl snad tisíce nepřátelských černých praporců a síla srážky čel obou armád jej skoro porazila. S obavami se ohlédl po Guebral a ostatních Mrtvolácích. Klečeli v malé skupince, oči zavřené, tváře nehybné soustředěním. Tarl si uvědomoval, jak jsou důležití. Pořád ještě cítil moc Šikařina zaklínadla, které se stále vznášelo ve vzduchu připravené proniknout do mysli obránců a naplnit je pochybami. Pokud neměli prohrát boj, bylo životně nutné, aby mu Mrtvoláci dál čelili. Přál si, aby jim mohl pomoci, ale dobře věděl, že na to jeho moc nestačí. Raději bude bojovat s vojáky a svou magii použije jako zbraň. Což bohužel znamenalo, že bude muset být nebezpečně blízko akce.

Tarl nasucho polkl a přitom se zoufale snažil udržet obsah žaludku tam, kde patřil. Ne naposledy si přál, aby nikdy neopustil to krásné, bezpečné, pohodlné místočko, které měl jako zaměstnanec orkvilského klubu Modrý barlog... Hlavní voj orčí armády udeřil do Cydořanů jako kladivo, ale jejich řady přesto jakýmsi zázrakem odolaly. Muži zoufale bojovali, protože orčí čepele na ně útočily ze všech stran a smrtící pilovitá ostří jejich kopí bodala skrze přední řady

naprosto nečekaně. Ocel zvonila o ocel, čepele sekaly maso, bolestný křik raněných se rozléhal všude kolem a zem pod nohama klouzala černou i rudou krví. Ale uprostřed toho všeho stál Issimus a jeho hlas se rozléhal nad bitevní vřavou, když povzbuzoval svoje muže. Nad ním vlála cydorská vlajka, bílý květ taboghee na zeleném pozadí, a po jeho boku bojovali Tyson a Ronan. Ronanův velký meč rozsával smrt, jeho rány obouruč byly s to přetnout orka ve dvě, a Tyson dokázala udeřit rychleji, než had; čepel se jí v ruce jen kmitala. Žádný ork se k nim nedokázal přiblížit a hromada mrtvol před nimi rostla. Avšak za každého orka, který padl, přišli další dva, a Cydořané byli pomalu, ale jistě zatlačováni.

Levé křídlo orčího vojska zaútočilo na trpaslíky s daleko menším nadšením, protože orci a trpaslíci jsou nepřátelé už odedávna. Na těch malých, ale podsaditých parchantech s těmi jejich rozpůlenými plnovousy, blýskajícima se očima a válečnými sekerami ostrými jako břitva bylo něco, co orky znervózňovalo. Přesto se do útoku vrhli s vervou. Trpaslíci se bránili mlčky a zachmuřeně, a i když proti sobě měli dvojnásobnou přesilu, drželi svou pozici na úpatí hor a žádnému orkovi se přes ně nepodařilo proniknout. Ale až nebyli poraženi, nedokázali trpaslíci ani udělat průlom do řad útočníků a přitom viděli, že jejich cydorští spojenci dole jsou pomalu tlačeni zpátky čirou početní převahou nepřátel.

Orčí útok na chvíli zakolísal a Rokanwrolin přeskupil svoje muže do výhodnějšího postavení pro vedení důraznějšího protiútku. Pak se ale od hlavního orčího voje odpojil další velký oddíl, aby se připojil k boji proti trpaslíkům a podle jejich rudých praporců Rokanwrolin poznal, že to nejsou orci, ale Východňané, lid, který neoslaboval vrozený strach z trpaslíků. Povzdech si a zavelel své armádě, aby se připravila na nový útok, a pak už jen zachmuřeně čekali, až se k nim nahoru přivalí další vlna.

Orčí pravé křídlo zaútočilo na Vageny na široké frontě. Násep byl ale vysoký a srázný a orci, kteří útočili do svahu, byli v nevýhodě. Někteří zahrnuli víc na sever a pokusili se ho obejít, ale Vagenové to tam zatarasili tak, že do země natloukli zašpičatělé kůly, a nejsevernější oddíl vedený Martenem se jim lehce ubránil. Mnohým orkům se podařilo vyběhnout na násep a napadnout jeho muže, ale všichni byli snadno odraženi. Větší část křídla však zaútočila jižně, podél úpatí náspu, a tam narazila na čekající Kragův oddíl. Boj, ke kterému tam došlo, byl divoký a krvavý, mnohem horší než kdokoli z Vagenů pamatoval, avšak jejich sebevědomí a výcvik je nezdály. Mnozí sice padli, kožené kabátce roztržené a lněné košile prosáklé krví, ale kmitající Orkmorské meče jejich druhů je několikrát násobně pomstily. A Krage se svou válečnou sekerou v jejich středu byl pevná hráz, přes kterou žádný ork nemohl projít.

Cydorská hlídka uprostřed stále ustupovala. Obvykle to byla dobrá taktika, protože útočníci tak byli nuceni bojovat na kluzké, krví nasáklé zemi a mezi mrtvolami, ale síla útoku a jatka způsobená mezi obránci byly nesmírné a hrozilo nebezpečí, že se ústup brzy změní v bezhlavý úprk. Prozatím se však Issimovi stále dařilo chraptivým, přeskakujícím hlasem držet svoje muže pohromadě. Nad jejich hlavami pořád ještě vlála vlajka a Ronan s Tyson bojovali po jeho boku. Obrovské množství orků padlo, a přesto stále postupovali. A pak se najednou Ronanovi zdálo, jako by tlak útoku na jejich část přední linie povolil a hlavní tíha se přenesla na Cydořany vlevo. Na okamžik se opřel o svůj meč a pomyslel si, že by třeba i mohli zvítězit. Vtom se ale orčí útočníci rozdělili a ponechali ve svých řadách mezeru, která ukazovala jako šíp přímo na střed cydorské linie, a tou se na ně hnala jižanská jízda na obávaných mutoních.

V prvním okamžiku zavládlo v cydorských řadách mrtvolné ticho, jako by válečníci oněměli hrůzou z toho, co se proti nim řítí, a než se vzpamatovali, byli Jižané mezi nimi a kosili je břitvy svých šavlí, trhajícími zuby mutoňů i jejich drticími kopyty. Issimus dál stál na svém místě stejně jako muži kolem něj, ale všude jinde se cydorské řady rozpadly, vojáci zděšeně prchali a Jižané je pronásledovali a masakrovali zezadu.

Útok na násep zesílil, ale Martenovi muži jej dokázali ubránit i přesto, že jich už mnoho padlo. Klaer to zezadu všechno pozorovala a snažila se vystihnout nejlepší okamžik a místo, kde by měla její záloha přispět na pomoc, když vtom ji náhle popadl za ruku Dene.

"Podívej!" zaječel. "Naše lodě!"

Četa asi padesáti Východňanů se nikým neviděna proplížila kolem okraje zátarasu a nyní mířila po pláži k lodím. Jednomu z nich se dokonce podařilo přinést s sebou zapálenou pochodně, a ostatní právě vybalovali z hadrů další a připalovali si je od něj. Nebezpečí, hrozící lodím, bylo zjevné. Klaer věděla, že pokud v boji prohrají, bez pomoci jejich flotily nevyvázne žádný Vagen živý. Zareagovala okamžitě; vykřikla povel k útoku a rozběhla se dolů po pláži se zbytkem zálohy v patách.

Ve chvíli, kdy se jižanské jízdy podařil průlom do řad Cydořanů, pozvedl velitel cydorské zálohy svůj válečný roh a zatroubil signál k útoku. Tarl v jednom okamžiku seděl na hřbetě koně a pozoroval boj z relativního bezpečí, a v příštím zjistil, že je součástí oddílu ženoucího se na nepřítele. Rozhlédl se, aby se podíval, kde je Ravannon a její přítelkyně, ale nikde je neviděl. Náhle měl žaludek plný poletujících motýlů a kolem konečků prstů se mu roztančily známé jiskřičky. Tentokrát, pomyslel si, tentokrát svou moc zvládnou. Nenechám ji uniknout všechnu najednou. Budu ji řídit. A pak už byli uprostřed bitevní vřavy, kolem prchali zděšení pěšáci a přímo na něj se hnál zabijácký mutoň s krví podlitýma očima.

Vagenům se při běhu bořily nohy do oblázků jako do bláta a ošklivě je zpomalovaly. Dvě stě yardů před nimi vzplály pochodně Východňanů. Dene si uvědomil, že to nestihnou. Než se Klaer a ostatním podaří nepřátele pobít, několik lodí bude v plamenech. A s tím, jak ležely na pláži jedna těsně vedle druhé, se oheň během několika minut rozšíří na všechny. Za dobu, kterou strávil s Martenem, se však něčemu naučil. Rychle zamumlal zoufalou modlitbu k Arfebraunovi, vagenskému bohu ohně, a požádal ho, aby východňanské pochodně hořely dlouho, vysokými plameny a nic je neuhasilo. V příštím okamžiku všechny zhasly, jako by je zalil vodou. Pak se na Východňany vrhl Klaerův oddíl a rozpoutala se jatka.

Jižanský jezdec vyrážel ječivý válečný pokřik, děsivě pomalovaný obličej zkřivený v grimase nenávisti, šavli připravenou sekat do masa a kostí, ale Tarlovi se přesto nějak podařilo nepropadnout panice. Pozvedl ruku, prstem

ukázal na útočícího mutoně, ale místo aby přes sebe nechal proudit moc jako divokou řeku, uvolnil pouze jedinou kapičku a zbytek si se zaťatými zuby podržel. Výsledkem bylo, že mu z prstu vylétla jediná menší ohnivá koule, která vzápětí utrhla mutoni hlavu. Obluda se skácela k zemi a svého jezdce shodila Tarlovu koni přímo pod kopyta. Tarl přitáhl svému oři uzdu, až se vzepjal na zadní.

Před ním bojovala celá jízdní záloha s hlavním oddílem Jižanů, ale ostatní Jižané dál stíhali prchající Cydořany a masakrovali je. Tarl pečlivě zamířil, uvolnil druhou ohnivou kouli a hlava dalšího mutoně explodovala. Tentokrát si však pronásledovaný Cydořan všiml, co se stalo, a když Jižan zbavený oře dopadl na zem, otočil se s výrazem chladného hněvu a uťal mu hlavu. Tarl odstřílel třetího mutoně a jeho jezdec byl okamžitě rozsekán dvěma vojáky Cydorské hlídky.

Tak se to musí! pomyslel si Tarl. S úsměvem na tváři začal objíždět zadní řady cydorského vojska a metodicky likvidoval všechny jižanské mutoně, které uviděl, přenechávaje jejich jezdce pomstě pěšáků. Jižanští kozáci se tak brzy stali z pronásledovatelů pronásledovanými a prchající Cydořané se znovu seřadili.

Na úbočí Východňané napřeli veškerou svou sílu proti trpaslíkům, ti však svou pozici drželi dál. Boj se postupně začal třístit a lidé, orci i trpaslíci se zabíjeli mezi balvany a skalisky v malých skupinkách nebo jednotlivě. Mrtvolky se vršily, ale trpaslíci stále neustupovali. Jejich sekery se blyskaly a svištěly vzduchem, jak - zprvu sotva znatelně - začali zatlačovat svoje protivníky dál od hor.

Stranou od bitevní vřavy, za zády bojujících, klečeli Mrtvoláci na zemi, oči křečovitě zavřené, tváře zkřivené námahou. Šikařina moc byla skoro příliš silná i na jejich spojené úsilí, ale zatím se jim ještě dařilo nedovolit jí zaplavit vojska spojenců vlnami magicky indukovaného strachu. Jejich mysli se plně soustředily na tento jediný úkol a všechny své ostatní smysly vypnuli. Proto neviděli švadronu dvaceti Jižanů na mutoních, kteří prolomili cydorské řady a hnali se na ně s napraženými šavlemi.

Boj už zuřil podél celé délky náspu. U jeho paty se vršila mrtvá těla ve třech až čtyřech vrstvách a útočící orci neměli na krvi prosáklém svahu skoro kam šlápnout, ale ani to je nezastavilo. Na severním konci se jim podařilo odstranit větší část kúlového zatarasu a teď tam stál Harald Stříbrovous se svými muži a zatrpkle, ale odhodlaně bránil ostatním bok. Jak ale tlak na násep pomalu slábl, zvyšoval se v místech, kde bojovala hlavní síla Vagenů pod Kragovým velením. Obrovské množství orků je pomalu zatlačovalo a nápor na jejich řady se blížil mezi únosnosti.

Ze svého vyvýšeného místa na hřbetě náspu Marten viděl, že Kragovi hrozí, že bude každým okamžikem smeten. Kde klat věží záloha? Ohlédl se, aby pokynul Klaer, ale celý její oddíl zmizel. Marten, kterému boj na pláži za jeho zády úplně unikl, zmateně pohlédl na jih a pak soustředil svou pozornost zpátky náboj. Něco je třeba udělat! Jestli budou Kragovi muži zatlačeni ještě kousek dál a linie se prolomí, orci proniknou na násep jižně od Martena a pak jeho muže rozsekají na kusy. Měl jen jedinou možnost.

"Vagenové! Ke mně! Do útoku!" zařval z plných plic, aby svým hlasem přehlušil bitevní vřavu. I tak ho slyšela jen asi stovka nejbližších válečníků, ale když se vrhl dolů ze svahu, následovali ho a přitom křičeli jeho jméno. Setrvačností se dostali přes orky šplhající na násep, přeskočili hromadu mrtvých těl a vpadli nepříteli do boku silou dobývacího beranu. Chvilí jim moment překvapení umožnil postupovat vpřed bez větších ztrát, ale pak se orci vzpamatovali a postavili se jim, a boj se změnil v zmatený propletenec sekajících, bodajících a ječících válečníků.

Martena už bolela ruka a štít měl tak rozbitý, že mu neskýtal prakticky žádnou ochranu. Odhodil ho a sevřel jílec meče oběma rukama. Hlava mu pukala hlukem a řinčením zbraní, pot mu stékal po čele do očí a skoro ho oslepoval. Sekal mečem jako divý a jeden ork po druhém se kácel k zemi, ale na jejich místo se okamžitě hrnuli další a Martenovi bylo jasné, že brzy podlehne vyčerpání a potom si jedna z nespočetných čepelí najde cestu přes jeho obranu. Vtom mu uklouzla noha a tři řvoucí orci s napraženými meči se vrhli přímo na něj.

Také uprostřed bojiště už boj ztratil tvar a rozpadl se do série individuálních šarvátek. Issimus stál pod vlajkou vedle Ronana a Tyson, v samotném středu krvavé řeže. Pojeden krátký okamžik na ně nikdo neútočil, přestože všude kolem umírali lidé i orci, takže měli čas popadnout dech. Ronan za sebou uslyšel padnout koně a ohlédl se právě včas, aby viděl, jak Tarl sklouzl ze sedla a běží k nim. Vypadal vyčerpaně a zmoženě, ale pořád měl ještě dost moci, aby vyrobil ohnivou kouli - malou a nepříliš rychlou - která vzápětí utrhla hlavu útočícímu mutoni. Tyson rychle přiskočila a jediným pohybem meče sťala jezdce dřív, než stačil dopadnout na zem. Pak na ně ale zaútočila další vlna orků a v příštím okamžiku už zase bojovali o holý život.

Když jízdní záloha zaútočila na Jižany, Tarl neviděl Ravannon a její čtyři přítelkyně prostě proto, že se k útoku nepřipojily. Už dříve jim vyprávěl o Mrtvolácích a ony okamžitě pochopily, jak jsou pro ně i pro celé spojenecké vojsko důležití. Měly pocit, že budou potřebovat ochranu, a tak když dvacet kozáků prolomilo cydorské řady a vrhlo se na ně, byly připravené. Pobídly svoje koně do cvalu a zaútočily na Jižany z boku; ti je uviděli a se sebevědomým šklebem na tváři strhli svoje mutoně, aby se jim postavili čelem.

Bylo jich sice jen pět proti dvaceti, ale Ravannon a její přítelkyně zasvětily boji v sedle celý život. Jejich plnokrevníci s ostrými, železem okutými kopyty se skoro vyrovnali mutoňům a bojovali, jako by byli se svými jezdky srostlí. Pět Jižanů padlo, než šavle jednoho z nich čistě setla Modrou Sonjě. Šest dalších zahynulo, než se jednomu z mutoňů podařilo zatnout zuby Bathsuke do nohy a strhnout ji na zem, kde byla okamžitě rozdupána. Ale Jižané se pořád nevzdávali.

Pak se jeden z mutoňů odtrhl od ostatních a zuřivě vyrazil proti nehybným Mrtvolákům. Ravannon a Soudkyně stále ještě bojovaly o život, ale Kaz Dýce se podařilo strhnout Praka stranou a rozjela se za ním. Jižanův mutoň se vzepjal, jak mu jeho pán přitáhl uzdu, a jeho šavle se dvakrát po sobě mihla vzduchem. Dvě z nehybných postav klesly

bezvzádně k zemi, ale když útočník zvedl svou zbraň potřetí, Kaz švihla rukou a její stopu dlouhá dýka se zabodla až po jilec do mužova nechráněného podpaždí. Ten padl mrtvý na zem a Kaz natočila Praka bočně, tak, aby na něj několikrát dupl kopyty, než se vrátili zpátky do bitevní vřavy. Tři další Jižané zatím padli a zbytek se pak dal na útěk k nepřátelským řadám.

Ravannon otřela svůj zakrvácený meč a zastrčila ho do pochvy. Nechala Kaz, aby Soudkyni ovázala ránu, kterou jí způsobila jižanská šavle na ruce, a sama došla k Mrtvolákům. Jeden z nich, muž, který měl celé tělo pokryté tetováním, ležel tvář dolů, lebku skoro úplně rozpolcenou. Druhý ležel na zádech, hrdlo proťaté po celé šířce, kovové ruce zbarvené krví do ruda. Šest dalších však zůstalo nezraněno a dál nehybně klečeli s očima zavřenými a tvářemi zkřivenými námahou, jak s vypětím všech sil vzdorovali Šikařině temné magii.

Marten dopadl na kolena. Přitom vyrazil mečem dopředu a probodl jednoho z orků; ihned se meč pokusil rychle vyškubnout, aby mohl odrazit útok dvou dalších. Svaly ho bolely tak silně, až se mu třásl ruce, a další útočník, velký a silný Uttuk, snadno srazil jeho zbraň stranou. Druhý s úšklebkem pozvedl svůj meč, ale vtom Martenovi proletěla těsně kolem hlavy válečná sekera a zaťala se orkovi do hrdla, až jeho černá krev vystříkla do vzduchu. Za Martenem se vynořil Krage, vytrhl svou sekeru z mrtvol a řál ji Uttuka do žeber. Přitom si však ve spěchu sám odkryl bok. Ork bodl a jeho krví zborcený meč zajel přímo před Martenovým zděšeným pohledem Kragovi do těla. Válečnému vůdci Vagenů vypadla sekera z rukou a pozpátku zavravoral. Z řad útočících orků se ozval triumfální řev a s vidinou blízkého vítězství se vrhli vpřed. Vtom ale Martenův zrak zahalila rudá mlha. Zařval zlostí, zvedl ze země sekeru a zaťal ji Kragovu vřavu do prsou takovou silou, že mu prakticky oddělil horní polovinu trupu. Otočil se právě včas, aby zahlédl spokojený úsměv na tváři pomstěného Kraga, pak vagenský vůdce obrátil oči v sloup a skácel se k zemi.

Martena se zmocnilo válečné šílenství. Vrhel se mezi orky a sekera se mu v ruce jen míhala, jak je kosil a drtil, až kolem stříkala černá krev. Nikdo jeho běsnění neodolal. Matně si uvědomoval, že se Klaer se svým oddílem přelila přes násep a vpadla orkům do boku, ale jinak kolem sebe vnímal jen prchající a ječící orky, kteří před ním uskakovali nebo se zoufale pokoušeli bránit a umírali. Koutkem oka zahlédl Deneho, v ruce krví zborcený meč a ve tváři triumfální výraz, a pak se mu zatočila hlava a na nic jiného si nevzpomínal.

Také na úpatí hor se dali orci a Východňané na útěk. Trpaslíci udrželi své pozice, i když měli místy namále a mnoho jich bylo zabito nebo zraněno. Ti, kteří ještě byli schopni boje, teď sbíhali ze svahu k Polím, protože viděli, že Cydořané a jejich nepřátelé stále bojují a o výsledku bitvy zdaleka ještě není rozhodnuto.

Issimus a ostatní bojovali uprostřed kypícího moře nepřátel. Z jeho mužů přežila jen hrstka a ti, kteří ještě stáli na nohou, byli k smrti vyčerpaní. Jeden po druhém padali, až po generálově boku stál jen Ronan, Tyson, Tarl a pět jiných, a orci se na ně vrhali v nových a nových vlnách. Jakkoliv však byli ostatní unavení, Ronan zasazoval svým mečem jeden smrtící úder za druhým a žádný z nepřátel kolem něj živý neprošel. Pak však přišel nápor, který byl silnější než všechny předchozí.

Tři z generálovy gardy zahynuli a pak i čtvrtý. Náhle vyrazil z řad útočících nepřátel hrot kopí a zabodl se Issimovi do hrudi. Ten tiše vykřikl a zavravoral a vlajkonoš za ním pustil bojovou zástavu, aby zachytil umírajícího generála do náručí. Vlajky se okamžitě chopil Tarl a začal ji zuřivě mávat, když tu přiletěl šíp a zabodl se mu do levého ramene. Tarl zaječel bolestí a skácel se k zemi; poslední, co viděl, než jej obestřely mrákovy, bylo, jak Tyson a Ronan bojují zády k sobě obklíčení orky.

Guebral otevřela oči a omámeně se rozhlédla kolem sebe. Ačkoliv bylo třeba, aby se všemi smysly soustředila na boj se Šikarou, ponechala si tenkou nitku mentálního spojení s Tarlem, takže teď slyšela jeho bolestný výkřik. Zděšeně zamrkala, když uviděla, že Obraz a Pěšťák leží mrtví v trávě, pak se vravoravě postavila a podívala se na ostatní. Chvilí to budou muset dokázat beze mě, pomyslela si. Ona musí zachránit svého chlapa.

S vypětím posledních sil zarazila Tyson meč do hrdla mohutného Uttuka po své levici, avšak ještě než padl, stačil svým válečným kyjem praštit do hlavy Ronana. Ten omráčeně klesl na kolena a Tyson se nad ním vztyčila, připravená bránit ho, dokud se zase nevzpamatuje, ale najednou to vypadalo, že už žádný ork nezbyl.

Za jejími zády se ozvalo tiché pop a Guebral se zhmotnila vedle zraněného Tarla. Tyson se na ni unaveně usmála, ale když se otočila zpátky, viděla, že k ní mezi mrtvými těly kráčí Šikara a ve tváři má výraz bezmezného vzteku. Tyson se unaveně pokusila pozvednout meč, ke svému zděšení však zjistila, že nemůže hnout jediným svalem. Šikara na ni musela použít nějaké kouzlo, kterým ji znehybnila na místě.

Šikara se zastavila několik kroků od ní, tvář staženou soustředěním. Tyson koutkem oka uviděla Guebral, která klečela nad Tarlem, jednu ruku měla zvednutou a na prstu jí zeleně pulzoval prsten. Zdálo se, že dochází k mentálnímu boji, měření magických sil mezi dvěma čarodějkami. Tyson si uvědomila, že Guebral drží Šikaru v šachu, ale z napjatého výrazu v jejím obličejí bylo zřejmé, že už to dlouho nevydrží, a ústa její protivnice se pomalu zkrivila do triumfálního úsměvu.

Tyson se zoufale pokusila osvobodit ze zajetí Šikařiny magie, ale marně. Pak se jejich vyhlídky ještě zhoršily. Z hromady mrtvol se náhle zvedl jeden orčí lučištník, ústa zkrivená v zuřivém šklebu, šíp nasazený na tětivě. Šikara se hlasitě zasmála.

"Zastřel ji," přikázala mu. "Ne tu válečnici. Tu klečící chci plotinu s prstenem. Zastřel ji!"

Tyson bezmocně sledovala, jak se ork nevesele usmál, pak pozvedl luk a střílel šíp Šikaře mezi lopatky. Čarodějka zaječela a dopadla na kolena na zem a Tyson skoro fyzicky cítila, jak se Guebralina mysl osvobodila z její moci. Sotva zjistila, že opět vládne svému tělu, sebrala poslední síly, přivavorala k Šikaře a vrazila jí hrot meče do krku. Čarodějka jí zlomek vteřiny hleděla do očí a Tyson cítila, jak se snaží vymanit z Guebralina sevření, pak ale její pohled zesklenněl a

skácela se mrtvá k zemi.

Tyson se oběma rukama opírala o meč, lapala po dechu a rozhlížela se kolem sebe. Ronan se na zemi posadil a omámeně potřásl hlavou. Za ním Guebral objímala zraněného Tarla, ale Tyson viděla, že ještě dýchá, a po tom, co to děvče dokázalo s umírajícím oslíkem, si nemyslela, že by mu hrozilo akutní nebezpečí.

O několik kroků dál dřepěl orčí lučištník na zemi mezi mrtvými těly a tiše fňukal. Tyson výhružně napřáhla meč a přistoupila k němu.

"Proč jsi to udělal?" zeptala se. "Proč jsi zastřelil svou velitelku?"

Blešák pohlédl na válečnici, která se hrozivě tyčila nad ním, a pokrčil rameny.

"Ta šílená čubka nás sem táhla přes půlku Středosvěta," řekl. "A upřímně řečeno, už jsem toho měl dost! Chci se vrátit domů ke své ženě a dětem!"

Pak si ork trýzněný steskem po domově ukryl obličej do dlaní a žalostně se rozplakal.

Marten vrávorala kolem náspu a zuřivě potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Vedle něj vzrušeně poskakoval Dene a křičel:

"Dokázali jsme to, my jsme to dokázali!" Omámeně se kolem sebe rozhlédl. Všude kolem se válely mrtvoly, ale jediní živí lidé v této části bojiště byli Vagenové. U bohů, Dene měl pravdu! Dokázali to!

Pak uviděli Klaer, jak prochází mezi mrtvými těly, jako by někoho hledala, a vedle ní šla Fjoně. Jakmile spatřila Martenu, ulehčeně si oddechla a ustaraný výraz v jejím obličejí okamžitě vystřídala radostný úsměv.

"Ty jsi v pořádku!" zvolala a Marten se nadechl, aby jí řekl, že mu nic není, až na nějaký ten šrám a modřinu. Jenže nemohl, protože ho objala a začala ho líbat tak vášnivě, až měl pojedem podivuhodný okamžik pocit, že znovu omdlí. Pak jí ale začal polibky oplácet.

Dene je dychtivě pozoroval. Skvělé, pomyslel si. To je ten správný způsob, jak se chovat k druhovi v boji. Nadšeně se otočil k Fjoně.

"Ty jsi v pořádku!" vydechl podobně jako předtím Klaer. Sevřel překvapenou ženu do náručí a začal ji líbat. Fjoně nezůstala netečná, bohužel však zareagovala úplně jinak než Marten.

A tak se Dene stal poslední válečnou obětí bitvy na Šedomořských polích. Zároveň byl jediný, komu museli ošetřit osklivě pohmožděná varlata.

KONCE

Rozhodně nepřehlížejte architekturu yat'elských kanálů. Jistě, Noční oheň je okázale nádherný a Ptačí trh si prostě nemůžete nechat ujít, ale čirá krása vodních staveb vás zaručeně uchvátí. Prohlédněte si nádherně vyřezávaná dřevěná vrata plavebních komor úžasná mramorová nábřeží. Takové plavební komory a nábřeží jako v Yat'Elu ve vnitrozemí zaručeně neuvidíte.

- Nezpracované zápisky... Cydor

Tyson seděla na lavici v zahradní restauraci a byla šťastnější, než vůbec tušila, že je možné. Stůl před ní byl pokrytý použitými talíři a skoro prázdnými láhvemi a sklenicemi. Ronan se k ní tiskl a svalnatou rukou ji objímal kolem ramen, zatímco Tarl a Guebral seděli proti nim na druhé straně stolu. Tarl měl zavázané rameno a ruku zavěšenou v šátku, ale už mu bylo lépe. Plně uzdravený Koťátko ležel na zemi mezi nimi, čenich měl zabořený ve velkém talíři mulampos, a Tarl je všechny bavil popisem toho, jak to dopadlo, když si oslík dal posledně tak ostré jídlo.

"Samozřejmě že ten malý prevít byl pod stolem, schovaný za ubrusem," dokončil Tarl svoje vyprávění. "Nikdo neměl ani tušení, že tam je. Všichni hosté si drželi nos a dívali se na mě se znechuceným výrazem v obličejí. Až na jednoho chláпка, který vlastnil kabaret. Ten ke mně přišel a zeptal se mne, jestli mě někdy napadlo zkusit to v šoubyznysu."

Vesele se zašklebil na Guebral. Tyson ty dva fascinovaně pozorovala. Tarl se úplně změnil. Veškerá kradmost v jeho jednání byla pryč, nahradila ji otevřená přátelskost. Už nevypadal jako někdo, kdo vám podstrčí karty zespod balíčku, jen se k němu na okamžik obrátíte zády. Teď vypadal jako někdo, kdo vám dá karty zespod balíčku přímo před očima, naprosto sebevědomě a přátelsky, a když zase prohrajete, nejspíš vám za vaše peníze koupí pítí.

Přesto se k sobě on a Guebral dokonale hodili. Tyson poslouchala, jak spolu debatují o různých variantách pokeru, které se hrají ve městě. Tarl měl chuť zaskočit si na partičku Cydoriánovy rachoty do zadní místnosti Gondillovy kavárny Pálení záhy, zatímco Guebral by si raději zahrál stud poker v hospodě Severní hvězda, jako obvykle. Jakmile zjistili, co chce dělat ten druhý, okamžitě se začali vzájemně ujišťovat, že je to mnohem lepší nápad, no vážně, doopravdy. Tyson se zašklebila. Bylo to tak dojemné, až se jí z toho málem zvedal žaludek.

Vyprázdnila svou poslední sklenku vína a podívala se na Ronana. Upíral pohled směrem ke kanálu, ale v očích měl ten nepřítomný výraz, který už znala. Výraz muže, který ví o spáchaném zlu a přemýšlí, kudy se do něj pustit. Dloubla ho ukazováčkem do žeber.

"Ještě ne, ne teď," řekla mu.

"Humpf? Ehm? Cože?" zeptal se trochu provinile. "Co ne?"

"Myslel jsi na to, že bys měl něco udělat se správnou radou Orkmorské mečířské společnosti, ne?"

"To tedy ano. Přece nemůžeme dovolit, aby z toho ti nemorální parchanti vyvázli jen tak. Rozhodně s tím musíme něco udělat."

"Ale nejdřív si uděláme dovolenou, dobře?"

"Dobře." Ronan přikývl a pak luskl prsty. "Málem bych zapomněl - Tarl to domluvil s Denem. On a Marten vyplují za několik dní domů. Potom nás hodí na jih do Perpleku a tam se můžeme nějaký čas jen tak povalovat."

Tyson se usmála a opřela se o jeho rameno. Perplec měl pověst jednoho z nejkrásnějších měst ve Středosvětě. Jelikož stál u ústí řeky Errony, měl také nejlepší rybí restaurace v Iduinu, vzkvétající vinařský průmysl a celé míle nedotčených

pláží omývaných teplými vodami Maelvantského moře. Tam si nebude muset dělat starosti s ničím jiným než jestli má raději vstát a dát si někde něco na zub, ještě chvíli se povalovat na pláži nebo zatáhnout svého chlapa někam do soukromí na trochu milování.

Šťastně si povzddechla. Bylo lepší být součástí týmu než pořád jen sama. A docela ráda zase uvidí Martena a Deneho. Zajímalo by ji, jak se jim vede, a jestli se jim povedlo uspořádat Kragovi správný tradiční vagenský pohřeb. Docela ráda by byla u toho.

Marten a Dene stáli spolu s dvaceti jinými Vageny, kteří se nabídli, že zůstanou na pohřeb, na pahorku nad pláží, a hrdě pozorovali, jak hořící loď nesoucí Kragovo tělo odplouvá ze zátoky. Byl to vážný, smutný okamžik, a také svým způsobem dojemný, ale Marten se cítil být skoro v povznesené náladě. Od chvíle, kdy se někomu naposledy dostalo pocty tradičního pohřbu, uplynula už pěkná řádka let, ale když to Marten navrhl, zbytek kmene nadšeně souhlasil. Na druhé straně bylo zvláštní, jak nepopulární se Krage ukázal být po své smrti. Skoro nikdo tu nechtěl zůstat, aby se podíval, jak bude odplouvat do Valhally s plnými poctami. Dokonce i Klaer a Kamila už odjely domů.

Martena to trochu mrzelo, protože Krage na poslední cestu připravili skutečně skvěle. Jeho mrtvé tělo uložili na přední lodi, na vyvýšenou plošinu z kmenů stříbrné břízy (symbolizující bohatství v nadcházejícím posmrtném životě). K nohám mu postavili zlatého orla (symbolizujícího ještě více bohatství). Po boku mu položili jeho zbraně, jeho diář, tubu vlasového gelu a osvěžovač dechu, aby byl dokonale připraven na onen svět. Na kabátec mu připevnili visačku s nápisem „Ahojky, já jsem Krage,“ takže ve Valhalle hned budou vědět, s kým mají tu čest.

Pak kolem plošiny naskládali polena a suché roští. Marten pozvedl pochodeň a pronesl pár slov o tom, jaký chlapík Krage byl, jak jim všem bude chybět a jak bez něj už Vagenové nikdy nebudou jako dřív. Do sepnutých rukou vložil mrtvole stříbrný nůž na dopisy (byl na něm vyryt nápis „Kragovi od jeho kmene; přejeme ti hodně štěstí ve tvém novém životě“), potom zastrčil pochodeň do roští a vyskočil na břeh.

Uvolnili poutací lana a bríza vanoucí od pevniny napnula plachtu. Nyní loď mířila na širé moře a hučící plameny olizovaly mrtvé tělo, jež bylo její jedinou posádkou. Byl to skutečně úchvatný pohled.

Marten se po očku podíval na ostatní, kteří stáli mlčky za ním, očekávající jeho rozkazy, a v duchu se usmál. Dělat vůdce nebylo zase tak těžké. Od chvíle těsně po boji, kdy jej Klaer navrhla jako nového válečného vůdce, se v tom cítil jako koza... ne, jako ryba ve vodě. Stačilo rozdat nějaké ty rozkazy, tvářit se dostatečně sebevědomě a o detaily se už postarali ostatní. Za pouhé tři dny navázal styky s ostatními spojeneckými armádami, postaral se o mrtvé a sestavil a podepsal s novým cydorským generálem, Rordem Strykem, pakt o neútočení. Nyní, když se postarali i o Kragův pohřeb, se konečně mohli vrátit domů. A až tam dorazí, má jeden nebo dva nápady, které by nebylo špatné uvést do praxe.

Marten se nepokrytě usmíval. Lobbo měl přece jen pravdu! Byl rozený vůdce! Dene vedle něj rozpačitě přešlápl a pak si trochu znepokojeně odkašlal.

"Martene?"

Marten se dál díval za odplouvající lodí. Ano, byl to skutečně impozantní pohled.

"Co je?" zeptal se koutkem úst.

Na chvíli zavládlo ticho.

"To byla naše jediná loď. Jak se dostaneme domů?"

V místech, kde obvykle míval žaludek, měl Marten najednou zející propast - to když si uvědomil, jakou do nebe volající pitomost právě provedl.

"Klat! Musíme ji dostat zpátky!"

Rychle začal vykřikovat rozkazy na ostatní. Bohužel, tentokrát je nepřijali příliš dobře.

Kdyby se poblíž vyskytl nějaký náhodný pozorovatel, byla by to pro něj zajímavá ukázka vagenské kultury. Domů by si nejspíš odnesl představu, že při tradičním pohřbu Vagenové nejprve spálí tělo na palubě lodi a pak honí dva ze svého středu po okolí a házejí po nich kamením. Také pro Martena to byla poučná lekce. Dokonale srozumitelným a nedvojznačným způsobem se při ní dozvěděl, že být vůdcem není zase taková procházka růžovou zahradou, jak si začínal myslet.

DODATEK 1

Neznámá slova nebo pojmy, které nejsou vysvětleny níže, pravděpodobně najdete v dodatku knihy Barbar Ronan Anthia - kapradina s nápadně načervenalými listy, která roste v Iduinu a Nevinu. Usušená a rozdrcená na prasek se používá v aterské kuchyni a je zodpovědná za výraznou chuť i poněkud bouřlivé následky, které jsou s konzumací těchto jídel spjaty. Je to silné projímadlo a podle elfů „zelené lékárny“ působí kousíček této kapradiny aplikovaný per rectum jako výborné a mimořádně prudké laxativum. Odtud staré iduinské rčení, že kde nešetří kapradím, nepotřebují klystýr.

Barrot - malé a neuvěřitelně přátelské chlupaté zvířátko, které lidi prostě zbožňuje. Mladí barroti obvykle přilnou k osobě, kterou spatří, když poprvé otevrou oči, a zůstanou jí absolutně věrní až do konce života. Tradují se pověsti o barrotech, kteří byli zapomenuti při stěhování a ušli na svých kratičkých nožkách stovky mil, aby se po mnoha měsících zase shledali se svými „rodinami“ Byli by to dokonalí domácí mazlíčci, nebýt jedné jejich stinné stránky - jejich stravovacích návyků.

Barroti jsou mimořádně žraví a pozřou prakticky cokoli. Bohužel, jejich žaludek dokáže strávit pouze jedinou potravu - listy gulady. S ničím jiným si prostě neporadí. To ovšem znamená, že vám váš roztomilý barrot buďto žvýká pantofle, šaty, knihy nebo nábytek, nebo zvrací jejich nestrávené zbytky po koberci. Proto není náhodou, že když se lidé stěhují, mnozí barroti jsou úmyslně zapomenuti ve starém bydlíšti. My už ale víme, že tato strategie není příliš účinná. Barrota si zkrátka opatřujete na celý život.

Mimochodem, ve Welbugu existuje jedna slušná a mimořádně upřímná stavební firma, která svoje domy nazývá barrot - údajně proto, že jakmile je jednou získáte, nejspíš se ho jen tak nezbavíte.

Braal - ateistická bohyně, která má patrně tu nejnevěděčnejší práci v celém pantheonu. Braal neobdržela za poslední dvě staletí jedinou modlitbu a jelikož už sto devadesát sedm let jen tak posedává, dělá si manikúru, luští křížovky ve Valhalla Times a pije jeden šálek nektaru za druhým, byla by ráda, aby si lidé uvědomili, že by jakoukoliv modlitbu od kohokoliv a jakkoliv nezvyklou považovala za velice vítanou.

Bullov - luční květina s agresivně ostrými, špičatými listy - něco jako bodlák s vlastním názorem.

Falana - parazitický mořský červ, vzdálený příbuzný maremmské pijavice (viz dále), který se přísává k velrybám a velkým rybám a živí se jejich krví. Falany jsou lidem smrtelně nebezpečné, protože měří až osm stop a disponují sacím výkonem průmyslového vysavače. Jakmile se jednou přísají, obrátí dospělého člověka naruby během několika vteřin.

Hari Loďař - pravděpodobně nejzlořečenější a nejopovrhovanější Vagen všech dob. Hari byl zručný a bystrý stavitel lodí, ale velký tradicionalista. Když se Vagenové rozhodli vystavět velkou novou loď, se kterou by mohli vyjíždět na loupeživé výpravy až daleko za Severní pohoří, pověřili tím Hariho. V té době se hodně mluvilo o podivných nových plavidlech stavěných trpaslíky ze západního Frundoru, korábech okovaných ocelí, které byly v boji nepotopitelné. Většina Vagenů chtěla právě takovou loď, ale Hari to se vši rozhodností odmítl a rozhodl, že jeho loď bude postavena výhradně ze dřeva, tradičním způsobem.

A tak se stalo. Kýl byl z dubu, stěžeň z jasanu, paluba z nejlepšího ebenu ukradeného z perpleckého dřevařství při největším nájezdu, jaký kdy Vagenové uskutečnili. Dokonce i masivní kotva byla ze dřeva, vyřezaná z kmene jediného staletého tisu samotným Harim. Právě ta se však stala jeho zkázou.

Když loď odplouvala, shromáždili se Vagenové ze všech vesnic na Maelvantských ostrovech a žasli. Mithrilová bouře byla větší než šest dlouhých lodí za sebou, a přesto klouzala vlnami lehce a rychle jako zábavní jachta. Pak se zvedla hůlava a hnala loď k severu. Její kapitán se pokusil přistát v chráněné zátoce na jižním pobřeží Scawdroru, avšak když vyhodili kotvu, nepotopila se, nýbrž plavala na hladině. Mithrilová bouře byla vzápětí vržena proti skalisku a rozbita na kusy. Devět Vagenů přitom přišlo o život.

Není divu, že vina za katastrofu byla přičítána Harimu. Ostatní Vagenové jej zavrhli a kam přišel, lidé mu nadávali a ponižovali ho tím, že mu připomínali, jaká to byla pitomost vyrobit kotvu ze dřeva. Časem se jejich posměšky staly součástí běžné mluvy a Vagenové dodnes říkají nešikovnému člověku 'ty dřevo'.

Kanáloplaz - vodní had žijící v městské kanalizaci Yat'Elu. Tito plazi jsou mimořádně slizcí a jedovatí, takže jsou často najímáni bulvárními plátky jako redaktoři společenských rubrik.

Klat - zahrnutí této orčí nadávky do Ronanových kronik vyvolalo hotovou záplavu dotazů od zmatených čtenářů, kteří si přáli znát její přesný význam. I tentokrát nám dobrý vkus zabraňuje zacházet do přílišných podrobností, nicméně možná vám pomůže následující nápověda.

Představte si malého a roztomilého křečka, jak sedí na stole před vámi a zaobírá se vlastními záležitostmi. Dále si představte, že v pravé ruce držíte obrovské kladivo. Vši silou jím křečka udeřte. Hotovo? Dobře. Takže teď je dokonale a definitivně zklatěný.

Snad jsme vám to objasnili.

Koule - orčí společenská hra, velice populární při jejich divokých mejdanech. Nejlépe je ji hrát, když jsou všichni hodně opilí. Pravidla jsou jednoduchá. První hráč se pokusí těžkou baseballovou pálkou udeřit svého soupeře co nejbolestivěji do koule. Pak se soupeř zase pokusí udeřit do koule co nejbolestivěji prvního hráče. Prohrává ten, kdo jako první omdlí bolestí.

Lenkat - rychlý a zuřivý predátor s ulízanou mastnou srstí a spoustou lesklých, břitvově ostrých zubů, tak trochu jako kříženec mezi gepardem a Osmondovic rodinou, ale setkání s ním je ještě mnohem nepříjemnější.

Maremmská pijavice - jinak známá pod označením pijavice člověčí. Tento nepříjemný červovitý parazit se vyskytuje v močálovitých oblastech, hbitě se přísává na nedobrovolné hostitele a pije jim krev. Patří k jednomu ze dvou druhů středosvětských pijavic; tím druhým je orčí pijavice, která se vyvinula dlouholetou adaptací na vysoký obsah alkoholu v orčí krvi. Rozeznat se dají velice snadno, neboť pijavice orčí si většinou něco mumlá (tu a tam se odmlčí a začne si falešně zpívat) a zvrací v koutě. Nejlepší způsob, jak se zbavit maremmské pijavice, je namočit ji do alkoholu, ve kterém okamžitě umírá. Orčí pijavice se spolehlivě zbavíte tím, že přestanete pít. Po několika dnech střízlivosti se obvykle pustí a vydá se hledat hostitele, který není takový suchar.

Mastik - styl dekorativního řezbářství vyvinutý Rikkem Pochybným, elfím uměleckým řemeslníkem z Clortonu. Vzhledem ke své nešťastné fixaci měl ve zvyku zdobit svůj nádherný nábytek řezbami více či méně připomínajícími ženská řadra. Čím byl starší, tím jich bylo víc a byly naturalističtější. V dnešní době jsou jeho výtvoři vysoce žádáni v pánských klubech a bordelech. Sám Rikko je teď pod zámek ve welbugském Domovu politováníhodných starých úchylů. Své řemeslo vykonává dál a je třeba říci, že se díky němu balkony Domova honosí velice zajímavým zábradlím.

Megoceri - velký ještěřovitý tvor, v Prvním věku hojně se vyskytující v Iduinu. Tato zvířata se vyznačovala především dvěma rysy: nikdy neutuchajícím hladem a naprostým nedostatkem byt' i zanedbatelné inteligence. Byla velice nebezpečná a dokázala pozřít vše, co se hnulo. Lidi, zvířata, padající stromy, půdní sesuvy - cokoli. V Druhém věku tento tvor prakticky vyhynul na chronickou gastritidu a těch několik málo jedinců, kteří přežili ve Velké poušti, musí být udržováno na dietě sestávající z živočišného uhlí a rýžového pudinku. V nedávné době se začali šlechtit polokrotcí megoceri pro závody ve veloském terrordromu.

Mutoni - mutovaní koně šlechtění jižanskými kozáky a známí svou zuřivostí. Jsou masožraví, mají šest palců dlouhé špičáky a drápy na nártních kloubech. Jejich maso je ovšem velmi vyhledávané orky, protože je mimořádně chutné a syté zároveň. Odtud staré orčí rčení: Jsem najedený, jako bych sněd celého mutoně.

Numbla - rasa domácího pejska vyšlechtěná v Prvním věku Temnými trpaslíky v jejich nekromantských laboratořích

hluboko pod Iridiovými horami. Numblové mají velké, prosící oči, malý rozkošný jazýček, mňavé nožičky (takže je třeba je všude nosit) a úžasně hebkou dlouhou srst, která automaticky mění barvu podle toho, co má jejich vlastník na sobě. Živí se výhradně čokoládou a jejich trávicí soustava je tak účinná, že vůbec nevylučují. Jsou mimořádně oblíbení u postarších bláznivých ženských toho druhu, co sepisuje strhující milostné romány a každé ráno na sebe naplácá půl tuny líčidel v mylné naději, že by to mohlo vylepšit jejich vzhled.

Pasaroni - behanská klobása vyráběná z vepřového masa, česneku, sekané šunky, česneku, pepře, česneku, bylinek, soli a česneku. Občas se do ní přidává ještě trochu česneku navíc, jen tak pro chuť. Pasaroni je zvlášť užitečná při úpravách bytu, protože když ji sníte, můžete pouhým dechem bez problémů loupat ze zdi staré tapety.

Ropuší vosk - smolně černá substance používaná v manufaktuře na laciné svíce společnosti Gloinovic bratří, a. s., trpasličí rodinné firmy z Chromových hor. Podrobný postup získávání ropušního vosku je díkybohu tajný, ale traduje se, že spočívá v pomalém vaření velkého množství ropuch v obrovském kovovém kotli. Několik odvážných ochránců práv zvířat z města Mel se jednou pokusilo získat přístup do podzemní továrny Gloinovic bratří, ale od té doby už o nich nikdo nic neslyšel.

Povídá se však, že několik týdnů poté prodávali Gloinovic bratří nový druh svíček z vosku uvařeného z ochránců práv zvířat. Z čehož plyne jediné ponaučení: dávejte si na ty malé klaté parchanty pozor.

Salemon Šišla - neuvěřitelně hloupý čaroděj, který nějaký čas obcházel se svým programem kluby v Severních horách. Proslavil se čísly jako Absolutně nevytáhnutelný králík v klobouku nebo Přerážnutí asistenta pilou spojené s jeho usmrcením. Časem se přespecializoval na polykání mečů a brzy poté zahynul na jevišti, když ho první potlesk, kterého se mu kdy dostalo, dojal natolik, že se začal klanět s mečem stále ještě v hrdle.

Skarrady - velké primitivní ryby, které přežily z prehistorických dob. Jsou to neškodní vegetariáni živící se výhradně mořskými řasami a chaluhami. Skutečnost, že každoročně zabijí stovky lidí, je nutné klást za vinu pouze jejich velice nedokonalým smyslům a zanedbatelnému mozku. Mají ve zvyku plavat s otevřenou tlamou a chňapat po všem, co vidí, v naději, že je to nějaký druh chaluhy. Naneštěstí pro mnohé plavce, kteří jim padli za oběť, než si průměrný skarrad uvědomí, že chaluha nemá nohy, nezmitá sebou a hlasitě neječí, když ji stáhnete pod hladinu, je obvykle příliš pozdě. Spav - mimořádně obscenní orkský výraz. V některých méně osvětlených koutech světa bychom jeho překlad patrně vůbec nemohli otisknout, ale žijeme v moderní Evropě, takže: spav je ?? nebo ??, ačkoliv je to slovo také často používané ve smyslu ??? s vlhkým ". Vulgárnější osoby tento termín také často používají k označení ??? s ?? (což je samozřejmě protizákonné).

Šťastná cibule - pěstuje se zejména v elfích částech Nevinu a ve většině ohledů se podobá obyčejné cibuli. Při krájení však produkuje výpary obsahující oxid dusný (tzv. rajský plyn) a mírná narkotika, takže lidé nepláčou, ale mají tendenci k výbuchům neovladatelného smíchu. Co do chuti není o nic lepší než obyčejná cibule, ale při vaření s ní si užijete víc zábavy.

Terrordrom - obrovský amfiteátr v iduinském městě Velosu. Původně byla jeho oválná dráha využívána k závodům koní nebo spřežení, ale pak začalo obecenstvo volat po nové, okázalejší podívané, což postupně vedlo k dnešním závodům vysoce nebezpečných megocerií. Dokonce i ochočení megoceri jsou totiž značně draví, takže jejich žokejové obvykle vedou krátký, leč mimořádně vzrušující život. Při těchto dostizích se také hodně sází a to jak na vítěze a na pořadí, tak i na to, kolik žokejů bude zabito, jestli budou diváci napadeni, pronásledováni, podupáni, nebo dokonce sežráni. Favoritem minulé sezóny byl žokej Ligger Pottes, který vyhrál tři závody, než byl ve Zlatém poháru Velosu svým ořem Křustem roztrhán v cílové rovině na krvavé kusy.

Vendaický bulvár - část Noční ulice v Atru, kde se nacházejí výhradně hostince, hospůdky, elfí bary, kavárny, hráčská doupata a noční kluby. Jmenuje se po lidu, který se tam usadil jako první. Vendaiové byl kmen mimořádně inteligentních elfů, kteří tradičně přikládali maximální důležitost příjemným stránkám života. V jejich společnosti byli nejtěšnější ti, kdo se živili zpěvem, hraním, vařením piva i jídla a vydáváním knih. Podle vendaických zákonů byl zločin trestán vězením bránit někomu v zábavě a každý, kdo byl přistižen, jak paroduje herce, šaška, hráče na kazoo nebo divadelního kritika, byl okamžitě popraven - a to tím nejbolestivějším možným způsobem.

Wegování - neptejte se. Týká se to osobní hygieny a je to strašné. Věřte mi, v tomto případě je lepší nevědomost.

Zmatkoni - migrující antilopovití kopytníci, kteří obývají pláně Cydoru a Behanu. Zmatkoni mají nejkratší paměť ze všech velkých zvířat (obvykle nebývá delší než čtyři sekundy) a často je nacházíme, jak ve velkých stádech přešlapují uprostřed savany a snaží se vzpomenout si, proč sem vůbec migrovali.

DODATEK 2

MULAMPOS

Na toto ostré jižanské jídlo nám od našich zvědavých čtenářů přišly četné dotazy. Pro ty, kdo rádi žijí nebezpečně (nebo jsou už životem unaveni), uveřejňujeme recept. Byl převzat z Dikflyho knihy Okem jehly - aterská kuchařka pro začátečníky, kterou vydalo vydavatelství Succubi (Ilex) a stojí 8 tablonů.

ATERSKÉ KOŘENÍ

K jeho přípravě budete potřebovat:

4 lžíce římského kmínu

12 usušených snítek anthie

3 čajové lžičky černého pepře

3 čajové lžičky kardamonu

7,5 cm dlouhý kousek skořice; rozdrtit

4 čajové lžičky černých hořčičných semínek

3 čajové lžičky valdianského máku

(Poznámka: neseženete-li anthii, použijte 12 sušených červených chilli papriček. Místo valdianského máku se mohou použít semena rostliny zvané pískavice řecké seno.)

Všechno výše uvedené koření nasype na litinovou pánev s tlustším dnem a 5 - 10 minut je pražte na středním ohni, až začne hnědnout. Vychladte je a pak rozdrťte v moždíři nájemný prášek. Směs se dá skladovat asi dva měsíce.

(Varování - s anthii je třeba zacházet opatrně, asi jako s chilli. Po práci s ní si okamžitě umyjte ruce a dávejte si pozor, abyste se jimi nedotkli očí, rtů nebo jistých intimních částí své anatomie. Vlastně ani mrtvých částí anatomie nikoho jiného.)

MULAMPOS - 4 PORCE:

K přípravě budete potřebovat 75 dkg vykostěné alaxlí kýty

6 lžic rostlinného oleje

2 šťastné cibule, nadrobno nakrájené

10 lžic aterského koření (viz výše)

60 ml bílého vinného octu

1 čajovou lžičku hnědého cukru

2,5 cm čerstvého kořene taboghee; strouhaný

6 paliček česneku; rozmačkaný

1 čajovou lžičku kurkumu

1 čajovou lžičku papriky

1 čajovou lžičku drceného koriandru

1 květ taboghee, na přizdobení

(Poznámka: činí-li vám problémy sehnat čerstvé maso z akala, postačí i vepřové; kořen zázvoru zase uspokojivě nahradí kořen taboghee. Pokud je ve vaší zemi nedostupná nebo protizákonná šťastná cibule, můžete použít cibuli normami, ale při jejím krájení si neužijete zdaleka tolik legrace.)

Stáhněte alaxlí kýtu a maso nakrájejte na cca 2,5 cm kostičky. Polovinu oleje rozehřejte na litinové pánvi s tlustším dnem, přidejte cibuli a za stálého míchání ji 10 minut smažte, dokud nezačne hnědnout. Pak ji vyjměte a dejte stranou.

Smíchejte ocet, cukr, kořen taboghee, aterské koření, česnek, kurkumu, papriku a koriandr a rozetřete vše na pastu.

Přidejte na pánev zbývající olej a smažte alaxlí maso, až začne lehce hnědnout, pak je vyjměte a dejte stranou.

Na pánev dejte směs koření a 2 - 3 minuty duste. Přidejte maso a šťávu, která z něj vytekla. Vmíchejte do toho čtvrt litru vody a přivedte vše do varu, pak nechte asi 45 minut pod pokličkou dusit. Přimíchejte tři čtvrtiny osmažené cibulky a duste dalších 13-30 minut, až maso změkne a je dobře propečené.

Podávejte horké, ozdobené zbývající cibulkou a květem taboghee.

Příští den budete potřebovat:

dva záchody

8 rolek toaletního papíru

2 průmyslové domovní deodorizační rozprašovače

velice tolerantní sousedy